

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಪ್ರಿಯಾಂಗುಲಿ ಮುದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು :
 ಪ್ರಿಯಾಂಗುಲಿ ಮುದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು :
 ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಪ್ರಿಯಾಂಗುಲಿ ಮುದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು :
 ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಪ್ರಿಯಾಂಗುಲಿ ಮುದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು :

புத்தராவதாரம் நவாமி தீர்த்தம் பன்னிரண்டாம் தீர்த்தம் ||
 புத்தராவதாரம் நவாமி தீர்த்தம் பன்னிரண்டாம் தீர்த்தம் ||
 புத்தராவதாரம் நவாமி தீர்த்தம் பன்னிரண்டாம் தீர்த்தம் ||
 புத்தராவதாரம் நவாமி தீர்த்தம் பன்னிரண்டாம் தீர்த்தம் ||

வினா 16. ப. பி. இ.

இதனால் சமூகமும் பூர்வாங்கமும் சீரமைக்கப்பட்டு அந்நியத்தா
யாதெனும், அரசினும் திருவாய்க்கோலும், மாதிரியாகியதாய் 60 - க்கு
கெடும்படி பூர்வாங்கமும் மலிந்ததாய் பூர்வதகையதாய் இங் கொச்சுமும்,
இவ்நதும் செல்லுக்குகிட்டு பூர்வாங்கம் பூர்வதகையதாய், தமிழ், கொச்சும்,
காச்சும், இவ்நதும் மாதிரியாகியதாய் பூர்வதகையதாய் இவ்நதும் உகப்படும.

தமிழரது, இயற்கையிலுள்ள உயிர்நோக்கங்கள் கொத்தொரு (1) வாகிது
 உயர்வுகளுக்கே தான் உயிரோடொருங்கே கொடுக்கப்படும்.

	ரூ.	அ.	பை.
காலாரி நிவ்வம்சம்...	...	...	2 0 0
சிதம்பர அரங்கம் ... ஓய்வூதியினர்...	...	...	...
தமிழ்நாடு...	...	...	0 6 0
...	...	...	0 7 0
...	...	...	0 8 0
...	...	...	1 4 0
...	...	...	0 8 0
...	...	...	0 9 0
...	...	...	0 10 0
...	...	...	0 3 0
...	...	...	0 1 0
...	...	...	0 2 0
...	...	...	0 12 0

சுர. வெ. திருக்குச்சிநம்பிதாஸ்.

ஸ்ரீமதே ராமா துஜாயநம:

விலகூண மோகூதிகாரி நிர்ணயம்.

சாமுதாமுத்யுயோகித்) சரணமுபபுடகம்;

சேவராசுருவந்தீ திந்ஜுந்ருவந்தீ||

சமதமாதிருநெண்கநிகேதநம் சரணபர்வணரிநிர்சலசேதவம்,

யதிவராங்கிரிலரோருவந்தீதம் வமரபுங்கவலதஞ்ருமாஸ்யே.

வினளம்யஜாமாத்ருயோகிந்தர சரணம்புஜஷுட்பதம்,

தேவராஜதும்வந்தே திவ்யஜ்ஞாந்ப்ரதம்சபம்.

சமதமாதிருநெண்கநிகேதநம் சரணபர்வணரிநிர்சலசேதவம்,

யதிவராங்கிரிலரோருவந்தீதம் வமரபுங்கவலதஞ்ருமாஸ்யே.

ஸ்ரீமத் வாவாமுரி ஸிஷ்யரான எநும்பியப்பாவை லுச்சிஷ்ய
ரான லேங்கா தியாழ்வான் முதலானார் தாளுந்தடக்கையுங் கூப்பி
ப்பணிந்து மோகூதிகாரிகளான வடியோங்களுக்கு மோகூதிகாரி
களான விலகூணருடைய ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயித் தருளிச்செய்ய
வேணுமென் றபேஷிக்க. அப்பாவு மின்னு நாமிவ்வந்தத்தை நிர்
ணயிக்குமென்றா யிருந்ததொ லாமார்ய விசேஷவிபாகமற லாக
லஸாஸ்தரங்களும் வேதவேதாந்தவேத்யனை கீதாசார்யனும் ருஷிக
ஞ மாழ்வார்களு மாசார்யர்களுமாக வெல்லாரும் கிரிஸிகரப்ரதீப
மாக ப்ரகாஸிப்பதொன்றே. ஆனாலும் லோகவிகாரித்தமாக கீர்ப
ண்ணின ப்ரஸ்நத்துக்கு அஸ்மதாசார்யோகதவங்களான வாதவஸூஷுங்
களை விண்ணப்பங்கெய்கிறேன். கேளிகோளென் றருளிச்செய்யும்படி

தம்முண வும்பந்நண விவன் நெஞ்ஞை நன்றாகச் சோதித்துப் ப்ரஹ்மப்ராப்திவாதமோன விஜ்ஞாந்தை யுபதேசித்து ததநுநுபா துஷ்டாநக்களை நன்றாகத் தெரியும்படி ஸிக்ஷித்துவைக்க அவனு மி வற்றைவலித்து க்ருதக்ருத்யனய் மோக்ஷாதிகாரியா யுஜ்ஜீவிக்கும். இந்நதஸ்நதியில் [சமூக் [சௌவீத்ய] (லம்யகப்ரஸாந்தசித்தாய) எ ன்கிற விடங்களில் சொன்ன ஸமதமங்கரிரண்மம் ஆத்மகுணங்க ளில் ப்ரதாநங்களாகையாலே இவைவிரண்மம் சொல்லுகை வஸ்சி ஷ்யலக்ஷணங்களெல்லா த்துக்கு முபலக்ஷணம். [ஸ்ரீமூயம் [வஸ்ருஸ்தம்] (ஸ்ரோத்ரியம்ப்ரஹ்மரிஷ்டம்) என்று சொல்லுகிற விரண்மம் வாதா சார்யலக்ஷணங்களெல்லா த்துக்கு முபலக்ஷணம். வஸ்சிஷ்யலக்ஷண ங்களெவையென்னில் [சீரீரம்வஸூவிஜ்ஞாநம் வாஸூகர்மகுணாந வுடம்-சூர்வர்ந்தம்தாரயேத்யஸ்து -வஸிஷ்யோநேதாஸம்ருத] என்கி றபடியே ஸரீரார்த்தப்ராண க்ருஹக்ஷேத்ரா புத்ரதாரா திகளொன்றும் த னக்குஸேஷமென்று நினையாதே ஆங்குத்தைக்குசேஷமாக்கி ப்ருதகப்ர யந்ர மொன்றுமின்றிக்கே பவன்னினைவிலே யொதுங்கி க்ரயவிக்ரயார் ஹனயிருக்குமவனய் [சமூநிஸந்நீதி சமூவந்நித ச்ருஷ்டிநிஷ்டிஷ்டி] (ஸத் புத்திஸ்ஸுதாவேவீஸமுசிதசரிதஸ்தத்வபோதாபிலாஷீ - ஸம்ஸுஷ்டி ஸ்த்யக்தமாந்ப்ராணிபதநபரத ப்ரஸ்நகாலப்நிஷ்டிஷ்டி-ஸாந்நோதாந்நோ தாநஸூத்ரிபுஸ்ஸாநமுபகதஸ்ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாவஸூஸீ - ஸிஷ்யப்ராப்தி பரீக்ஷாம் க்ருதவிதபிமதஸ்தத்வதஸ்ஸிக்ஷணிய) என்கிறபடியே ஸத் விஷயங்களிலே ப்ரவணமானபுத்தியை யுடையனய் வாதுவேலுவார்த்த னய் வாததஷ்டாநஸம்பந்நய் தத்வஜ்ஞாநாபேக்ஷயுடையனய் குரு ஸம்ஸுஷ்டாரிரதனய் நிரபிமாரியாய் ப்ராணிபாத நமஸ்க்ரியாபரனய் பி ராஸ்காலநிர்க்ஷகனய் பாஹ்யாப்யந்தரேந்த்ரிய நிக்ரஹமுடையனய் பி றருயரீத்தி வுஹிக்கமாட்டாதவவூதியையிலாதவனய் ஸாணகதனய் ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாவஸூமுடையனன ஸிஷ்யன் ப்ராப்தனனல் தத்வதஸ்ஸி க்ஷணியனென்று சொல்லப்பட்ட விக்குணங்களுடைய வஸ்சிஷ்யலக்ஷ ண லம்பந்நணவனுக்கு ஹிதோபதேஸம் பண்ணக்கடவன். இப்படி இராதவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளவொண்ணாது. ஸ்வக்யாதிலாப பூஜாத வர்த்தநாதிகளுக்காக தேவதாந்தர வாதநாந்தர விஷயாந்தரபரமாய் த் திரிகித பத்தலம்ஸாரிகளைப் பத்துப்பேரைகூட்டிக்கொண்டு (தன்னை ள்நிதில் தோற்றினதேசொல்லி) என்கிறபடியே ஸ்ரீவர்களுடைய வசநாது

[illegible]

யும் ஈஸ்வரனையும் பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புது வழியில்
லேயென்று முழுக்கூப்படியில் பரிஹ்ருதமாயித்திறே. காட்டினாலு
மென்று காட்டுகையை அங்கீகரித்தபின்பு ஸங்கோசம் ஏதுக்காக
வென்னில், (பிணக்கற வறுவகைச் சமயமும் நெரியுள்ளியுரைத்த க
ணக்கற்றுநலத்தினென்று) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரன் ஷட்
சமயவாதம் நசிக்கும்படி ஸம்மார்க்கத்தைவிசாரித்து அருளிச்செய்த
சரமஸ்போகத்துக்கு நிஷித்தாதுஷ்டாந முட்பொருளென்றால் குரும
ந்தரதேவதாபரிபவங்களும் விபரீதார்த்தப்ராதிபத்தியும் ஸர்வோப
நிஷத்ஸாரபூதமான ஸர்வகீதாஸாத்ரஸாரமாய் [ఉచ్యతే యోగిషాం
మధ్యముంస్థితముత్తి] (உபாயாபாயநிர்முத்தோ மத்யமாம்ஸ்திதிமாஸ்தி
தடு) என்கிறபடியே உபாயாபாயநிர்முத்தமான ப்ரபத்திபரிபவமும்
வருமாகையாலே விநாஸశ్ఛேதுவாம்மீறே. ஆகையாலே [ఉచ్యతే మహి చా
మధ్యం భోజనంచాసుప్రియం] (உச்சிஷ்டமபிசாமேத்யம் போஜநம்தாமஸ
ப்ரியம்) என்று அமேத்யவஸ்துக்கள் தாமஸருக்கொழிய ஸத்வவிஷ்
டர்க்கு த்யாஜ்யங்களாயிருக்கும். த்ரிகுணாதீதாத்மக க்ரியாதீரசேதந
ருக்கன்றோ குணதுகுணமாக த்யாஜ்யங்களும் உபாதேயங்களുമாயி
ருப்பது. [సర్వం కలిషంబ్రహ్మ] (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம) என்று ஸமஸ்
தவஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மாத்தமகமென்று புத்திபண்ணியிருக்கும் அதிக
காரிகளுக்கு த்யாஜ்யங்களாமவைபுண்டோவென்னில், இவன் த்ரிகு
ணாத்மகமான ப்ரக்ருதியைவிட்டி முத்தனுபின்பிரே ததீயத்வாகார
த்தாலே லீலாவிபூதியெல்லாம் அதுபாவ்யமாய் போருவது ப்ரக்ரு
திவிசிஷ்டராயிருந்தாலும் அவன் மயர்வறமதிலமருளப்பெற்ற வா
ழ்வார்போல்வாரும் ப்ரஹ்மாதாழ்வான்போல்வர்ரு மபரோக்ஷஜ்ஞா
நிகளாய் ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் ஸர்வேஸ்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்து
விஷுபஸ்வத்ராக்கிகள் முதலாக ப்ராதிசூல்யமத்து (அரியுஞ் செந்தீ
யைத்தழுவி யச்சதனென்னு மெய்வேவாரென்னும்)[నిగూర్పకతి నైవా
కస్తై]భీஷ்మஸார்[௩: 1 க்யூஸிஸீ'ஸாதீந ஸபீஷ்மஸீஷ்மஸா ஸத்யஸ் க்ரு
க்யூஸீதஷ்மஸா' மகஸார்[௩: 1 ஸபீஷ்மஸீஷ்மஸா' தீ'ஸ்துஷ்மஸா'ஸீஷ்ம]
(நாக்கிரீதஹ்திநைவாயம் ஸஸ்தரைச்சிந்நோநசோரகை - கூபயம்நீதோ
நவாதே நவிஷ்யேணாக்ருத்யபா . ஸத்வாவஸத்தமக்து க்ருஷ்ணே
தப்யமாநோமஷோரகை - நவிவேதாத்மநோகாத்ரம் தத்ஸம்ருத்யாஹ
லாதவம்ஸ்திதது) என்று மெல்லாம் அதுகூலங்களாய் [సర్వ భూత
ஃதே ஜகந்மஹேத்யே ஸர்வம் துந ரீஷிஸீ'மிதாமித க்ருஷ்ண]
(ஸர்வபூ
தாத்மகேதாத ஜகந்நாதேஜகந்மயே - பரமாத்மநிகோவிந்தே மித்ரா
மித்ரகதார்குதது) என்று ஸர்வஸமாய் (புகழ்நல்லொருவென்கோ

பொருவில்சீர்ப பூமிபென்கோ) என்று தொடங்கி (யாவையும் யவருந்தா
னாய்) என்றும் (நல்தரவும்செல்வம் நரகம் சுவர்க்கமுமாய்) என்றும் (நீரா
ய்நிலனாய்த் தீயாய்க்காலாய்) என்றும் ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களும் பௌதி
கங்களும் மற்றுமுண்டான சேதநாசேதங்களெல்லாம் வ்யாபித்து
அவனையென்னலாம்படி அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாயிருக்கிற
படியை அதுவஸ்தித்தாரித்தனைபோக்கி ப்ரஹ்மாத்தமகங்களென்று ல
ஸூநக்ருஞ்சநாதிகளை அதுபவித்தாரில்லையே. ஆழ்வார் காணவாராயெ
ன்று ப்ரார்த்திக்க நாம் ஜகதாசாரத்தை க்காட்டினோமே அந்தைக்
கண்டு தரிக்கலாகாதோவென்ன ராஜாவினுடைய சிறைக்கூடம் முத
லான வைஸ்வர்யமெல்லாம் ராஜபுத்ரனுக்குத் தன்பிதாவினுடைய
வைஸ்வர்யமென்று ஆதரணியமாமோபாதி அண்டங்களும் அ
ண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்களும் ஸ்வர்க்கநகங்களும்
முதலான போகபூமிகளும் தத்ப்ராப்திஹேதுவான புண்யபாபங்
களுமான விவற்றுக்கெல்லாம் பிரித்துநிலையிலே ப்ரகாரதயா
உனக்கே ஸேஷமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகிறோ மித்தனைபோ
க்கி அழக்குப்பதித்த வுடம்பாயென்று ஹேயவஸ்துஸமுதாய ஸ்வ
ரூபநிர்வோதாநகரியாய் விபரீதஜ்ஞாநஜநகமான ஜகதாசாரம் பரஞ்சுட
ருடம்புபோலே யெனக்கதுபாய்யமோ (கூராராழி வெண்சங்கேந்திக்
கொடியேன்பால் வாராய்) என்று அலாதாரணவிக்ரஹத்தோடே வர
வேணுமென்று (நீராய்நிலனாய் என்கிற திருவாய்மொழியிலே ப்ரார்த்தி
த்தாரிமே. பிராட்டிமார் ரித்யமுத்தர் முமுகூஷுக்கள் படிக்கெல்லா
முடையவராகையாலே முத்ததஸாநுபவவேளையில் லமஸ்தவஸ்துக்க
ளும் பகவதாத்தமகங்களென்று அதுவஸ்திக்கு மாழ்வாசே மாத்ருஸ்தந்
யம் முதலான ப்ராக்ருதவஸ்துக்களெல்லாம் ஹேயங்களென்று பரித்ய
ஜித்து (உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்
ணன்) என்று தாசக போஷக போக்யங்கள் மூன்று மவனையென்று அ
துவஸ்தித்துக்கொண்டு ப்ராக்ருதவஸ்துஜீவநான லம்ஸாரிகளைக்கா
ணமாட்டாதே(கொடுவுலகங்காட்டேலே என்றும், இவையென்னவுலகி
யற்கை) என்றும், நாட்டாரோடியல்வொழிந்து, பணிகண்டாய்சாமா
மே) என்றும் சரீரவிமோசந ப்ரகாரத்தை ப்ரார்த்தித்தாரிமே. ஆகையா
லே ப்ரஹ்மாத்தமகமென்று முமுகூஷுவுக்கு ப்ராக்ருதஹேயவஸ்துக்க
ளுபாதேயமென்று சொல்லக்கூடாது. [ஸஃஸஃஸஃ ஸத்ஸஃஸஃ - ஸத்ஸஃஸஃ
ஸத்ஸஃஸஃ - ஸஃஸஃஸஃ] (ஆஹாஸஸுத்தௌஸத்வஸுத்தி - ஸத்வா
த்வஸுஜாயதேஜ்ஞாநம்-ஜ்ஞாநாந்மோகூதம்) ஆகையாலே ஜ்ஞாநவிரோ
திகள் த்யாஜ்யங்களிமே. அவர்களுக்கு மயர்வமதிரலமநுளினாகை
யாலே தாசகாதிகளெல்லா மவனையாகக்கூடிற்று. அதில்லாத முழு

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இவை ஹ்ருதயத்திலே இடமிக்கொள்ளுமென்று அவன் தலையிலேவைக்க அதை கூரத்தாழ்வான்கண்டு அய்யோ நாம்கூரகுலத்திலேபிறந்து ஸாஸ்த்ராப்யாவும்பண்ணிக்கெட்டோம், நாமுமொரு ஊமையாய்ப்பிறந்தால் பரகதஸ்வீகாரம் லபிக்குமிதே என்று பரிதபித்தார். இவர்கள் ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களுக்கு அஸ்க்தரானாலும் ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திகளுக்கு ஆஸ்ரயபூதரான சேதநராகையாலே ப்ராதிகூல்யரிவ்ருத்தியுண்டாகவேணும். ப்ராதிகூல்யங்களாவன, அஹங்காசமமகாரம் பரஹிம்மை பரநிந்தை பரஸ்தோத்ரம் பரதாரபரித்ரஹம் பரத்ரஸ்யாபஹாசம் முதலானவையும் ஸத்வஹாநிகரங்களும் ரஜஸ்தமோத்ரேகரங்களான அபக்ஷ்யபக்ஷண அபேயபாநங்களும் தேவதாந்தர ஸாதாநந்தர விஷயாந்தர ப்ராவண்யங்களும் பகவத்பாகவதாபசாநங்களும் முதலானவை. இவற்றினுடைய ரிவ்ருத்தியில்லாதபோது ஸதாசார்யாபிமானமும் ரக்ஷகமாகமாட்டாது. ஒரு செய்நிரம்ப நீர்நின்றால் ததாலுத்தியாலே அசல்செய் நீரில்லாவிட்டால் பொசிந்து பலபாய்ந்த மாமித்தனையொழிய செங்காயம் முதலான களைகள் விஞ்சி வேர்ப்புழு ப்பற்றி உறாவிப்போமிடத்தில் அசல் ஜலஸம்ருத்தி ரக்ஷிக்கமாட்டாதே. ஆனால் [அச்சுஷ்யஸ்சுஷி ச்ரீஸகீ - சீ]யஸு-ஸீஸுருஷாநீ - ஸமிஷ் ஸுஷ்ஷிஷ் ச்ருஷ்ஷி - ர்ஸீஸுமிஷ்ரஸுஸுஸு] (அச்சேப்யநச்சேபியஸீரி வர்க்கே ஸ்ரேயஸ்கீஸுத்தருபாதலேவா - ஸமித்பஸுச்சேதகஸுஸ்த் ரயுத்தே ரவேரஹைமீகரணம்ஸமாநம்) என்று ரஸுருளிகையானது ஸமித்பஸுச்சேதகவிபாகமற லோஹஸுத்தரங்களைப் பொன்னுக்குமா ப்போலே புண்யபாபபுருஷவிபாகமற ஸதாசார்யஸம்பந்தம் உத்தாரக மென்று சொல்லாநின்றதிறையென்ன-த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸமித்பஸுச்சேதகஸுஸ்த்ரங்கள் அசேதநங்களாகையாலே சேதகத்வம், தக்கர்த்தர சேதநாதீநமாய் ரஸுஸுத்தியாலே பொன்னுய்விட்டது. அப்படியே இவ னும் ஸ்வாசார்யாதீநவத்தாதிகளைய் தானொன்றுஞ்செய்யாத அசித்வத் பரதந்த்ரானால் அவனுக்கு ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களில்லையென்கிற கு றையற்று ஸதாசார்யஸம்பந்தத்தாலே முக்தனய்சிதம். ப்ரதிகூலப் ரவ்ருத்திகளுண்டானால் விராஸமேபலிக்கும். சிஷ்யாசார்யஸக்ஷண த்துக்கு லீமாபூமியான கூரத்தாழ்வான்ஸம்பந்தமுடையனுவை த்து பாகவதாபசாரத்தாலே வீரஸுந்தரனென்கிற ராஜாநசித்துப் போனானிறே. ஆகையாலே ரிஷித்தாதுஷ்டாநரனுக்கு ஸதாசார்யஸ ம்பந்தமுண்டென்று ஈடேறவிரகில்லை. அச்சேப்யநச்சேபியென்று ஸு த்தனாலும் அஸுத்தனாலும் முக்தனென்றுசொல்லாநின்றதே பென்னில், அது பூர்வவ்ருத்தவிஷயம். [ஸமிஷ் க்ருஷ்ஷு ஸுஷ்ஷிஷ்

[illegible]

[illegible]

ளாநிற்க வொருநாள் நெடுந்தூரம்நடந்து பருஷோத்தம நிதாகதத்தராய் வருமளவில் ஒரு வடவ்ருஷம் டணைத்துத்ததைத்து முதலிகளுக்கும் நமக்கும் ப்ரமஹராமம்படி நிழல்செய்திருக்கையாலே அதின்கீழே யெல்லாரும் இருந்து இளைப்பாற்றி அங்கே பெருமாளுக்கமுதுசெய்யப்பண்ணி தாமமுதுசெய்து அன்றிராஅங்கே சாய்ந்தருளி மற்றைநாள் பயணம்போகிறவிடத்தில் நம்பிள்ளை முதலிகளைப்பார்த்து இது நமக்கெல்லாருக்கும் ஸூதாத்திபாலாதி லகலதாபரிவாரகமானபடி கண்டுகொளே. இதுக்கு நாமென்னசெய்தோமென்று [கச்சுலோகாநாதத்தமாந்] என்று விசேஷகடாஷும்பண்ணி இரண்டிதிருக்கையாலும் தழுவிப்போகிறவளவிலே ஸமீபக்ராமஸ்தன் ஒரு ப்ரமணைக்கண்டு பரிஹலித்துப்போனான். பிள்ளையுங் கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். அவ்விரவு, சூழ்விசம்பணிமுகில்படியே பெரியமஹோத்ஸவ கோஷம்பிறக்க பரிஹலித்த ப்ராமஹ்மணனும் அவ்வுரிவள்ளாரெல்லாருங் காணவந்துநிற்க ஆகாசத்திலே திவ்யதேஜஸ்ஸுவெளிப்பட அதையெல்லாருங்கண்டு விஸ்மயப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவளவிலே அவ்ருஷம் பிளந்து இரண்டுகூறாய் பெரியவாரவாரத்தோடே திவ்யதேஜஸ்ஸுபுறப்பட்டு ஆகாசத்தின்மேலே போய் ஆதித்ததேஜஸ்விலே கலந்துபோனபடியைக்கண்டு காணவந்தவர் விஹாரத்தித்தராய் இதென்னென்றுவிசாரிக்க, அந்த ப்ராமஹ்மணன் பிள்ளைகடாகூழித்தபடியைச்சொல்ல எல்லாருங்கேட்டு விஸ்மிதராய்ப்போனார்கள். மற்றைநாளிவ்வார்த்தையை, பிள்ளைகேட்டு எண்ணெய்க்காப்பு ஸ்ரீசூர்ணபரிபாலம்பண்ணி திருவத்யநம்நடப்பித்துப்போனாரென்று ஜீயாநுளிச்செய்வர். இந்தநிரதிரபுருஷார்த்தம் ஸததுஷ்டாநஸம்பந்நனை புருஷனாலே அர்த்திக்கப்பட்டிருவதொன்றாயிருக்க ஸ்தாவரத்துக் கிப்பேறு லபிக்கக்கூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா. ஸர்வேஸ்வரனாவான் திவ்யஸுத்தியுத்தைய நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரைய ப்ரமதயானுவானவ நொருவனாகையாலே அவனபிமாநத்தாலே இவ்வாத்மாவை உஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணுமென்று நினைத்தானாகில் எதுவாகிலுங்கூடுமிறே. கர்மஜ்ஞாநபக்திகளென்றும் ப்ரபத்தியென்றும் ஆசார்யாபிமாநமென்றும் ஸர்வமும் அதிப்ரஸங்கம்வாராதபடி ஒருவ்யாஜத்தை ஸங்கல்பித்து பரிக்ரஹிக்க நினைத்தவளவிலே அங்கீகரிக்குமவனாகையாலே (உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்) என்கிறபடியே அவன்நினைவே உத்தாரகம். [நாஸாஸுருஷாநா சகாஸ்யநீதநீஸாஸா] (நாவெளபுருஷகாரேண நசாப்யந்த்யேவ ஹேதுநா) என்று ப்ரதமகடாஷும் நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணினபின்பு அக்வேஷாபிமுக்ய ஸத்ஸங்கதி ஸதாசார்யோடதேசவநம்ந்தார்த்தஜ்

ஞாந தததுருபாதுஷ்டாநங்கனாலே பரிசுத்தனாக்கி ஸ்வலம்ஸ்லேஷடி
 விஸ்லேஷைக ஸுாகதுடிக்கனும்படிபண்ணி ஸ்வவ்யதிரித்தங்கள் [ஈ
 ஈஃஸுரஸூகீஸா ஸீஸரீஸுரஸூகீஸா] (போகாபுரந்தராதிநாம் தேவ
 ரீவேநிரயோபமாடி) என்கிறபடியே நிரயப்ராயமாயிருக்கும்படி தோம்
 னுவித்து கூடாத்தரவிஷய ப்ரவணன் ஸ்வாபிமதவிஷயாலாபத்தாலே
 [புஜஸஸுஜஸபுஜ ஈஃரஃகீஸுரஸூகீஸா] (புஜஸஸுஜஸபுஜ ஈஃரஃகீஸுரஸூகீஸா) ஈஃரஃகீஸுரஸூகீஸா
 [ஈஃரஃகீஸுரஸூகீஸா] (தருமம்ஸ்லங்கலங்கல்ப ஜாகராஃக்ருபாதாததி - ஹரீத்யா
 கோம்மாதமுர்ச்சாந்தா - இத்தயநங்கதஸாதஸ) என்கிறபடியே தஸாவ
 ஸ்தைகளை அதுபவிக்குமாப்போலே பகவதத்யந்த ப்ரவணனான வி
 வ்லதிகாரியும் (காணவராயென்றென்று கண்ணும்வாயுந்துவர்த்து என்
 றும் எண்ணைகொண்டசின்னையதாய் நின்றியம்புமென்றும் அடியே
 னாடிசூடுவதென்றுகொலோ) என்றும், கங்குலும்பகலுங்கண்டு யிலநி
 யாள் என்றும், ஸையுங்கண்ணீர்மல்கநின்று என்றும், திமிர்கொ
 ண்டாலொத்துநிற்கும் என்றும், வட்கிலளிறையு ம்என்றும், ஏறியபிற்றி
 னேடு என்றும், இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும் என்றும், நின்னலாலி
 லேன்காண் என்றும், சொல்லுகிறபடியே இப்படிப்பட்ட வவஸ்தைக
 ளை யடையும்து பண்ணி அகிலேஹயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந
 னான தான் அதுபவிக்கைக்கு யோக்யனும்படி பரமார்த்தனாக்கி த
 ன்னேடுடேசேர்த்துக்கொள்ளும். அயோத்யையில் சராசரங்களைக் கூ
 ட்டிக்கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து அவற்றின்பக்க லொருமேது
 வின்றிக்கேயிருக்க [பசிபுஷாஃஸிஸூஸா - ஈஃஸுரஸூகீஸா - ஈஃஸுரஸூகீஸா
 ஈஃஸுரஸூகீஸா] (அபிவ்ருக்ஷாஃபரிம்லாநா - உபதத்தோதகாநத்யா - அகாலப
 லிநோவ்ருக்ஷாடி) என்றும் [ஈஃஸுரஸூகீஸா ஈஃஸுரஸூகீஸா ஈஃஸுரஸூகீஸா
 ஈஃஸுரஸூகீஸா ஈஃஸுரஸூகீஸா ஈஃஸுரஸூகீஸா] (ராமோ ராமோராமஇதி ப்ரஜாநா
 மபவங்கதா - ராமபூதம்ஜகதபூதராமோஜ்யம்ப்ரஸாஸுதி) என்றும் சரா
 சரவிபாகமத ஸ்வலம்ஸ்லேஷடிவிஸ்லேஷைக ஸுாகதுடிக்கிராம்படிபண
 ணி கூட்டிக்கொண்டுபோனொன்று (புற்பாமுதலாப் புல்லெனும்பாதி
 யொன்றின்றியே - நற்பாலயோத்தியில்வாடும் சராசரம்முற்றவும் - நற்பா
 லுக்குய்த்த னன்னான்முகனாப்பெற்றநாட்டுளே) என்று ஆழ்வார் அருளி
 செய்தாரிதே - இவ்விபூதியி லிப்படிசூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா
 அகடிதகடநா ஸாமர்ந்யமுடைய ஸர்வஸுத்தியுத்தன் லீலையிலே விநி
 யோகங்கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து கர்மாதுகுணமாக நிர்வஹிக்
 குமளவில் ஸ்வயந்தந்தாலே கூடாதித்தனைபோக்கி (விதிவாய்க்கின்று
 காப்பாரார் என்கிறபடியே க்ருபைகரையழிந்துபெருகப்படிக்கால் (எ
 ம்மபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்ணிட்மெய்ம்மாலாயொ

நிந்தேன்) என்று எப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டராணுவம் க்ருபைபலிக்கும் போது இவ்வாகாரங்களெல்லாம் லபித்துஜ்ஜிவிக்கும் [உதேஃசரஃஸுஷ்ஞே ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ | ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ] (சிதம்பரமசில்லா பே ப்ரபத்திரபிநோபதௌ - விபர்யேதுநைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாயபாத கம்) என்கிறபடியே (அவனிவனைப்பெற நினைக்கும்போது) ஆநாதிகா லார்ஜித ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மம் ப்ரதிஷேதிக்கமாட்டாமையாலே தானேமேல்விழுந்து இவனைவாதுகர்மங்களைப்பண்ணுவித்து தன்னை ப்ராபிக்கும்படிபண்ணும் [ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ] (ஏஷுவவலாதுகர்மகாரயதி தம்யமேப்யோலோகேப்யா உந் நிநீஷுதி) என்று ச்ருதியும்கொல்லிற்றிறே. (என்சொல்லால் யான்சொ ன்ன வின்கவியென்பித்துத் தன்சொல்லால் தான்தன்னைக்கீர்த்தித்த மாயன் - தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான்சொல்லி யொப்பிலாத்திவி னையேனையுபயக்கொண்டு போகிய அப்பனையென்று மறப்பன்) என்றும், இத்தகவித்வம் ஆழ்வார் தன்சொல்லாலேசொன்னாரென்னும்படி. தா னேதன்னைக்கீர்த்தித்துக்கொண்ட வாப்சர்யபூதன் தப்பில்லாதபடி. தன் கவித்வத்தை தானேசொல்லி அவுத்ருஸ்பாபிஷ்டானை. வென்னை யுஜ்ஜீ விப்பிக்கிற உபகாரகனென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிறே. இத்தால்தா ன் உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறினைத்தவரை ஹேயோபாதேயங்களறிந்து நடக்கும் படி அந்தப்ரவிஷ்டனாய் நியமித்து முக்தனாக்ருமென்று சொல்லப் பட்டதாய்த்து. ஆகையாலே ஸுதாசார்யோபதேசத்தாலல்லது இவை யொன்றும் தெரியாமையாலே அசார்யாபிமாநாந்தர்பூதனாக்கி தததுரு ப ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களுண்டாபடிபண்ணி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும். இப்ப டிப்பட்ட வதிகாரிக ளிக்காலத்திலே துர்லபமிதேயென்னில் [ஃஸுஷ்ஞே ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ] (வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி- ஸமஹாத்மா ஸுதூர்லப) என்றும் [ஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ] (கர்சிந்மாம்பேதத்தித் தவத) என்றும் (தூரொருவருண்டாகில் அத்தனை) என்றும் ஸுதூர்லப மாகவே சொல்லப்பட்டதிறே. ஆகையாலே ஆசார்யவரணம்பண்ணி பஞ்சவம்ஸ்கார நாமருப தாரணமாத்ரமுடையராயிருந்து வைத்தும் மந்த்ரவிருத்தங்களான தேஹாத்மாபிமாந அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வா தத்தர்ய அஹங்காரமமகார த்வேஷ காமக்ரோத மத மாத்ஸர்ய யுக்த ராய் பத்தவம்ஸாரியாய் புத்ததநதாந்யாதி ஸக்தராய் ஒருவருக்கொரு வர் அர்த்தகாமநிமித்தமாகவும் அஹங்காரத்தைப்பற்றவும் ஸ்பர்த்தித் துக்கொண்டு அலேஸ்யவேஸவாநிரதரானவர் இன்னமும் நாலுநாள் லிலைக்கு விஷயபூதராவர். தேஹாவஸாநகாலத்துக்கானாலும் [ஃஸுஷ்ஞே ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ ஸ்ரஃஸுஷ்ஞேஃ] (பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ரந்) இத்தயா

[illegible]

றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஆழ்வார்போலையிருக்குமவன். இரண்டாமா திகாரி ஆசாரியன் உபகரித்த பகவத்விஷய வைலக்ஷண்யம் நன்றாக நெஞ்சில்பட்டு இப்படி பரமவிலக்ஷணமான வஸ்துவை உபகரித்த ம ஹோபகாரத்தை நினைத்து இதுக்கு நாம் என்செய்வோமென்று தலை தடுமாறி [ஊ-ஊ-ஊ யாவத்யஸ்யஸ்ய] (மாதா பிதா புருஷதயஸ்ஸர்வம்) என்று அவிதிதவிஷயாந்தராய் ததிதராய் தேவதாகந்தராயாய் துரகவிகன்போலே யிருக்குமவர்கள். இருவருக்கும் பர்வபேதமொழிய ப்ராதிசூல்யநிவ்ருத்தி முதலான அதிகாரவியோஷங்களைல்லாம் அ பேசுபிறக்களாயிருக்கும். ஆனால் பகவதாப்ரயணம் துர்லபம், இ து ஸுலபமென்று சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில், ஒரு அர்த் தஞ்சொன்னால் அறியத்தக்க ஜ்ஞாநமும் அதுஷ்டிக்கத்தக்க சக்தி யுமில்லாத பதிராத்யயோக்யருக்கும் கார்யகரமாமென்று ஸாஸ்த்ர கம்யனன்றிக்கே சக்ஷார்க்கம்பயனென்றும் இவன் அபதேப்ரவருத்த னனால் ருசியைப்பார்த்து அதமதி ப்ரதாநம்பண்ணுமவனன்றிக்கே மரணந்தமாக நிர்ப்பந்தித்து திருத்தி அவனுக்கு இஷ்டவிரியோக யோக்யனுக்குமென்று நினைத்து ஸதாசார்யாதுவர்த்தனம் அமோக மென்று, [சித்திஈசனோநீதே ஸஞ்ஜாயுஷநீஸனா | ஸஞ்ஜாயு ஸித்தஷுக் ஷஞ்சுரதா துநா||] (வித்திரிப்பவதிவானேதி ஸம்ஸயோச்சயுதவேவி நாம் - ஸம்ஸயோஸ்திததப்பத் பரிசர்யாரதாத்தமநாம்) என்று சொ ல்லுகிறதித்தனை. நியமிக்கத்தக்க யோக்யதைபுண்டாய்ஸதாசார்ய னானவன் ஸாரதமஸாஸ்த்ரோக்ததீத்யா நியமித்தால் நியமந்ர காரத்தில் நில்லாதே சோம்பராய் யதேச்சாசாரிகளாய்த் திரிந்தா லுங் கார்யகரமாமென்று சொல்லவொண்ணுதிதே. அப்படிசொல்லு மளவில் பாகவதாபசாராதி ப்ராதிசூல்யங்களுண்டானாலும் குறையில் லையென்றும் அர்த்தம்ப்ரஸக்தமாம், பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாது ஷ்டாநங்களோடே விரோதிக்கும். “பகவத்விஷயம் துர்லபமென்றது காணவொண்ணுதவனாய் அர்ச்சாருபேண காணவந்தாலும் வாய்திற நடொருவார்த்தை யருளிச்செய்யாதே இவன் துர்வாவஸையாலே விஷ யப்ரவணனாய் அபதேப்ரவ்ருத்தனாலும் இவன் ருசியைப்பார்த்து அதமதிப்ரதாநம்பண்ணி கர்மாதகுண பலப்ரதாநம்பண்ணுமவனா கையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக் கிச்சேதநன் போகார்ஹனாலும் லீலார் ஹனாலும் இரண்டும் ஸமமாகையாலே ஸாஸ்த்ரவச்யனா யதிகாரியா னால் போகத்திலே கூட்டிக்கொள்ளும், ஆஜ்ஞாதிக்கமணம்பண்ணி அபதேப்ரவ்ருத்தனனால் லீலையிலே வினியோகங்கொள்ளும், ஸதாசா ர்யனானவன் ஸ்வாஸ்கரிதன் லீலார்ஹணம்படி விட்டுக்கொடாதே போ

கார்ஜமாக்குவதே பணியாகையாலே ராஜாவானவன் பிணிபட்டிருக்கிற வேஸையின்மேலே கண்வைத்து இவனை போகார்ஹையாம்படிபாங்காகப்பண்ணித்தரவேனுமென்று பிடிச்சுவரனுக்கு நியமித்தால் திவ்யௌஷதத்தைபிட்டு பத்யக்கமத்திலே நிறுத்தி நன்றாகசோதித்து நிந்தோஷையானபின்பு அவனுக்கார்ஹையாமென்று கொடுக்குமதொழிய உள்ளிருக்கிறவை யுண்டாயிருக்க புறப்பூச்சு மஞ்சள் குங்குமம் சாந்து அஞ்சநம் முதலானவை பூசி ஸ்ரக்ஷண்த்ராபரணதிகளாலே அலங்கரித்து போகார்ஹையானென்று அவன்பக்கலிலே போகவிட்டால் இருவருக்கும் சிரச்சேதபர்யந்தம் வருமாப்போலே பரதந்தரண ஸ்வாசார்யனும் இச்சேதநனை நிகிலமேயப்பர்த்யரீகணைவனுக்கு அர்ஹ னுக்கும்போது நெநொள் அந்யபரணய் திரிந்த விவஸூடைய அவித்யா கர்மவாவஸநாருசிகளாகிற தோஷங்களுள்ளே திடக்கச்செய்தேயும் நா மரூபங்களுண்டாம்படி பண்ணினதேபோருமென்று ஸமர்ப்பித்தா லிருவருக்கும் விநாஸமேபலிக்குமென்று நன்றாகத் திருத்திக்கொடுக்க மாகையாலே ஸதாசார்யஸம்பந்தம் ஸீக்ரபலப்ரதமென் றபேக்ஷிக்கப் பட்டது. “எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமுடையன யிருந்துவைத்து அரங் கமானிகையென்பானொருவன் விஷயப்ரவணனாய் வர்த்திக்கக்கண்டு பஹுஸஸ்சிக்ஷித்து கீதாந்யாயங்கள் பதினெட்டுமோதுவித்து அதி லர்த்தம் நெஞ்சில்படுத்தி ஊனுமுறக்கமு மறியாதே வீதராகனாக்கி க்ரு பாபரதந்த்ரணம்படி யருளிநாறே.” ஆகையாலிவன் அவிரீதனாலும் ரக்ஷிக்க ஸக்தரென்னுமது ஸத்யம். இவ்வர்த்தம் (இதிமேயினியசவர் க்கத்திலின்னம்) என்கிறபாட்டிலே, இனி எம்பெருமானாரை ஸரண மென்றத்யவவித்தால் நம்வஸத்திலே நம்மைவிட்டு நான்விஷயவாவானே யாலே துர்மார்க்கத்திலே திரிந்து ஸ்வர்கநரகங்களிலே ப்ரவேசிக்க ஸம்மதிப்பரோ ஸந்மார்க்கத்திலே ப்ரவர்த்திக்கும்படி திருத்திப்பணி கொள்வாரானபின்பு பகவத்ப்ராப்த்யர்த்தமாக நீக்ருஸமாகவேண்டா வென்று அமுதநாரானிச்செய்தாரிதே. இன்னமும் பகவத்ப்ராபந்நனு கு சிலப்ரமாதிகமாக ஐஹிகதோஷமுண்டானாலும் [अविज्ञांस्वास्थ्यं सार्वभौमिकं] (அவிஜ்ஞாநாஹிபக்தாநா மாகஸ்ஸௌகமலேக்ஷணம்) என்றும், [सर्वभौमिकं] (தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்) என்றும், [सर्वभौमिकं] (ஸாதுரேவஸமந்தஸ்யம்) என்றும் (செய்தாரேல் நன் றுசெய்தார்) என்றும் ஸர்வசக்தியுத்தன் நிவாரகரில்லாத சிரங்குஸஸ்வா தந்தர்யத்தோடே கூடின பரமக்ருபாவானாகையாலே மித்ரபாவமே ய மையுமென்று எதிரிட்டவரோடே மன்றமு தன்பின்னே வைத்துக்கொ ண்டி ரக்ஷிக்கிலும் ரக்ஷிக்கும், ஆசார்யன் பகவத்ப்ரதந்த்ர ஜ்நமகளை

யுபீதி நவ ரக்ஷா || அஹ்ந உபநாஸ்தமாஸஸ்ய மோகி ஸ்வரூப் சந்திரமாம்சம் ||
 கமலகுண்டினாய நமஸ்காமே நமஸ்காமே வித்யாஸ்வரூபிணௌ நமஸ்காமே
 அனந்தவிருத்தாய நமஸ்காமே நமஸ்காமே நமஸ்காமே ||
 (ஸ்ரீ பத்ராஸ்தாரபிரதன்யமோகேஷ்டா நரசைவரம்பா வஸதப்ரியஸ்ய-ந
 போஜநாச்சாததத்ப்ரஸ்ய நிலாகசித்ததர்ஹணைநதஸ்ய - ஏகாந்தஸீ
 லஸ்யத்ருடவ்ரதஸ்ய பஞ்செந்திரியபீ திரிவர்த்ததஸ்ய - அத்யாத்மாவதி
 யாத்மானஸ்ய மோகேஷ்டாத்ருவேரித்ய மஹிம்வஸங்குள - ஸமுதமரிப
 தாத்மாலர்வபூதானுகம்பி விஷயஸங்குளிர்க்கோஜ்ஞாநத்ருப்பதப்ராஸா
 நத்து = அநியதரிபதார்நோரைவருஷ்டோந்ருஷ்டடி ப்ரவலிதஇவகே
 மேவர்த்ததேயஸஸமுத்தடு) என்கிறபடியே ப்ராக்க்ரதஸாஸ்தராகுசிய
 டையவனுக்கும், க்ரஹத்திலே லக்தனானவனுக்கும், அஸநாச்சாதந
 வரிதாதிகளில் தத்ப்ரானவனுக்கும் லாம்பலாரிகதுஷ்கர்மப்ரவ்ருத்தி
 யில் அபிரதியுடையவனுக்கும், மோகேஷ்டோக்யதையில்லாமையாலே அ
 வற்றைவிட்டு லம்பலாரிகளோடேகலந்து திரியாதே ஏகாந்தஸீலனாய்
 ஈஸ்வரனுஞ் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி ஸிஷ்டாசாரத்தில் த்ருட்சித்
 தனாய் ஸப்தாதிவிஷயங்களில் விரக்தனாய் அத்யாத்மஸாஸ்தரவிசார
 பிரதனாய் பூதத்ரோஹியாகாத பரமதயாபரனுக்கே மோகேஷ்டித்தி
 தப்பாதென்று நிர்ஸயித்துக்கொண்டு ஸமுதமாத்யாத்ம குணபரிபூர்
 ணனாய் லர்வபூததயாபரனுப் விஷயஸங்குளிர்க்கனாய் வீஜ்ஞாநபரி
 பூர்ணனாய் அஜ்ஞான லம்பலாரிகள் தர்ஜந பர்த்வநாதிகளாலே தன்
 னை பரிபவித்தாலும் தான் கலங்காதே ப்ராஸாந்தசித்தனாய் போக்ய
 வஸ்துக்களே யாகவேணுமென்கிற நியதியின்றிக்கே ஏதானாலும் கூறு
 த்பீடா நிவ்ருத்தயர்த்தமாக பரிசுத்தவஸ்துவை நியதியையுடையனாய்
 த்ருஷ்டபலலாபாலாபங்களில் ஊர்ஷஸோகமில்லாதவன் க்ரஹத்தி
 ல்வர்த்தித்தாலும் ஜீவந்முக்தரென்று சொல்லப்படும். இந்தவதிகாரி
 யே ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செய லதபவத்துக்கு யோக்யரென்று
 குருபரம்பராப்ரபாவத்திலே பின்பழகிய நாயனாரருளிச்செய்தாரிதே.
 ப்ரபங்றனவன் மந்த்ரங்களானவும் ப்ரபந்தங்களானவும் அர்த்தா
 துலந்தாதத்தோடே சப்தாதுலந்தாதம் பண்ணவேணுமிதே. [ஸ்ரீ
 ஸுருஷ்ணாய நமஸ்காமே] (த்யவமர்த்தாதுலந்தாதநேவஹ என்றும்) இப்பத்
 துடன் வைகல்பாடவல்லார் வாஜேர்க்காராவமுதே)என்றும் எம்பெரு
 மாறரும் ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தாரிதே. ஜபேஹாமாதிகளில் ஸப்
 தஸக்தியாலே ரக்ஷகமாவது உபாலகனுக்கிறே. ப்ரபங்றனுக்குஅர்த்த
 தாவபோதந்தாலே த்யாஜ்யோபாதேய விவேகம் பிறப்பித்து த்யாஜ்ய
 ங்களை விடுவித்து உபாதேயங்களை ஸ்வீகரிப்பித்து ரக்ஷகமாமித்தனை

இவையுண்டானலாய்த்து மகாரார்த்த ஜ்ஞாநவிர்த்தி, இந்த தேஹாபி
மாந நிவ்ருத்தியே ப்ரதமாதிக்காரம். இதுண்டாகவே ஸம்ஸாரபிஜீம்
நஸித்து ஸ்வரூபவிர்த்தியுண்டாம். ஸ்வதந்த்ரணென்கிற புத்திபிறந்தா
ல் காரணத்வ ரக்ஷகத்வ ஸோஷித்வ வாசியான அகாரார்த்தத்தை யது
ஸந்தித்து நாம் பகவத்சேஷபூதரல்லோமோ நமக்கு ஸ்வாதந்த்ரயங்கு
டுமோ வென்று அந்தபுத்திதவிர்த்துக்கொள்ளவேணும். அந்யஸோஷத்
வபுத்தி பிறந்தால் அந்யார்ஹவாசியான உகாரார்த்தத்தை யதுஸந்தி
த்து நாம் அந்யார்ஹரல்லோமோ அந்யஸோஷத்வங்குடுமோ வென்று
அத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளவேணும். ஸ்வரக்ஷணத்தில் தனக்கந்வ
யமுண்டென்கிறபுத்தி பிறந்தால் நமஸ்பத்தார்த்தத்தை யதுஸந்தித்து
க்கொண்டு [ஸுயத்யுநீஸரக்ஷ-நம] (மமபகவானேவரக்ஷக-நமம்)
என்று அந்தபுத்தி தவிர்த்துக்கொள்ளவேணும். ஆபத்யரக்ஷகங்க
ளில் பந்துத்வப்ரதிபத்திபிறந்தால் அநந பதார்த்தத்தை யதுஸந்தித்
து ப்ராய்ணனவனே ஸர்வவிதபந்துவுமென்று அத்தைத் தவிர்த்துக்
கொள்ளவேணும். விஷயங்களில் சாபல்யம் பிறந்தால் வ்யக்தச
துர்த்தியை அதுஸந்தித்து நாம் அந்யபோகரல்லோமோ அவனுக்கி
ஷ்ட விரியோகாரஹமாயிருக்கவேணுமதொழிய நமக்கு வேறே சி
ல விஷயாதுபவங் கூடுமோவென்று அத்தை நிவர்த்திப்பித்துக்
கொள்ளவேணும். இப்படி மந்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே த்யாஜ
யோபாதேயங்களறிந்து தேஹாபிமாநாதிகளை பரித்யஜித்து ஸோஷ
த்வ பாரதந்த்ரய கைங்கர்யங்களை அங்கீகரித்து ப்ரவர்த்தித்தால் ஸ
வ்ருபவிர்த்தியுண்டாய் பகவதனுக்ரஹபாத்ரராய் முக்தியோக்யராவர்.
தத்தருபாதுஷ்டாந மில்லாதபோது மந்த்ரார்த்த காலசேஷம் நித்
யம் ஸதாபிஷேகம் பண்ணினாலும் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போ
வர்களென்று பட்டரருளிச்செய்வர். இனி ப்ரபந்தங்கள் கற்றதுக்கு
பலம் அவற்றி லருளிச்செய்தபடியே “அறிபக்கற்று வல்லரானால்
வைஷ்ணவத்வவிர்த்தி” என்கிறபடியே அறியவும் அதுஷ்டாநம்பண்
ணவும் ஸக்தரானலாய்த்து வைஷ்ணவத்வவிர்த்தி யுண்டாய் (தழு
வப்பாடி யாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே) என்கிறபடியே முக்தரா
வது கேவல பாடமாத்ரமானால் [தீர்த்துநீர்த்நா] (தர்வீபாகரஸம்
யதா) என்கிறபடியே நமக்கு நாலாயிரம் வரும் மூவாயிரம்வரு
மென்று அதுவுமொரு அஹங்காரத்துக்கு ஹேதுவாய் அப்ரயோஜ
கமாய்விடும். [ஸுயத்யுநீஸரக்ஷ-நம] (பாடாதேவப்ரஸமிததம) என்று
சொல்லாநின்றதே யென்னில்? சப்தார்த்தஜ்ஞாநமில்லாதபோது ஹே
யோபாதேயங்க ளிவையென்று தெளிந்து வ்யவஹரிக்க யோக்யதை

மாடங்கள் சந்திரமண்டலத்தோடே சேர்ந்திருக்குமென்றும் (வெள்ளி யெய்த்மதின்குழம் திருக்கண்ணபுரம்) என்று ஸம்சுமண்டலத்தோ டே சேர்ந்த ப்ராகாசங்களென்றும், சொல்லுகிறவை ப்ரத்யகூத விருத்த ங்களாகையாலே ப்ரஸம்ஸாபரங்களென்று கொள்ளவேணுமிதே. அ த்பெளந்த்யத்துக்கு ஸ்வாபதேசாத்திலே தாம்பர்யம். [ஸுஹஸிஹ ஸிங்க்யஸுஹஸிங்க்ய] (யதாததாவாபிலக்யந்தக்ருதோஞ்சஸி) என்று அஞ்ஜலியை ப்ரஸம்ஸிக்குமளவில், [கீசநி] (கேசநி) என்று ரென் றும் [கீசநி] (கதாபி) என்று ரென்றும் ஒருகாலத்தில் ஓரஞ்ஜலி யைப் பண்ணி ததாஜ்ஞாதிலங்கபரலயத் திரிகித அபதேப்ரவ்ருத்த னுக்கும் பாகவதாபசாரபானுக்கும் ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகே ஷ்டப்ராப்தி சொல்லவொண்ணாதிதே. சொல்லப்புக்கால் அஞ்ஜலிமாத் ரம் பண்ணுதா ரொருவரு மில்லாமையாலே தேவதாந்தர பரோதி ப்ரயோஜநாந்தரபரோதி நிஷித்தாதுஷ்டாநபரோதி பாகவதாபசார பரோதி வாசியற ஸகலசேதநரும் முக்ததாய்ப்போவரென்னு மீர்த்தம் ப்ரஸக்தமாய் வைஷ்ணவத்வாத்யதிகாரங்களெல்லாம் அப்ர யோஜகமாய்விடுமென்கை. ஆகையாலே, [ஸுஹஸிஹ ஸிங்க்யஸுஹஸிங்க்ய-தீப்தர்ஷணம் தீப்தர்ஷணம் தீப்தர்ஷணம் தீப்தர்ஷணம்] (மஹிதாமபிகேஷாஞ் சிததிவாதாப் ப்ருதக்விதாப் - தத்ததார்த்தப்ரஸம்ஸாதி தத்ப்ரத்வாதபா திதாப்) என்று இப்படிசொன்னவை யெல்லாம் ப்ரஸம்ஸா பரவாக் யங்களென்று சொன்னால் அதில் பாதகமில்லை. ப்ரபந்தங்க ளறிந்தப டி அதுஷ்டாநம் பண்ணுகையாவது, (பொய்நின்ற ஞாநமும்) என்று துடங்கி தேஹாத்மாபிமாநரூபமான அஸத்யஜ்ஞானமும் ஸாம்ஸா ரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தி மாலிந்ய ஸரீரம்முதலானவை த்யாஜ்ய ங்களென்றறிந்து இவை நிவர்த்திப்பிக்க வேணுமென்று ஸர்வேஸ்வ ரனை அர்த்தித்துக்கொண்டு (வீடுமின் முற்றவும் வீடுசெய்து உம்மு யிர் வீடுடையானிடை வீடுசெய்யம்மினே) என்று பித்ரு மாத்ரு தார பு த்ரக்ரஹ சேஷத்ராதி பகவத் வ்யதிரிகத்தங்களெல்லாம் பரித்யஜித் தே ஆத்மலமர்ப்பணம்பண்ணி (நீர்துமதென்றிவை வேர்முதல்மாய் த்து) என்று ஸம்ஸாரபிஜமான அஹங்கார மமகாரங்கள் கீழ்வே ரோடே மூலச்சேதமாம்படி அறுத்துப்புகட்டு மனகமலமறக்கமுவி என்று ஸ்வகுண பரதோஷங்களை நிரீகூழிக்கிற மனோதோஷம் போ க்கிக்கொண்டு (அருவினையேன் - நீசனேன் - பாவியேன்) என்று ஸ வதோஷங்களை யதுலஸ்தித்துக் கொண்டு (எந்நாள் யானுன்னே இ னிவந்து கூடுவன்) என்று ப்ரதிகூலமான தேஹேந்த்ரியாதிகளை நிவர்த்தித்து நானுன்னேக் கூடுவதெப்போதோவென்று ஸோகித்துத்

கொண்டி (வழுவிவாவடிமைசெய்யவேண்டிராம்) என்று வர்வவித தாஸ்யருசியையுடையராய் (யாவையும் யவருந்தானே) என்று வர்வமும் பகவதாத்மகமென்று ராகத்வேஷ ஸூத்ரராய் (நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும்) என்று அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தியறிந்து அத்தயாதாமுடையவராய் (பயிலுந் திருவுடையர் யவரேலு மவர் கண்டிர் - எம்மையாளும் பரமசே) என்று பகவத்குண துச்சவபரார்த பரமவிலக்ஷண ஜ்ஞமரே ப்ராப்யபூதரென்று அதுவாந்திக்குமவராய் (பாரிலோர்ப்பற்றையை பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேசு-யான்கிலேன்) என்று அலேவ்வயலேவையிலே நிவ்ருத்த மநேராதராய் (ஐங்கருவிகண்டவின்பம் - அளவிலல்லாச் சிற்றின்பம்) என்று ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை த்ருணீகரித்தவராய் (இவையென்ன வலகியற்கை - கொடுவுலகங்காட்டேலே) என்று இந்த லோகவ்யாபாரம் வஹிக்கமாட்டாதே இது உருக்காட்டா தொழியவேணுமென்று அத்தயந்த ஜிஹாவையையுடையராய் (நோற்றநோன்பிலேன் துண்ணறிவிலேன்) என்று ஆகிஞ்சுந்தியாகளை அதுவந்தித்துக்கொண்டி இருக்குமவராய் (பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ - இன்னன்கெடுப்பாயோ) என்று விஷயாந்தர தர்சனத்தில் சோகிக்குமவராய் (கங்குலும் பகலுங்கண்மியிலறியாள்) என்று பகவதலாபக்லேஸத்தாலே நித்ராஹாராதிகளில் நசையற்று (அப்பனே காணுமாறருளாய்) என்று கூப்பிட்டிக்கொண்டி (மல்லிகை கமிழ்தென்றமீருமாலோ) என்று தத்விஸ்லேஷதஸஸயில் போக்யபதார்த்தாதிகளெல்லாம் அக்கிகல்பங்களாய் (ஒன்றும் மாயஞ் செய்யேல் - திருவாணை நின்னணைகண்டாய் - நின்னலாலறிகின்றிலேன்பான்) என்று ஆணையினால் மறுத்து ப்ரார்க்த்தித்து ப்ரக்ருதிலம்பந்த விமோசந்ததைப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளும்படியான பரமார்த்தியையுடையராகை, இதுவாய்த்து ப்ரபந்தங்கற்றதுக்கு பலம். இந்த தர்ஸந ப்ரபந்தங்களில் அர்த்தஜ்ஞானமில்லாதே லம்ஸாரபத்தராணர்க்கும் இவ்வர்த்தங்க ளறிந்துவைத்தும் விஷயாலக்த சித்தராய் தார புத்ராதிகளோடே பொருந்தி பத்தஸம்ஸாரிகளாய் அஹங்காரார்த்தகாம பரவஸராய்க்கொண்டி பாகவதாபசாராதிகளுக்கும் அஞ்சாதே ஒருவருக்கொருவர் ஸ்பர்த்தித்துக்கொண்டி ஸாஸ்த்ரவாதங்களாலே பிறரைத்தோற்பித்து, [நயாஸ்யபூத்யஸாபூத்யவிஷயஜீவ்யநாதஃ - ஸர்ஜீவஜீவீநீதநதி ப்ரஹ்மரூபஃ] (குரும்வ்வங்கருத்தய ஹுங்க்ருத்தயவிப்ரம் நிர்ஜித்ய வாதததி - அரண்யே நிர்ஜலேதேஸே பவதிப்ரம்ஹராஷ்டலஃ) என்கிற வர்த்தம் நெஞ்சில் கொள்ளாதே ராஜத்வாரங்களிலே கிடந்து

[illegible]

த்திகரும் நற்கலையின் நன்னெறிசே ராத்திகரும், ஆத்திகநாத்திகருமா
மிவரை-ஓர் த்துநெஞ்சே, முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு
நடுச் சொன்னவரை நானுந்துடர், என்று ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநமின்றிக்கே
வித்தாதுஷ்டாநபரரான நாஸ்திகரையும் ஸாரதமஸாஸ்த்ர ப்ரதிபா
த்ய ஸாஸ்த்ரமார்ச்சுத்திகளான ஆஸ்திகரையும் ஸாஸ்த்ரார்த்த வித்
துக்களாயிருந்துவைத்து ஸ்வைரவலஞ்சாரிகளான ஆஸ்திக நாஸ்திக
ரையும் நன்றாக ஸோதித்து பூர்வோத்தரங்களில் சொன்ன மூர்க்க
ரைவிட்டு நடுவில்சொன்ன ஆஸ்திகரை அதுவர்த்திக்க வேனுமெ
ன்று அஸ்மதாசார்யரான பெரியஜீயரருளிச்செய்தாரிதே. ஆகையா
ல் மோகூடார்த்தியானவன் ஸாரதமஸாஸ்த்ர மார்ச்சுதலாரிகளான
பரமவிலகடினரோடே ஸஹவாலம்பண்ணி (க்ருதகோஸாதகீவத்)
ஆசார்யபதமேறிட்டுக்கொண்டு தல்லகூண மொன்றுமில்லாதே (மு
ன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமற் கேட்டு பின்னோர்ந்து தாமதனை
ப்பேசாதே - தன்னெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி இது சுத்தவுபதே
ஸ வரவாற்றதென்பர் மூர்க்கராவார்) என்று பூர்வாசார்யர்க ளருளிச்செ
ய்த க்ரமத்தப்பாதபடியே அநந்தம் அவ்வர்த்தத்துக்கு பூர்வோ
த்தர விரோதமவாராதபடி நன்றாக விசாரித்து அவிருத்தமான வ
ர்த்தத்தைச் சொல்லாதே தன்னெஞ்சில் தோற்றின வர்த்தத்தையே
சொல்லி அது சுத்தவஸம்ப்ரதாயவார்த்தைக ளென்னுமவர்கள் மூர்க்க
ரென்று ஜீயரருளிச்செய்தபடியே உள்ளபடி நிரூபிக்கமாட்டாதே
அறிந்த அம்சம் துஸ்பகமென்று பரித்யஜித்து ஓரிடத்தில் ஒரு பரமா
ர்த்தம் சொன்னால் அதுக்கு ஸதஸூ விபரீதார்த்தங்களை ஸங்கல்ப
பித்து ப்ராதிகூல்யங்களான தேஹாத்மாபிமாநாதிகளை பரித்யஜிக்க
மாட்டாதே பத்தவஸம்ஸாரிகளாய் ஸதாசார்ய கடாக்ஷமுண்டி நம
க்கென்ன பயமென்று (மோஹாந்தரிவ்விட மேகாந்தமிருளென்று ப
யமற்றிருந்து செய்வார்கள் தாம்பாவத்திறம்) என்கிறபடியே மோஹா
ந்தராய் தாமும் பயமற்று தம்மை பற்றின ஸிஷ்யனுக்கும் பயங்
கெடுத்து இருவரு முடன்கள்ளராய் உத்தேஸ்யரான மூவர்க்கும் அ
நிஷ்டமான நிஷித்தாதுஷ்டாநத்தாலே ஸிஷ்யனைக்கொன்று தானு
ம் முடிந்துபோகிற விபரீதார்த்த போதகரை விஸ்வஸியாதே கீழ்ச்
சொன்ன வாசார்யலக்ஷணலக்ஷிதரான ஸதாசார்யனை ஆஸ்ரயித்து
நிர்ப்பரணய் (தமர்களில்தலைவராய் சாதியந்தணர்களேனும்) என்
கிறபடியே உத்க்ருஷ்டவர்ண ஸஞ்ஜாதருமாய் பாகவதாக்கரகன்
யரென்னும்படி. நாமரூபங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸமதம ஸாஸ்த்
யாதி மஹாபாகவத லக்ஷணங்க ளொன்றுமின்றிக்கே நன்றாக கா

லையும் கையையும் கழுவி பரியட்டங்களைப் பாங்காக வலம்பி திருவரையிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்திக்கொண்டு த்வாதஸோர்த்வ புண்டரகங்களும் சாத்திக்கொண்டு திருமணிவடங்களும் திருப்பவித்ரங்களும் தரித்து பவித்ரபாணிகளாய் அத்தயநாத்யாபங்களை யுடைய வராய் வேஸ்யாலங்காரங்கள்போலே ஸகலஜந மமோஹர வேஷதாரிக ளாய்க் கொண்டு அஹங்கார மமகார க்ருஹ சேஷத்ர தார புத்ராத ஸக்தராய் ராகத்வேஷ. யுத்தராய் அர்த்தாஜந தத்பரராய் ஒருவருடை மையை ஒருவர் பரிக்கரணித்துக்கொண்டு அஹங்காரார்த்தகாமங்களா டியாக பாகவதாபசாரபரராய்த்திரிகிற பத்தவம்வாரிகளைக்கண்டு அ னுதுக பயப்பட்டு நாமரூபங்கள் உடையவராகையானே அஹமதிபண்ண வும் போகாதே அதுகூல ப்ரதிகூலங்க ளொன்றுமின்றிக்கே ஸக்த யதுகுணமாக கிஞ்சித்தகித்து ஸவிறயராய் ப்ரணிபதநாதிகளாலே உகப்பித்து உள்கலந்து பரிமாறப் போகாதே கடக்கவின்று குலால கீடவத் ப்ரவர்த்தித்து அர்த்தபஞ்சகதத்வஜ்ஞாநராய் ஆகாரந்ரயஸம் பந்நரான மஹிபாகவதரோடே கூடி, [ஹீந்ய நஃஹஸ்யா] (போதய ந்தபரஸ்பரம்) என்கிறபடியே ஸ்வரூபவிருத்தகருத்யங்கள் வராதப டி ஒருவர்க்கொருவர் போதகராய் இங்கிருக்கிற நாலுநாளும் குண துபவ கைங்கர்யங்களாலே போதுபோக்கிக்கொண்டு நிரஹங்காரராய் பாகவதாபசாரபிடுக்களாய் திரியுமவர்கள் மோகூதரீகாரிகளொன்று அஸமதாசாரியோக்தம். ஆனால் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்க ளிரண்டு மூன்று திருநாமமொழிய அனேகர் ஸம்ஸாரத்தில் புத்ரதாராதிகளோ டே ப்ரவர்த்தித்து போந்தாரே யவர்கள் முக்தியோக்யரன்றோ வெ ன்னில்? ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் துடக்கமாக அஸமதாசார்யராவும் எல் லாரும் ஸந்யஸ்தரே யென்று நினைக்கவேணும். அதுவென்னென்னில்? [ஸ்ய த்ரோநஸ்யுஸாஹஸ்யஸம்-ஸ்வஸிதஸ்யுஸாஹஸ்ய ர்ஜீஸ்யஸ்யுஸாஹஸ்ய] (நிவ்ருத்த ராகஸ்யக்ருஹம்தபோவநம் - ப்ரவஸிதஇவகேசேஹ வர்த்த. தேயஸ்ஸமு க்தஹி)என்றுந் சொல்லுகிறபடியே நிவ்ருத்தராகராய் அஹங்கார ம மகார ஸூத்ரயராய் ஸமதமாத்யாத்மகுணேபதராய் ஸர்வபூதத யாபரராய் ஸத்ருமித்ரஸுமராய் அர்த்தகாமநிரபேக்ஷராய் உஞ்சவ்ருத் திவிலாதி ஸாதாஜீவநராய் ஆசார்யபீதி நிபந்தநமாகவும் ஆந்ருஸம் ஸ்யத்தாலுமாகவும் - ஒருவரிருவர் ஸந்தாநத்தளவும் போக்யதாதர்ம புத்திகளைவிட்டு ஸ்வதாரவிஷயத்தில் நாலுநாளவர்த்தித்துவிஹிதவி ஷயத்யாகம் பண்ணுவாரும் ஸந்யஸிப்பாருமாய் ஸ்காலித்யங்களில் த ம்மை ஸிக்ஷிக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிகையானவனானால் பரஸ்பரம் விஷய விரக்தராய் ஆழ்வானும் ஆண்டாளும்போலே குணதுபவகைங்கர்ய

நிரதராய்ப் போருகிறதொழிய நித்யலம்ஸாரிகளாய், [ಅನುಮಾನೇಷು] (அஹம்மமேதிசண்டாஸு) என்கிறபடியே கர்மசண்டாஸு
 ம்படி பண்ணுமதாய் [ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿಫಲಸಂಪಾದನ] (நரஹிதநோர்
 தாவதாவஸ்யதாஸு) என்று ததீயஸேஷத்தைவக நிரூபணியமான
 ஆத்மஸ்வரூபத்தையறியாதபடி பண்ணுகிற, [ಏಕಾಘೋಷಃ ಶ್ರು
 ತೀರ್ಥಾಭಿಷೇಕಃ] (வித்யாமதோதநமதಃ த்ருதீಯோ பிஜநோமதಃ) எ
 ன்று அஹங்கார மதிராபாநமத்தராய் யாதவபலம்போலே ஒருவர்க்
 கொருவர் பாதகராய் பத்து பன்னிரண்டு ஸந்தாநம்பிறந்து அதிலே
 யாஸ்பதமாய் தேஹுவர்த்தகியாய் ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற தாரை
 யையும் லம்ஸாராவர்த்தகராய் ஸ்வரூபத்துக்கு அத்தயந்தம் ப்ரதிசு
 லரான புத்ரர்களையும் அதுவர்த்தித்துக்கொண்டு அத்தயந்தபரதந்த்ரராய்
 அத்தயந்தாதரகத்தித்தராய் தேஹாவஸாநத்தனவும் விடமாட்டா
 தே ஸ்வரூபவிரோதிகளென்கிற வதுதாபமுமன்றிக்கே ஸ்வரூபயாதா
 த்மய தர்ஸிகளான ஸிஷ்டர்கள் கர்ஹிப்பர்களைன்கிற லஜைஜகளை
 ல்லாம் விட்டு தன்னைபற்றவேணுமென்றிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு
 அநபிமதமான இந்த லாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தி யென்செய்யா
 நின்றதோ என்கிறபயத்தையும் விட்டு விஷுஸஸ்த்ராக்கிரிகளும் ததீ
 யங்களையாய் லகலசேதநாசேதநங்களெல்லாம் ததீயமேயாய் விஸே
 ஷித்து நாட்டிலுள்ள பாகவதரெல்லாரும் ததீயரேயாயிருக்க ஒரு
 ப்ரபந்நனை போஷிக்கைக்கும் ஸக்தனன்றிக்கே தார புத்ராதிகளு
 ம் ததீயங்களன்றேவென்று விபரீதபுத்திபைப்பண்ணி அஹங்கார
 விஷயப்ராவண்யங்களுக்கும் வினோலிமமான (தன்னைக் கண்டால் ஸத்
 ருவைக்கண்டாபோலேயும் தததுபந்திகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பாக்கி
 களைக்கண்டாப்போலேயும்) பயப்பட்டிருக்கை ப்ரபத்தமாயிருக்க அ
 துசெய்யாதே தத்ரக்ஷணர்த்தமாக ராஜத்வாரங்களிலே பலகாலும்
 வருவதும்போவதுமாய் அலேவ்வயலேவைபண்ணி பிறருடைமை அ
 பஹித்து அயோக்யரையாசிப்பதும் அநதிகாரிஸிஷ்யாபிமாநதாஷி
 த் த்ரவ்யத்தை பரிக்ரஹிப்பதும் செய்யாரின்றிகொண்டு திரிகிரூர்க
 ளில்லையே. ஆகையாலே பூர்வர்களை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லி நா
 மும் லம்ஸாரித்தால் குறையென்னென்றிருந்தால், [ಸತ್ಯேಶ்வರಸ್ಯ
 ದೃಢಾಘೋಷಃ] (ஸ்யேதத்யஸ்சரம்மௌப்யாத யதாருத்ரோப்தி
 ஜம்விஷம்) என்று ருத்ரன் காலகூட விஷம் பணித்தானென்று ஒரு
 கூடாத்ரன் பகித்தானாகில் ஸரித்துப்போமாப்போலே ஸ்வரூபநா
 ஸம் தப்பாது. அதுவென் தார புத்ராதிகளை மதீயமென்னில் ஸ்
 வரூபநாஸமித்தனையொழிய ததீயப்ரதிபத்திபிறந்தால் அதுவர்த்திக்க

லாகாதோவென்னில் [சுருஷ்ணம் இஷ்டம்] (ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதம்) என்று எல்லாத்திலும் ததீயத்துவத்தி பண்ணவேண்டுமென்றது ஒருவஸ்துவம் தனக்கும் பிறர்க்கும் சேஷமாயிருப்பதில்லை, அவனுக்கே சேஷமென்று ஸ்வசேஷத்துவ அந்யசேஷத்துவ நிவருத்திக்காகச் சொல்லுகிறதித்தனையொழிய ஸ்வரூபவிரோதிகளுக்கு எல்லையிலமான தன் ஸரீரத்தையும் ததனுபந்திகளான பார்யாபுத்ராதிகளையும் அதுவர்த்திக்கவேண்டுமென்று ஒரு ரஹஸ்யத்திலேயும் சொல்லிற்றில்லையே. அப்படிசொல்லுமென்று (நரகம் சுவர்க்கமுமாய்) என்று அஷ்டாவிம்ஸிதி மஹாநரகங்களும் ததீயமேயாகையாலே அவையும் அதுபாவம்மாய் வருமாகையாலே அது விபரீதஜ்ஞாநகாரீயம். எல்லாம் அவனது என்று ப்ரதிபத்திமாத்தரம் அபேக்ஷிதம். எல்லாம் ததீயத்துவாகாரேண அதுபவிக்கைக்கு நம்மாழ்வாருக்கு மேல்பட்டாரில்லையிறே. ஆழ்வார் தாம்பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஸரணவரணம்பண்ணிப்பின்பு தம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளாதபடியைக்கண்டு நமக்காத்மா த்மீயங்களில் ஏதேனுமொன்றில் நசையுண்டாகநினைத்து ஸ்வப்ராபத்தியைக் கொடாதிருக்கிறுனென்று நிர்ஸயித்து (இடையிலே யான்வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகள்காள் குயில்காள் மயில்காள்) என்று துடங்கி நான் வளர்த்த கிளிதுடக்கமான பக்ஷிகாள் நெஞ்சதுடக்கமான நமக்குள்ளவையெல்லாம் தான்கொண்டு பரமபதம் முதலானப் ப்ராப்யஸ்தலங்களிலே உங்களிடத்தி லாஸாபாஸங்களை ருசிவாவனைகளோடே விட்டபின்பொழியக் காணவுமொட்டாதிருக்கிறுன் ஆகையாலே இன்றுதுடங்கி உமக்கும் நமக்கும் பணியில்லையென்று தம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களி லாசை பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமென்று நைராஸ்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே அவையும் ததீயங்களேயென்று மோஹங்கதராயிருக்கவிரகில்லை. (மடக்கிளியைக் கைகூப்பிவணங்கிடுள்) என்று ஜ்ஞாநாதிகாரனால் அதுவர்த்திக்கக் குறையிலேயேயென்ன விஷயப்ரவணையான பெண்டாட்டியும் ஸ்வகார்யபரராராபுத்ரர்களும் இவன் வீதராகுபிநின்றான் நாம் ப்ரதிசூலமாகவர்த்தித்தால் விட்டுப்போம் இவனை வஞ்சிக்கவேண்டுமென்று [ஸுக்ஸுக்ஸுக் ஸுக்ஸுக் ஸுக்ஸுக் ஸுக்ஸுக்] (மஹாலாஹஸோகத்தி கரகஞ்சகவஞ்சிதாய) என்கிற குலிங்கரூகிரியைப்போலே (தொழுத்தையோம்தொண்டரோம்) என்று வஞ்சகராய் தாழ்ச்சியாக ஒருவார்த்தைசொன்னு லத்தைக்கேட்டு ப்ரமித்து ஸிஷ்யபுத்ரர்களாகிலும் ஜ்ஞாநாதிகர் ததீயத்துவேன அதுவர்த்ததீயரென்று அருளிச்செய்தாரே இவரைக்கூட்டிக்கொள்ளக் குறையென்னென்று அவர்களுக்கு இஷ்டவிரியோகார்ஹயை வி

யம் சொல்லுகிறதுத்தனையொழிய த்யாஜ்யங்களென்றறிந்ததே போ
ருமென்று பத்தவம்வாரியாய் விஷயப்ரவணனாய் திரியப்போகாதி
மே. த்யாஜ்யங்களென்றறிந்ததுக்கு பலம் தத்ப்ரதிபத்தியுண்டாகவே
ணுமிமே. ப்ரதிபத்தியாவது ஸ்வரூபநாஸகங்களான அஹங்கார வி
ஷயப்ராவண்ய பாகவதாபசாராதிகளுக்கு வினேநிலம் நேகவிஸிஷ்டன
ன தானாகையாலே தன்னைக்கண்டால் இறுக்கின கச்சையும் முறுக்கின
மீசையும் சமுன்ற கண்களும் தாழ்த்திக்கட்டின நொப்பாரமும்
அழுத்திப்பிடித்த கத்தியும் கையுமாய் கொல்லவந்த சந்ருவைக்கண்
டாப்போலே பயப்பட்டு நிவர்த்திப்பிடுத்து ரகதிக்குமவனாகையாலும் த
னக்கு ஸக்திப்ராப்திகளிரண்டு மில்லாமையாலும் அவனையே கால்க
ட்டிக்கொண்டு (பணிகண்டாய்சாமாநே) என்றும் (உன்னடிக்கே
கூப்பப் பணிகொள்ளே) என்றும் (கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங்குறு
காதோ) என்றும் (அடியேனடிக்கூடுவதென்கொலோ) என்றும்
[க்யூக்யூஃ[ரீக்[தீ ஸ்யூஃ[பீயஸாஃ[டி] (க்ருதக்ருத்யாப்ரதீக்ஷந்தே
ம்ருத்யும்ப்ரியமிவாதிதம்) என்று சொன்னாப்போலே இதினுடைய நிவ்
ருத்தியை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு இதின் ம்ருத்யுவை ப்ரதீக்ஷித்திருக்
கையும் தேஹஸம்பந்திகளான தாரபுத்ராதிகளைக்கண்டால் [தீஸஃ[ஸ
ஸஃ[யம் ஸுஸுஃ[ஸ்யஸுதஃ[விஸஃ[தீதீஸுஷஸுதஃ[யம் ஃ[கீக்[ஸுதஃ[திஸு
ஸு] (தேஹபந்துஸமாஜோயம் முமுக்ஷாஸ்வம்ஸ்ருதாவிஹ - வை
தேஹ்யாஹுவலங்காபாம் ஏககர்ணயாதிலங்கம்) என்று இந்தஸம்
ஸாரத்திலே முமுக்ஷுவுக்கு தேஹபந்துஸமாஜம் லங்கையில் பிரா
ட்டிக்கு ஏககர்ணயாதி ராக்ஷஸஸ்தீ ஸஹவாலம்போலே தூக்ககர
மென்கையாலே துஸ்ஸஹமாய்தோற்றி [ரஃ[ஸஃ[ஸந்[க்யூதூ ஸஃ[ஸ
தூஸ[ஸஃ[ஸஃ[லக்[ஸுஸுஸுதஃ[க்யூதூ க்ருத்யூதஃ[ஸஃ[ஸ] (ராக்ஷஸா
நாம்வதம்க்ருத்வா ஸுதபித்வாசராவணம் - லங்காமுந்முனிதாம்க்ரு
த்வா கதாப்ரக்ஷயதிமாம்பதி) என்று பிராட்டியைப்போலே ப்ரார்த
தித்துக்கொண்டு காலவிதீக்ஷணம் பண்ணுகையும் இவையெல்லாம் நி
னைத்திமே(வோமுதல்மாய்த்து)என்று கீழ்வேரோடே மூலச்சேதமாம்
படி பரித்யஜிக்கவெணுமென்று அருளிச்செய்தருளிற்று, அஹங்காரம்
தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும்-ஸ்வஸ்வாதந்தர்யரூபமாயும்-தவினிதம்.தே
ஹாத்மாபிமாநம் பண்ணினால் ப்ரச்சந்த பெளத்தனாய் ஸம்ஸாரிகளி
லும் லிக்குஷ்டதமனாய்ப்போம்.ஸ்வதந்த்ரனென்று நினைத்தானாகில் பக
வதர்வயமான தன்னை அபஹித்தவனாய்[தீதீதீ ஸ்யூஃ[ஸஃ[ஸுதீஸுதூ
ஸுதீஸு] (கிம்தேந நக்ருதம்பாபம் சோரோணாத்மாபஹாரிண) என்கிற
படியே ஸீதாபஹரணம்பண்ணின ராவணனைப்போலே நஸிக்கும்.

இப்படிப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களின் க்ரோளாயத்தையறியாதே த்
யாஜ்யமென்றறிகையே போருமென்று தைலக்ருதாதிகளாலே மாம்வள
மாம்படி ஸரீரத்தைப் பெருக்கப்பண்ணி மைத்தெழுந்த கனத்த பிசல்
களும் நெடிதாய் வலிய ஸரீரங்களுமாய் விஷயப்ரவணராய்த் திரிகி
றவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவார்கள். ஆனாலிக்காலத்தில் ஜ்
ஞாநாதிகரானாலும் விஷயபாஸக்தசித்தராய் அர்த்தார்ஜுந தத்பரராய்
ஸம்ஸாரத்திலேபொருந்தி வர்த்தியாநின்றார்களே அவர்கள் ஜ்ஞா
நாதிகர்களன்றோ இது விருத்தமானால் ஏதுக்காக ப்ரவர்த்தியாநின்றா
ர்களென்னில்? அது பகவந் மாயாப்ரபாவம் (துயக்கறுமதியில் நஞ்ஞாந
த்துள் அமரரைத்துயக்கும் - மயக்குடைமாயைகள் வானிலும் பெரியான
வல்லன்) என்றும் (உன்மாயங்கள் மேலே வானவருமறியார்) என்றும்
(இன்னமுதெனத்தோன்றி ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீவைத்த
முன்னமாயம்) என்றும் (அகற்றநீவைத்த மாயவல்லைப்புலன்க
ள்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநாதிகர
ானாலும் [ஸந்யஸ்ய ஸ்யஸ்யம் யேநாஸ்யஸ்யஸ்யம்] (அந்யாஸ்யஸ்யஸ்யம்
தோமாம் யேஜநாஸ்யஸ்யஸ்யம்) என்றும் [ஸந்யஸ்யஸ்யஸ்யம்] (பக்
த்யாத் வந்யஸ்யஸ்யம்) என்றும் அந்யஸ்யாஸ்யஸ்யமான தன்ஸ்வரூபத்
தை யறிந்துவைத்தும் அபரமாத்ம வைராக்யமில்லாதவராய் விஷயா
ஸக்தசித்தனனால் ஸர்வேஸ்வரன் தன்னையகற்றவேனுமென்று நினை
த்து நித்யஸூத்ரிகளையும் மோஹிப்பிக்கவல்ல மாயாஸக்தியாலே துர்வி
ஷயங்களில் அத்தயந்த ப்ரவணராம்படி பண்ணுவித்து தன்மூலமாக
தாரபுத்ராதி லக்தராய் தத்ரகூனார்த்தமாக அர்த்தார்ஜுந தத்பரராய்
தன்மூலமாக அலேவ்ய லேவைதன்னில் நிரதராய் தன்மூலமாக ராக
த்வேஷயுக்தராய் தன்மூலமாக பூதத்ரோஹிகளாய் அன்றைக்கன்று
அஜ்ஞாநவர்த்தகமாய் புத்திராசம்பிறந்து [ஸந்யஸ்யஸ்யஸ்யம்] (ஸங்கா
த்வஞ்ஜாயதேகாமம்) என்றுதுடங்கி [ஸந்யஸ்யஸ்யஸ்யம்] (புத்திராஸாத்
ப்ரணஸ்யதி) என்கிறபடியே விராசத்தை யடைந்துபோவார்கள். ஆகை
யாலே அஸ்க்கலித் ஜ்ஞாநான நித்யஸூத்ரிகளையும் மோஹிக்கப்பண்
ணுகிற பகவந்மாயாப்ரபாவ மித்தனையொழிய அவர்கள் தோஷம
ன்று இந்த ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்மம் ப்ரக்ருதிதோஷம் அவர்மேலே
ஆரோபித்து அவமதிபண்ணினாகில் இவனுக்கதுவும் அநர்த்தவே
துவாம். அதுஷ்டானஹிநமான ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைக்கொண்டு [ஸந்யஸ்யஸ்யஸ்யம்]
[ஸந்யஸ்யஸ்யஸ்யம்] (தர்மஞ்ஞாஸமயம் ப்ரமாணம்) என்று ஸிஷ்டாசாரம்
ப்ரமாணமென்றும் [ஸந்யஸ்யஸ்யஸ்யம்] (யத்யதாசரதி
ஸ்ரேஷ்டம் தத்ததேவேதஜேநாம்) என்று சிஷ்டாசாரமே ப்ரமாணமா

மைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவல்ல) என்றும் அர்த்தபஞ்சகமுள்ளபடி தெளிந்து தெளிந்தபடி நின்ற அந்நயப்பரையோஜவரான சேஷபூதரையாய் த்ரு ஸ்வப்ராபத்தியோக்யரம்படி திருத்தி நித்யகைங்கர்யம் கொண்ட நுருவதென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிதே. “நாம் பகவத்க்ருஹ த்வா ரபாலம் பண்ணுகிறோமென்கிற அஹங்காரமுடைய ஜயவிஜயர்களை முனிஸாப வ்யாஜத்தாலே ராக்ஷவயோரிகளிலே தள்ளிவிட்டானிதே.” “இந்தரத்யும்நென்கிற ராஜா ஸர்வேஸ்வரன் தன்னையே த்யாநம்பண் ணிக்கொண்டிருந்து தன்னோடொத்த பக்திரிஷ்டனில்லெயென்று நெ ற்சிலே யவனுக்குத் தோற்றினவாறே அகஸ்த்யஸாப வ்யாஜத்தாலே குஞ்ஜரயோரிவிலே சிலகாலம் தள்ளிவிட்டு (பொய்கைமுதலேச் சிறை பட்டுநின்ற கைம்மாவுக்கருள்செய்த) என்று பொய்கையிலே மகரக்ராஸ் தனாய் களிப்பாறி (த்ராஹி த்ராஹீதி) கோஷத்தாலே ஸ்தோத்ரம்பண் ண அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து [ஐக்ஷஸ்யஸூத்ரம்] (பகவதஸ்த்வ ராயைநம) என்று ஜ்ஞாநாதிகரீடுபடுமபடிவந்து ரக்ஷித்தானிதே.” ஆ கையாலே அஹங்கார விஷயப்பராவண்ய பாகவதாபசாராதிகளில் அந் வயமுண்டானால் ஜ்ஞாநபக்திகளிருந்தாலும் வ்யர்த்தமாய் லீலைக்கர்ஹ ராவர்கள். அவர்களிலும் பக்த்யதிஸ்யமுள்ளவரானால் சிலகாலம் லீலை யிலே களிப்பாறும்படிபண்ணி பின்னையதுக்ரஹிக்கும். ஸுஷ்க்கஜ்ஞா ந வைராக்யங்களையானால் [ஐக்ஷஸ்யஸூத்ரம்] (பத்மகோழஸ தேநாபி நக்ஷமாமி) என்கிறபடியே யாவத்காலமும் லீலார்ஹனாய் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போம். ஆகையாலே நாம் பகவதபிமாநார்த்தர்ப்பூதரல் லோமோ நமக்கு பயமென்னென்று இறுமாந்திருந்து அஹங்கார வி ஷயப்பராவண்ய பாகவதாபசாராதிகளிலே அவ்வயிக்கக்கூடாது. பத்தஸ ம்ஸாரிகளா யிருக்கவுட்கூடாது. “பூர்வகாலத்திலே ஜம்பாதிராக்ஷஸர் தனக்கு பக்தராயிருந்தும் பரத்ரோஹிகளானவாறே அவர்கள் தன்னே யுகன்றுபோம்படி மோஹஸாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து விபரீதா ர்த்தநிஷ்டரம்படி பண்ணி பொகட்டானிதே. அப்படியே ஸுக்ரு தவிசேஷத்தாலே வைஷ்ணவக்ருஹங்களிலே பிறந்துவைத்தும் ஆ ஸுரப்ரக்ருதிகளாய் பூதத்ரோஹிகளாய் அர்த்தகாம நிமித்தமாக பாக வதாபசாரபரரானால் விபரீதஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து ஸகலஸுப்தங் களுக்கும் விபரீதார்த்தங்களை தோன்றுவித்து நிஷித்தாதுஷ்டாநரதரா ம்படி பண்ணி தனக்கசலாம்படிபொகடும். அவன் புறம்போக்கிவிடுகை க்கு ஹேதுக்கள் மூன்றிதே. (மற்றோர்தெய்வம் பேணப்பறத்திட்டு) எ ன்றும் (நெறிகாட்டிநீக்குதியோ) என்றும் (அகற்றீவைத் தமாயவல் லைம்புலன்களாமவை) என்றும் (பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ) என்றும்

மாக ஸமர்ப்பித்தால் அதிலே போருமென்றும் (கண்ணுள்ளே நிிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும்வரும்) என்று பரமபக்திபரிகண னைகளுக்கொக்க முகங்கொடுக்குமென்றும் (கண்டாயேநெஞ்சே கரும ங்கள்வாய்க்கின்று - ஓரெண்டாணுமின்றியே வந்தியலுமாறு) என்று அவன் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக வருளும்படி கண்டாயே நெஞ்சமே எ ன்றும் (சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்) என்று பரக்கவொருவ்யா பாரம் பண்ணவேண்டா, இச்சாமாத்ரமேபோருமென்றும், இப்புடை களிலே ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமாம்படிசொல்லி (சரணமாகும் தனதான டைந்தார்க்கெல்லாம்-மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்) என் னு தன் திருவடிகளைப் பற்றினார்க்கெல்லாம் அநிஷ்டசிவ்ருத்தியூர்வகே ஷ்டப்ராபத்திக்குத் தானே உபாயமாய் ஸரீரவிமோசகநந்தரம் பரமப தங்கொடுக்குமென்று அருளிச்செய்தது பொய்யோவென்னில், இதுக்கு ஸமாதாரம் மதுரகவியாழ்வார் கண்ணினுண்கிதுத்தாம்பில் அருளிச் செய்தாரிறே. எங்கனையென்னில் (அன்னையாய்த்தன யென்னையாண் டிடும் தன்மையான்) என்று இவ்வாழ்வார் முந்தறமுன்ன மிச்சேதந ரஞ்சாதபடி மாத்ருவத் வத்ஸலராய் ஸரணயப்ரபாவஞ்சொல்லி வஸீ கரித்து உபலாஎம்பண்ணி அநந்தரம் பத்தவம்ஸாரிகளாய் போகாத படி பித்ருவத் ஹிதபரராய் ஸரணுகதரக்ஷணஞ்சொல்லி வஸீகரித்து ஸம்மதிக்கப்பண்ணி யென்னையாண்டாரென் தறளிச்செய்தாரிறே. அதாவது ப்ரஜையினுடைய க்ரந்தியை சிகித்விப்பிக்கும்போது மா தாவானவன் வாயிலே ஸ்தம்பங்கொடுத்து பிதாவானவனருகேயிருந்து இருவருங்கூடி போய்த்துபோய்த்து என்று உபலாளித்து க்ரமக்ரமமாக ஸஸ்த்ராக்நிகர்ம்மங்களாலே நிர்த்துஷ்டமாக்கி ரக்ஷிக்குமாப்போலே இவ்வாழ்வார் முந்தறமுன்னம் (கெழுதெழு) என்று தொழுகையே போருமென்றுசொல்லி அநந்தரம் (வீடுமின்முற்றவும்) என்று தத்வ்ய திரித்தங்களான பஸு புத்ர மித்ர காத்ர க்ருஹி க்ஷேத்ராதியான ஸம ஸ்தமும் விடுங்கொள்ளென்ன அனாதியாக வாலனைபண்ணிப் டோந்த வி ஷயங்ஙளைக் கடுகவிடப்போமோ அவனை யாஸ்ரயித்து க்ரமமாக விடுகி றோமென்ன அதுகூடாது சண்டாளர் வலித்துப்போந்த ஸ்தலத்தை ப்ராத்மமணருக் காக்கும்போது சிலவற்றைக்கூட்டிக்கொடுக்கப்போமோ [ஈஹ்ஸு கீஹ்ஸு] (அஹம்மமேதிசண்டாளர்) என்று அஹங்கார மம கார தூஷிதங்களானவையெல்லாம் [ஐஹ் ஸ்ரீஹ்ஸு ஈஹ்ஸு] (பவ ந்திலஸர்வே ப்ர திகூலருபா) என்று நினைத்து (வீடுசெய்துஉம் முயிர்வீ டிடையாண்டை வீடுசெய்மினே) என்று அவையெல்லாம்விட்டி ஆதம் ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகொள்ளென்றுபதேசித்து திலதைலவத் தூர்வி

வேசமான தேஹத்தையும் தததுபந்திகளாய் விடமாட்டாத பார்யாபுத்
 ராதிகளையும் ததுஜ்ஜீவனமேதுவான க்ருஹாஷேத்ர தந்தர்யாதிகளை
 யும் எப்படிவிடவேணுமென்ன (கீர்துமென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து
 இறைசேர்மின்) என்று தேஹத்தில் அஹம்புத்தியையும் ஆத்மாவில் ஸ்
 வாதந்த்ரயபுத்தியையும் தததுபந்திகளில் மமநாபுத்தியையும் சீழ்வே
 ரோடே மூலச்சேதமாம்படி நிவர்த்தித்துக்கொண்டு ஸ்வாமிபை சேரப்
 பாரும்கோளென்று அநுளிச்செய்தார். இவை வேர்முதல்மாய்த்திருக்
 கையாவது இந்த ஸத்ரு தூர்வர்க்கமான ஸரீரத்தை தன்னை ஹிம்ஸிக்
 கிற ஸத்ருவாக நினைத்து ததி கூரூராயாதிகளாலே வளர்த்துக்கொள்
 ளாதே ஜாத்யாஸ்ரய நிமித்ததோஷங்க ளில்லாதபடி பரிசுத்தத்ரவ்யங்
 களை பெருமானாக் கமுதுசெய்யப்பண்ணி ஸுத்தாசாரணமாத்ரம் ப்ர
 ஸாதப்ரதிபத்தியோடே லக்வாஸியாய் இத்த்ரியங்களுக் கிடங்கொடா
 தே இத்தை நிக்ரஹிக்கிறதேரைக் கண்டு பரமபத்ராக நினைத்து இது
 க்கு வர்த்தகரானுரை ஸத்ருக்களாக புத்திபண்ணுகையுமாய்த்து. இவ்
 வாத்மவஸ்து ததேஹேஷுஷமாய் ததேக பரதந்த்ரமுபா யிருக்குமென்று
 புத்திபண்ணுகையுமாய்த்து, அஹங்காரம் த்யாஜ்யமென்று ப்ரதிபத்தி
 பண்ணுகை. இனி தததுபந்திகளான தாரபுத்ராதிகளை லங்கையில்
 பிராட்டிக்கு ஹிம்ஸகரான ஏககர்ண்யாதி ராஷ்ட்ரவிகளைப்போலே நமக்
 கு பாதகரென்று நினைத்து [ஸ்ரீரத்நாஷ்ட்ர ஸ்ரீரத்நாஷ்ட்ர] (அலக்
 கிராஷ்ட்ரவங்க - புத்ரதார க்ருஹாஷேத்ர) என்கிறபடியே தத்ஸம்ஸ்
 லேஷ. ஸ்ரீஸேஷங்களில் ஸூகதுக்கங்களின்றிக்கே இவர்களோடிருக்
 குமிருப்பு அக்கிரகல்பமாய் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்குமன்றாயிற்று,
 மமகாரம் த்யாஜ்யமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. ஆகையாலே [ஸ்ரீஸு
 ஸ்ரீஸு] (ஸுரேஸ்துஸங்குலாம்க்ருத்வா லங்காம்பரபலார்த்தந - மாம்
 நயேத்யதிகாஞ்ஸது தத்தஸ்யஸுத்ருஸம்பவேத்) என்று அபேக்ஷித்தி
 ருக்கிற பிராட்டியைப்போலே சிறைக்கடமான ஸரீரத்தையும் ராவ
 ணைப்போலே ஆத்மாபஹாரியான தூர்மோஹத்தையும் ராஷ்ட்ரவிக
 ணைப்போலே பாதகரான தாரபுத்ராதி லங்கத்தையும் விடுவித்து என்
 னை கடாக்கிப்பது எந்நாளாகவற்றோவென்று அபேக்ஷித்துக்கொண்டி
 ருக்குமன்றாயிற்று அஹங்கார மம்காரங்களை வேர்முதல்மாய்க்கை யெ
 ன்று சொல்லப்பட்டது. இப்படியான வார்த்திபிறவாதே வாங்மாத்ரத்
 தாலே பரிதமாகாதே, ஸார்ப்பதஷ்டம்புடவையால் துடைத்தால்போகா
 ததே. அதுவென்? நமஸ்வாலே அசித்வத்பாரதந்த்ரயத்தை விதித்திரு
 க்க அவனை நிர்ப்பந்தித்து தாமார்த்தராய் ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ இத்

தால் ஸ்வரகூணைஸ்வாந்வயம்வாராதோவென்னில் இது வந்தேறியன்
 நிக்கே கைங்கர்யுப்ரார்த்தனையைப்போலே தந்தபந்திபந்தகமான அவி
 த்யாகர்மவாலுரார்த்தருதி லம்பந்தந்விருத்தி ப்ரார்த்தனை ஸ்வரூபானு
 பந்தியாயிருக்கும், வ்யந்தசுதர்த்தியிலே கைங்கர்யுப்ரார்த்தனைப்போலே
 இந்த நம்பந்தத்திலேயிறே இந்த விரோதிலிருந்து ப்ரார்த்தனைப்ரகா
 சிப்பது. கைங்கர்யுப்ரார்த்தனைப்போலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையெ
 ன்றுமுண்டு- இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணுமென்று முமுக்ஷு
 ப்படியிலே அருளிச்செய்தாரிறே. “எம்பெருமானாரும் கத்யந்த்யத்தி
 லே நம்புப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் [கஸு-
 டு-ஹு] (மனோவாக்காயிரியாதி: ருண்ணையிலே இவ்விரோதி நிவ்
 ருத்தி ப்ரார்த்தனையை அருளிச்செய்தாரிறே. இனி ஸ்வரகூணைஸ்வா
 ந்வயம் வரவது தன்னேத்தானே ரகஷித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று யஜ்
 றதாந தபோரூபமான கர்மயோகாத்யுபாயப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயித்
 தாலிறே பரதந்த்ரனுக்குக்கடாது, கைங்கர்யுப்ரார்த்தனையுந் தத்விரோ
 திலிருந்துப்ரார்த்தனையும் விட்டால் ஸ்வரூபமேஃபரித்து உபாயோபே
 யங்களிலவ்வயமின்றிக்கே யொழியுமிறே. ஸ்வரகூணைஸ்வாந்வயநிவ்
 ருத்தியென்றது பகவத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி
 பென்று அங்கிகரியாதே நமக்கு ரகூணத்தி லவ்வயமில்லை விரோதங்க
 ளென்று நிவேதனங்களை த்யஜிக்கை ஸ்வரகூணமாகாதோவென்று அ
 வற்றைச்செய்யப்படிக்கால் ஸ்வரூபோபாயோபேயாதிகாரங்கள் மூன்றும்
 த்வம்வமாய் நிர்மூலங்களாய் போமாகையாலே கைங்கர்யு வ்யதிருத்த
 ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியேயென்று அங்கிகரிக்கவேணும். ஆனால்
 ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை அவ
 ணுக்கநபிமதமென்று சொல்லுகிறதென்னென்னில்? ஆழ்வாரைப்போ
 ன்ற பரமார்த்தநுண்டானால் (திருமாவிருஞ்சோலைமலையே - திருப்பாற்
 கடலே யென்றமலையே) என்கிறபடியே தம்முடைய ஸரீரகதேஸத்தி
 லே இரண்டுமூன்று திவ்யதேசங்களில் பண்ணுமாதரத்தைச் செய்த
 படியாலே ஸர்வேஸ்வரனுக் கிந்தபரமார்த்தருடைய திருமேனி [கஸு-
 டு-ஹு] (கூணையிதே யத்விரோதாதிதுஸ்ஸஹு) என்
 கிறபடியே அத்தயந்தாபிமதமா யிருக்குமென்கைக்காகச் சொன்னதித்த
 நையொழிய ஆர்த்தராகக்கடாதென்றால் விஷயவைலகூண்யா துருண
 மான வார்த்தியே இல்லையானால் அதிகாரியன்றிக்கே மூடராய்ப்போம்-
 அப்படி யவனுக்கிதமென்று அருளிச்செய்த வாழ்வாரே (மங்க
 வொட்டின்மாமாயை) என்று கால்பிடித்து (திருவாணை நின்னாணை)
 என்று ஆணையிட்டு ப்ரார்த்தித்து ஸரீரவிமோசனம் பண்ணுவித்துக்

கொம்போனாரிதே. இவனுக் கார்த்தியுண்டானானிறே அவனுக் கபிமத மாவது. இல்லையாகில் காமபரவசனானல் லம்மலாரிகளிலே இவனெ ருவனய்விடுமகையால் ஆர்த்தனமவனே அதிகாரி, அவனுக்கு தேகத் திலும் தததுபந்திகளிலும் லர்ப்பலத் மயமுண்டானல் அஹங்கார ம மகாரங்கள் நசிக்கும். இல்லையாகில் அவித்யா தருலம் பூதி பீஜம் மு னைத்து சதஸு பீணத்து அர்த்தகாமாபேகைகளும் சாகத்வேஷங்க ளும் சோகமோஹங்களும் பாபபுண்யங்களும் ஸுகதுக்கங்களும் அ யிவ்ருத்தமாய் எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவானானலும் பத்தவம்லாரியாய் கெட்டுப்போம். இத்தையெல்லாம் நினைத்து நீர்துமதென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து) என்று ஸரணுகதலக்ஷணம் சொல்லுமிடத்தில் ஆழ் வார் அருளிச்செய்தார். இனி (பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்) என்று லெளலப்பத்தைச் சொல்லி (வணக்குடைத் தவெறிவழிநின்று) என்று கிதாஸாஸ்திரோத்தமான ப திப்ரபுத்திகளிலே யர்வயியுட்கோனென்று சொல்லி (புரிவதுவும் புகை பூவே) என்று ஸ்வாராதத்வந் சொல்லி (க ழிமின்தொண்டர்கள் கழித்துத் தொழுமின்) என்று பாஹ்யவீஷய லங் கமற்றுத் தொழுதாராகில் ஸ்வப்ராப்தியைக் கொடுக்குமென்று சொல்லி (எண்ணிலும் வரும்) என்று சொல்லியும் (நீயும் நானு மின்னேர்நித்கில் மேல்மற்றேரார் நோயுஞ்சார்கொடான் நெஞ்சமே) என்று சொல்லியும் (கி த்தவேண்டா) என்று சொல்லி (புன்மையிலாதவர்க்கும் வாழ்துணையா) என்று சொல்லியும் (மரணமானல் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்) என் னுசொல்லி (மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் பொய்யனா கும் புறமே தொழுவார்க்கெல்லாம்) என்று சொல்லியும் இப்படி ப்ரதம த்திலே ஸரண்ய ப்ரபாவம் சொன்னபின்பு ஸரணுகதரக்ஷணம் ஸிக்ஷி க்கையாலே அது ருச்யுத்பாதநார்த்தமாகவும் இது தனக்குண்டாகவே ண்டும் ஸ்வரூபமென்றுங் கொள்ளவேணும். ஆனால் ஸரண்யப்ரபாவம் பொய்யோவென்னில் அன்று [असिद्धैश्चैव नृणां नृणां नृणां नृणां] (அபிசேத்வஸுதராசாரோ பஜதேதாமநய்யபாக்) என்றதொடங்கி அரு ளிச்செய்தபடியே முன்பு மிகவும் துராசாரனானலும் அவருக்கநய்யனய் பஜித்தானாகில் ககிக விலக்ஷணனா யுஜ்ஜீவிக்கும் - உத்தரகாலத்திலும் அய்வாலுநையே அதுவர்த்தித்தால் அது ஸமித்து அதுபவயோக்ய னுமளவும் நாலுநாள் விளம்பமித்தனைபோக்கி பலலித்தியிலே கண் ணழிவிலலை. ராஜபுத்ரனானவன் சில பெண்பிள்ளைகளை தன்னபிமாநத்தி லீட்டுக்கொண்டு ப்ராப்த யெனாவநானல் போகத்திலே கூட்டிக்கொ ள்ளுமாட்டோலேபும் கர்ஷகனானவன் க்ருஷிபண்ணுகிறவனவில நெல் வித்தி முனைத்தவாரே அறுத்து புஜிக்கமாட்டானே வளர்த்து களையறு

த்து பஸித்தபின்பு அதுபவயோக்யமாம்படி ஸரஸ்மாந்மாக்கி புஜிக்கு மாப்போலே ஸர்வேஸ்வரனும் வைவக்ஷண்யாதுகுணமாக திருந்தி விநியோகங்கொள்ளும். ஆகையாலே இஐஜன்மத்தில் சரமகாலத்திலே யானாலும் இல்லையாகில் மற்றொருஜம்மத்திலானாலும் யோக்யனும்படி திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுவனாகையாலே ஸம்பந்தத்தி ல்வயமுண்டானால் யாவத்காலமும் பத்தவம்ஸாரியாய் விஷயப்ராவண்யமுடையனும்படி விட்டுக்கொடான். [२३६ ॥ १७० ॥] (நமோபத்தப்ராணஸ்யதி) என்று சொல்லிவைத்தாரளிதே. (அடியரைவல்வினைத்துப் பாம்புலனைந்தும் துஞ்சிக்கொடான்) என்று ஆழ்வாருளிட்செய்தாரிதே. நம்பின்னை பின்பழகிய நாயனுர்பெருமாள் ஜீயர்மடத்திலே ஒருநாள் எழுந்தருளியிருக்க பூரிபாதத்துமுதலேகொல்லாரும் ப்ராப்யம் வசித்திக்கும் போது ஆழ்வாருடைய வவஸ்த்தையுண்டாய்ப் போகவேண்டியிராநின்றது; அந்நபாநாதிகளோடே கூடியிருக்கும் நாங்கள் என்செய்யக்கடவதென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய பிள்ளையும் இங்கு அந்தவவஸ்த்தைபிறத்ததில்லையேயாகிலும் ஸ்தூலஸரீரம் கழிந்துபோமிடத்தில் ஸ்வப்ராப்திக்குமுன்னே இவ்வவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்து எம்பெருமான்காரியம் செய்யுமென்றருளிச்செய்தார். அதிகாரியைப் பெருமையாலே அவதாரங்களி லவனிருக்கும்படி யென்னென்னில், மெய்வெளுத்துநாக்குவற்றி யிருக்குமென்று பிள்ளையருளிச் செய்தார். அதாவது அதிகாரியைப் பெருமையாலே மெய்வெளுத்து பெற்றாலும் ப்ரயோஜநாந்தரபராகையாலே மயிர்பட்டசோமென்று நாக்குவற்றியிருக்கு மென்று பிள்ளை யருளிச்செய்தாரென்கை. ஆகையாலே அந்நப்ராப்யோஜனையிருக்கு மதிகாரி எம்பெருமான் தேடிப்பிடிக்கிலும் ஸுதூர்ஸபமாயிருக்கும். “அந்நப்ராப்யோஜனை விரைவுக்கு அக்கரையிலே காணலாம் இவ்விபூதியில் காணவரிதென்று” ப்ரமேயரத்ரத்திலே அருளிச்செய்கையாலே ஸுதூர்ஸபம். ப்ராப்யனாலும் இப்படிப்பட்ட வருமையுண்டானால் ஸுகரோபாயமென்கிற தென்னென்னில்? உபாயாந்தரங்கள்போலே துஷ்கரப்ரவ்ருத்தி லாத்யமின்றிக்கே நிவருத்தி லாத்யமாகையாலே ஸுகரமாயிருக்குமிதே. இவனுடைய தூர்வாஸநாபலத்தாலே இது துஷ்கரமென்று தோன்றுமதொழிய யஜ்ஞதாந தபோத்யாந க்ருச்சர்சாந்த்ராயண பலமுலாசநாதி காய்க்லேசங்க ளொன்றுமில்லையே; எல்லாவற்றினுடைய நிவ்ருத்தியேயிதே இதுக்கபேக்ஷிதம், இம்மாத்ரமு மில்லையானால் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போமதலேபலம். இது ஸுகரமானால் [२३६ ॥ १७० ॥] லமஹாத்மாஸுதூர்ஸபி) என்றும் (ஒரொருவருண்டாகிலுத்தனைகான்) என்றும் சொல்

செல்லாநின்றாலும் சேதநருடைய பூர்வக்ருத புண்யபுண்யங்கள் தீர வதுபயித்து வாலுணைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கவேண்டுமெனவிலே யன்றி கடாசூத்ப்ரஸரணமாகாமையாலே தனக்கேற விடும்பெறுமனவும் அவ லுரம்பார்த்துப் பெற்றவனவிலே விளம்பமாக முக்தியோக்க்யரானார், ஸாமாந்யஸாஸ்தர நிஷ்டராய் ஸாதநாந்தரபராய் திரியும்படி கடா சூதித்து, கடுக தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவேணுமென்று விஸேஷஸாஸ்தரநிஷ்டராய்மபடி. விஸேஷகடாசூதம்பண்ணி பரமார்த தராய் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் தாமாசரித்தும் அருளிச்செய்தும் போந்த அர்த்தவிஸேஷங்களை நன்றாகத்தெளிந்து ப்ராதுகூல்யங்களை டைய பரிச்யஜித்து குணதுபவ கைக்கர்யைகநிஷ்டராய் அந்ந்யப்ர யோஜநர யுஜ்யீவிப்பர்கள். கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநாந்தரநிஷ்டன் [ஈஸ்வரஸ்வரூப சக்ஷஸ்வரூபிஃ! நரணாக்ஷீணபாஸாநாந் ஸுஜ்யேஷ ஸுப்ரஸாஸுதே] (ஜ்மந்தரஸுஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாஸுமாதிரிபிஃ = நரணம்சுஜ்ண பாபாநாம் க்ருஷ்ணேடக்கித்யபாஜாயதே) என்கிறபடியே அனேகஜ்மம் களிலே தபோஜ்ஞாநாதிகளாலே சுஜ்ணபாபரானார்க்கொழிய ஆத்மஸூக்ஷாந்தகாரமும் அந்வரதஸாவனையும் அத்த்யந்தப்ரியத்வமும் அந்ந்யப்ர யோஜநமுமாய்ப்படி வஸ்தஸூக்ஷாந்தகாரம் பெருமையாலே சிரகால முபாவித்துக்கொண்டு போந்த வுபாலகணுக்கும் அங்கபூதப்ரபத்தி நிஷ்டை யுண்டாகையாலே அநாதிகரலாரஜ்ஜித பாபபாஹஸ்யத்தா லே விஷயதுர்வாலுபாதுஷிதமான வந்துகுரணத்துக்கு நைர்மல்யவலி த்தி பிறவாதொழிந்தால் துக்கப்பட்டு என்னுடைய மரோதோஷம் என்னுலே போக்கவரிது நீயே உபாயமாகவேணுமென் மபேசுதித்து க்ரமத்திலே வலித்தோபாயநிஷ்டனும் அக்காலத்துக்கும் துர்வாலு னைமேலிட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரணய் ஐஹிகப்பாகங்களிலே நெஞ்சுசெ ன்று தாரபுத்ராதி ஸக்தனய் துர்விஷயங்களை யதுபயித்துக்கொண் டிருந்தால் வலித்தோபாயம் அந்யபோகாலுஹமாகையாலே இவனுக் குவரும் உபாயபாய ஸம்யோகத்தாலே அந்தநிஷ்டைநெகிழ்த்து தி ரியவுந்தெளிந்து [ஈஸ்வரஸ்வரூப சக்ஷஸ்வரூபிஃ! நரணாக்ஷீணபாஸாநாந் ஸுஜ்யேஷ ஸுப்ரஸாஸுதே] (உபாயபாயஸம்யோகே நிஷ்ட யாஹ்நீயதேநயா = அபாயஸம்யோகவேலுத்தயி ப்ராயஸ்சித்தம்ஸுமா சரேத்) என்கிறபடியே புரஃ ப்ரபத ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணிக்கொ ண்டி பாகவதாபசாராதிகள் வந்தா லனேககால முருமாய்ந்து திரியவும் ஸாதநாபனும் இப்படி அனேககாலம் ப்ரிஹீரமணம்பண்ணி வலித் தோபாயம்பலிக்குமனவானால் அப்போது திருக்கண்ணம்ங்கையாண் டானைப்போலே ஸ்வஃபாபாரங்களையவிட்டு பரமார்த்தனய் பிள்

[illegible]

திகாரிஸ்வரூபம் வாரார்த்தசதுஷ்டயத்திலே அம்மங்கியம்மாள் விபரீதார்த்தங்கள் புருராதபடி நன்றாகவுருளிச்செய்தாரிதே. எவ்வனையென்னில், “உபாயஜ்ஞாநமென்றும், உபாய யாதாத்தம்ய ஜ்ஞாநமென்றும், த்விவீதம். அத்ஜூபாயஜ்ஞாநம், ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்தயாதாத்தம்யஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்தஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்தஸ்வரூபயாதாத்தம்யஜ்ஞாநமென்றும், நாலுபடியாயிருக்கும். இதில் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாவது அவனுடைய சேஷித்வத்தையும் தன்னுடைய சேஷித்வத்தையும் தெளிந்து இஷ்டவிரியோகாரிமனையிருக்கை. ஸம்பந்தயாதாதாத்தம்ய ஜ்ஞாநமாவது, சேஷடிமான தாச புத்ரக்ருஹ சேஷத்தாதி களைப்போலே ப்ருதக்ஷித்தமாயிருக்கையன்றிக்கே அவனுக்குத் தனக்குமுண்டான ஸரீராதம்பாவத்தை தெளியவறிகை. ஸம்பந்தஸ்வரூப ஜ்ஞாநமாவது, ஸரீரி ஸரீரங்கள்போலே பிந்தந்தயங்கனாய் வருந்தசையில் பேதமுண்டென்று தோற்றும்படி இருக்கையன்றிக்கே அவன் தர்மியாகவும் தான் தர்மமாகவும் தெளிந்திருக்கை. ஸம்பந்தஸ்வரூப யாதாத்தம்யஜ்ஞாநமாவது, தர்மி தர்மங்களுடைய வைக்யத்தை தெளியவறிகை. அதாவது விஸிஷ்டவேஷத்தில் அவனையாய் தானில்லையென்னலாம்படி யிருக்கை. இவைநாலு முபாயஜ்ஞாநம். உபாய யாதாத்தம்யஜ்ஞாநமாவது, தந்நிஷ்டை. அதாவது சேஷித்வத்தில் கர்த்தருத்வரிவ்ருத்தியும், ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வரிவ்ருத்தியும், கர்த்தருத்வத்தில் கர்த்தருத்வரிவ்ருத்தியும், பேர்க்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வரிவ்ருத்தியும். அறிகை. இவற்றில் சேஷித்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது, ராஜாஸக்தியையிட்டு ஜகத்தைபிடிக்கும் மந்த்ரிகளைப்போலே பகவதாஸக்தியையிட்டு ஸுதாசாஸ்தைநெகிழுகை. அதாவது நாம் பகவச்சேஷ பூதரல்லோமோ நமக்கு பயமென்னென்று ஸந்தாதிவிஷய ப்ரவணராய் பயமற்றிருக்கையும் பகவத்பாகவத கைங்கர்யத்தில் ஆசைவினையாதொழிகையும். தந்நிவ்ருத்தியாவது, ப்ராமாதிகமாகவும் வருகிற விஷயஸ்பர்ஸத்திலும் ஊயப்பட்டிருக்கையும் ப்ராமாதிகமான கைங்கர்யவிஸ்வேஷத்தி லார்த்தவினையையும். ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது, நாம் ஜ்ஞாநவானகையாலேயன்றி நம்மை யவன் பரிட்சாஹித்தானென்று தன்ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையிட்டு இறுமாய்க்கை, தந்நிவ்ருத்தியாவது, தேஹாத்மாபிமாகிகளிலும் கடையாய் அசித்ரூபனாய் முதலழித்துக்கொண்டு போருகிவென்னை இரும்பைப்பொன்னுக்குவாரைப்போலே அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி ஜ்ஞாநத்தைதந்தானென்றிருக்கை. கர்த்தருத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது, நாம் நிஷித்தங்களைவிட்டு விஹிதங்களைப் பற்றினவாறேயன்றி நம்மை யவன் அங்கிகரித்ததென்று தன்ப்ரவ்ருத்தி ரிவ்ருத்தி

கனையிட்டி இறுமாய்க்கை தந்திவருத்தியாவது நம் வ்யாபாரங்களொன்றும் மரப்பாவையை யாட்டு விப்பாரைப்போலே தான் நிஷித்தங்க
ளில் நின்றும் விடுவித்து விஹிதங்களைப்பற்றுவித்தானென்று இருக்
கை. போக்த்ருத்வத்தில் கர்த்துத்வமாவது, நாமவனுக் கடிமைசெய்கி
றோமென்றிருக்கை. தந்திவருத்தியாவது, தன்கையாலே தன்மயிரைவ
குத்தால் தன்கை தனக்குவகுத்தோமென்றிராதாப்போலே அவயவபூத
னை வாத்தமா அவயவியான வெம்பெருமானுக்கு எடுத்துக் கைநீட்டுகி
றானென்றிருக்கை” என்றருளிச்செய்தார். இத்தால் ஸேஷபூதனும்
விஷயப்ரவணனாகாதே யிருக்கவேண்டும். தான் ஜ்ஞாதாவாய் ரஸிற்றில
ன், நான்ஜ்ஞாதவஹீன்,அவன் தந்தஜ்ஞாதமென்றிருக்கவேண்டும். தான் நி
ஷித்தாதுஷ்டாநந்தயாகபூர்வகமாக லதததுஷ்டாநபரனயிருந்ததும் நாம்
மரப்பாவைப்போலே பரதந்த்ரன் இந்த த்யாகஸ்வீகாரங்களிரண்டும்
அவனாலே வந்ததென்றிருக்கவேண்டும். தான் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களு
ம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து அவனே செய்வித்துக்கொண்டானென்றி
ருக்கவேண்டுமென்று அருளிச்செய்தராயிற்று. இதுவாய்த்து உபாயாதி
காரிலகூணம். தத்வஸ்திதி யிதுவாயிருக்க ஸரீராத்தம்பாவமும் அவய
வாவயவி ரூபைக்யமறிந்தவர் நிஷித்தாதுஷ்டாநம்பண்ணினாலும் அவ
னதேயாயிருக்கக் குறையில்லையென்று மொட்புத்தாலே சொல்லுவர்
கள். அப்படிசொல்லப்பேர்காது ஸரீராத்தம்பாவஞ்சொன்னது தல்
லகூணங்களான ஆதேயத்வவிதேயத்வ ஸேஷத்வங்கள் தனக்கு ஸ்வ
ரூபமென்றிறிகைக்காகவும் அவயவாவயவி ரூபைக்யஞ் சொன்னது தா
ன் செய்யுங் கைங்கர்யத்தில் [ॐ-०३-१२-५०-४°K९] (அஹம்கர்த்தா
மமாயம்போகி) என்கிற அஹங்கார மமகாரங்கள் வாராதபடி கர்த்து
த்வ போக்த்ருத்வ ரஹித பாரதந்த்ரயாது ஸந்தாநபரனயிருக்கவே
ணுமென்றும் சொன்னதித்தனை யொழிய தான் தூர்வாஸனையாலே விஷ
யப்ரவணனய்ச் செய்யுமவையு மவனையென்னில் விநாஸகேதுவாமிதே.
நஹுஷ ந்ருக யயாதி ப்ரப்ருதிகள் அநேககாலம் பஹு யஜ்ஞ தாந
தபஸ்ஸுக்கலைப்பண்ணி நாம் செய்கிறோமென்னு மஹங்காரத்தா
லே முகூர்த்தமாந்ரத்திலே அவையெல்லாம் வ்யர்த்தமாய் அதபூதித்
தாராகையாலும், சித்ரகேதுவென்கிற ராஜா அநேககாலம் ராஜ்யம்பண்
ணி பின்பு விரக்தனய் பகவதுபாவாநம்பண்ணி உபாஸபலத்தாலே
திவ்யவிமாநத்தோடே ஊர்த்வலோகங்களெல்லாம் லஞ்சரித்துக்கொ
ண்டு ஒருநாள் கைலாஸமார்க்கத்திலே வருட்போது அங்கே பார்வதிலு
மேதனய் ப்ரமதகணபரிவ்ருதனயிருக்கிற ருத்ரனைக்கண்டு தான்
விரக்த்தனை அஹங்காரத்தாலே நிர்லஜ்ஜனய் பதீவுவறிதனை

வருங்குருன்னென்று பரிஹவரிக்க கௌரிஸாபத்தாலே அந்த வுபாவ
வமெல்லாம் நிர்மூலமாய் ராக்ஷஸ்யோநியிலே பிறக்கையாலும் தான்
செய்கிற ஸ்தம்பங்கள் நாம் செய்கிறோமென்றிருந்தால் அவை நபரீ
த்துப்போகிறமாத்ரமன்றிக்கே மேலிட்டு அநர்த்தம்வருகையாலே ப்ர
பங்குனவன் தனக்குண்டான ஜ்ஞாந வ்யவஸாயப்ரேம ஸமாசாரங்க
ளெல்லாம் அவன் தலையிலேயிட்டு கர்மநிபந்தநமாக வருகிறநிஷித்தப்ர
வ்ருத்திகளெல்லாம் (யானேயென்னை யறியகிலாதே யானே யென்றனதே
யென்றிருந்தேன்) என்று அதுவந்தித்தானாகில் ஸ்வரூபம் உஜ்ஜீவிக்கு
ம். [ஹைஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்] (யோயோஜஸ்வத
ஜபு யத்யாநம்தநிரீக்ஷணம்) என்று இவன் பண்ணுகிறவையெல்லாம்
அவனுக்கேயாபிருக்குமென்று சொல்லி நின்றதேயென்ன? முதுவிலே
[நராயணக்ஷத்ரு] (நாராயணகநிஷ்டஸ்ய) என்று ஏகபத்தாலே
அதிகாரியை நிர்த்தேசித்தாரிறே. தத்வ்யதிரித்த ஸமஸ்தமும் பரித்யஜி
த்து அவனேயெல்லாமாக அதுபவிக்கு மாழ்வார்போல்வாரிறே நாராய
ணைகநிஷ்டராவது. அந்த வதிகாரிகள் நிஷித்தப்ரவ்ருத்தியி லவ்விக்கு
மவல்லதே. இனி (அமுவன் தொமுவனுடிக்காண்பன் பாடியலத்துவன்
தமுவல்வினையால் பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்) என்று அவ
ர்படுகிற வலமாப்பெல்லாம் அவனைக்குறித்தாகையாலே அவையெல்லா
ம் அவனுக்கதிசயகரங்களாய் இஷ்டகைங்கர்யங்களோபாதி அவன்முக
மலர்த்திக்குவேதுவாயி ருக்குமென்று சொல்லப்பட்டதித்தனையொழிய
[சுஷ்ருஷ்ணரூபக்ஷத்ரு] (ஸப்தாதிகோகநிரதஸ்ஸரணுகதாயு)
என்று துர்விஷயப்ரவணருமாய் ஸரணுகதருமாய் துர்க்கப்பதரான ப்ர
போல்வார் செய்கிற பரஹிம்ஸா பரதாரகமநாதிகள் அவனுக்கு கைங்கர்
யமாய்விடுமென்றால் சித்ரவதாரஹராவரிறே. ஆனால் அஜாமினாதிக
ள் துர்மார்க்கவர்த்திகளாய் புத்ரவ்ரந்தியாலே நாமோச்சாரணம்பண்
ண அதை வ்யாஜமாக்கி அதுக்ரஹித்தானிறே யென்னில்? அவனை யம
படர் கைக்கொண்டுபோகாதபடி நிக்ரஹித்து விடுவிக்க அவன் தெ
ளிந்து விடையப்பட்டு பகவத்ப்ரபாவமறிந்து அபரமாத்மவிரக்தனாய்
பரமாத்மஸக்தசித்தனாய் முக்தனானென்று சொல்லப்பட்டதே. நீ
ரிப்படி யருளிச்செய்கிறதென்? ஆழ்வார்துடங்கியெல்லாரு மவனுடைய
வெள்ளப்பயமே சொல்லாநிற்க பகவத்விஷ்ணும் துர்லபமாகச் சொல்லப்
போமோவென்ன, அவனுக்கு வெள்ளப்பய திருணங்களில்லையென்று நா
ன்சொன்னேனோ அவனுடைய ஸ்வரூபம் [ரஹ்மான்ஸிவ்ஸூத்ரம்] (ரிபூணம்
பிவத்ஸலஸூ) என்று அவன் ஸுலபனாயிருந்தாலும் இவன் தன் ஸ்வரூப
த்துக்கு அதுகுணமாக வர்த்திக்கவேணுமிதே, அவன் பிராட்டிபக்

கல் அபசாரம்பண்ணின காகத்தை ரகஷித்தானென்று இவனுமப்படி
மாற்றத்தோடும் பண்ணவேண்டுமோ [சுபபந்தஸ்சாதகோயத்வத் ப்ரபத்தய்யுகிபோதவத்] என்
றிவன்தன் ஸ்லருபமழியாமல் நின்றாலவனுக் குகப்பாமித்தனையொழிய
ஒருக்கா லொருவனை நிரங்குபஸ்வாதந்தரீயத்தாலே ரகஷித்தானென்று
எல்லாருக்கு மதுவே யாத்நையானால் அந்தத்தனையாவமிதே. [நவதீபி
த்யுநீதி - விந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ]
(நபிபேதிருதஸ்சேதி - ஏதகம்ஹவாவநதபதி - கிமஹம்ஸாஸநததீ - கிமஹம்ஸாஸநததீ - கிமஹம்ஸாஸநததீ)
என்று புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கு மஞ்ச
வேண்டாவென்று சொல்லிற்றேயென்ன? இதுக்கார்த்தம் [அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ]
விந்நம்ஸாஸநததீ] (ஆநந்தம்ப்ரம்ஹணேவித்வாத்) [அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ]
ந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ] (தாந்ருப ஆநந்தகுணகப்ரஹ்மோபா
ஸநேந ஸர்வக்லேஸபயாத்யந்தரிவ்ருத்திபுவதித்தரீயத்தத்) என்று ஆநந்த
வல்லியில் சொல்லப்பட்ட நிரதிஸ்யாநந்தகுண விஸிஷ்டபர ப்ரஹ்மோ
பாலுநத்தாலே உபாலகனுக்கு ஸர்வக்லேஸபயாத்யந்தரிவ்ருத்தி சொ
ல்லுகிறதொழிய ப்ரபந்தானவன் புத்திபூர்வகமாக நிஷித்தாதுஷ்டாநம்
பண்ணிக்கொண்டு பயப்படானென்று சொல்லிற்றில்லையே. உபாலகன்
[அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ] (அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ)
தோதாந்த உபரதஸ்திதிஷ்டா ஸ்லமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யே வாத்மா
நம்ஸாஸநததீ) என்று உபகரமமேதுடங்கி ஜிதேந்தரியனாய் உபாவித்து
க்கொண்டிருக்கும் அதிகாரி உத்தரகாலத்தில் பாபத்தைப்பண்ணு
நே. ஆனால் ஜிதேந்தரியத்வ முபாலகனுக்கொழிய ப்ரபந்தனுக்கு
வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையென்ன? வித்தலாதாந பரிக்கரஹத்
துக்கு நிரபேக்ஷமானாலும் உபேயாதிகாரத்துக்கு அந்தயந்தாபேக்ஷித
மாயிருக்கும் (வலமுதல்கெடுக்கும் வரமேதந்தருள்கண்டாய்) என்றரு
ளிச்செய்தாரிதே. ஆனால் [அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ] (அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ)
தாஸ்பாண்டிநந்தந - முச்யந்தேபாதகைஸ்ஸர்வாவ பத்மபத்ரமிவாம்ப
லா) என்னுமாப்போலே [அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ] (அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ)
யுந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ] (யேந்ருபம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ) பா
பாசாரதாஸ்ததா - தேபியார்திபரம்தாம நாராநாயனாஸ்யாஸ்யா) என்
று என்னையாஸ்ரமித்தவன் மஹா பரிஷ்டாநாலும் முக்தநாமென்று
அவந்தானே அருளிச்செய்யாநிற்க நீரஞ்சுமபடி பண்ணுகிறதென்னெ
ன்ன? மஹாபரிஷ்டாநாலும் தன்னையாஸ்ரமித்தால் [அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ]
தாஸ்பாண்டிநந்தந - முச்யந்தேபாதகைஸ்ஸர்வாவ பத்மபத்ரமிவாம்ப
லா) என்னுமாப்போலே [அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ] (அந்நம்ஸாஸநததீ - விந்நம்ஸாஸநததீ)

ச்சதி) என்று தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே சீக்ரமாகவே தர்மாத்மா வாய் ப்ரஸார்த்தசித்தனும் முக்தனுமென்று சொல்லுகிறதொழிய யாவச் சரீரபாத மதுவேயாய் முக்தனுமென்று சொல்லுகிறதன்றே. இதுபொ ருளென்று உமக்குத்தோற்றில் அபதேப்ரவ்ருத்தியில் ருசியுண்டானால் னன்னைக்கேட்கவேண்டா, உமக்கு வைஷ்ணவத்வமும் வேண்டா, ஆ சார்யாபிமாநமும் வேண்டா, ஆழ்வாராசார்யர்களுடைய வசநாது ஷ்டானங்கள் வேண்டா, இத்தர்ஸநத்தில் உட்புகுந்து இதினு டைய வைலகடினயங்கெகிம்படி விபரீதார்த்தங்கள் சங்கியாதே க டக்கநின்று அஜாமின கண்டாகர்ணுதிகளை ரகஷித்தவன் நம்மை ரகஷியானோவென்றும் ப்ரஹ்மஹத்யாதிகளும் தாலீகமநாதிகளும் பண்ணிக்கொண்டு ந்ருஸம்ஸராய் துராத்மாக்களாய் பாபாசாரதராய் யதேச்சையாக ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டு ஸுகமேயிருந்தால் அக்கால த்துக்கு அவன் திருவுள்ளமானபடி விரியோகங்கொள்ளுகிறான். தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே முக்தனும்படி பண்ணவேணுமென்று நினைத்தா னாகில் அதுவுஞ் செய்யவல்லன், (கூழிபாமி-நக்ஷுமாமி) என்று நிக்கிரஹி க்கவும்வல்லன், அவன் நிரங்குஸஸ்வாதந்தர்யத்தால் முக்தனும்படி பண்ணும்போது தேவதார்தரபரென்றும் விஷயார்தரப்ரவணரென் றும் ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபஸீலரென்றும் பாகவதாபசாரபரென்றும் நினையாதே ஸ்வப்ராப்தியைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனுபின்பு லமக்குந் தேவதார்தரஸ்பர்ஸங்கடாது, ஸாதநார்தரகந்தம்கடாது, பாகவதாப சாரங்கடாது, ப்ராக்ருதலஹவாலம் பண்ணவொண்ணதென்று சில ரியமங்கள் சொல்லிக்கொண்டு தேஹபரிமாணவாதியான வேதபாஹ் யன் ஹரிம்ஸா விதுரத்வ திகம்பரத்வ பாணிபாத்ரபோஜந கேசோல் லுஞ்சநாதி ரியமங்கள் சொல்லிக்கொண்டு வர்த்திக்கிரூப்போலே நீரும் சிலரியமங்கள் சொல்லிக்கொண்டு திரியாதே எல்லாம்விட்டு உமக்குத் தோற்றினபடி ஸுகமேயிருங்கோள். கோவல கோகுல சராசரங்களு க்கும் விதுரமாலாகார ததிபாண்டாதிகளுக்கும் பஞ்சலம்ஸ்காரங்களு ம் ஆசார்யாபிமாநமுமுண்டாக்கி க்ருபைபண்ணுகிறான்ல்லேனே, அப்ப டியே அவன் ஸுலபனாயிருந்தாலும் நம்பூர்வாசார்யர்கள் அவன் கொ டக்கிற முக்தியை யபேகஷியாதே அவன்உகப்பிலே பூன்றி ஸ்வருபமுஜ் வலமாம்படியாக (எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்) (சிறப்பில்லீ சுவர் க்கநரகம்-இறப்பிலெய்துக வெய்தர்க்க-தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளு மீதே) என்றும் வைகுண்ட லம்ஸார விரகத்தி-என்கிறபடியே எல் லாத்திலும் விரக்தராய் ததேகாதுபவபராய் ஸம்யக்ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந ஸம்பந்நராய்[பிரஸாஹ்நாநிஸீஷ்ட ஸுஹ்ந ச்ருஸு[கூ]](பிரியோஹிஜ்ஞா

நீரோத்பர்த்த மஹம் ஸசமமப்ரிய) என்றும் [கூநீசி தேஸ்ஸி ரஸ்ஸி கஸ்ஸி
கூ] (கூணேபிதேயத்விசஹோதிதுஸ்ஸஹ) என்றுஞ் சொல்லுகிற
படியே அவனுக்கத்யந்த ப்ரியதமராய்டோனார்கள். இவர்கள் நடந்த
வழி உங்களுக்கிஷ்டமானால் இவர்களானிச்செய்தவழியில் நடந்து க்ரு
தார்த்தராம்கோள், நாம் பஞ்சமோபாயநிஷ்டர்வழியிலே நடக்கிறோமெ
ன்று பேரையிட்டிக்கொண்டு பூர்வாசார்யர்களுடைய உக்தப்பதுஷ்டாந
ங்களில் நிஷித்தப்ரவ்ருத்திகள் புதுராமையாலே அவற்றைவிட்டு ஸர்வ
சக்தியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அதுமாதுவஷ்சேஷ்டுகங்களும் தக்ப்ர
பாவ ப்ரஸம்ஸா பரவாக்கியங்களும் சொல்லிக்கொண்டு அவற்றுக்கு
ம் சில விபரீதார்த்தங்களை ஸங்கல்பித்து அதுக்குக்கருத்தென் இதுக்கு
தார்ப்ரியமென் இதுக்காஸ்ரியமென்னென்று ப்ராதிகூல்யங்களிலொன்
றும் த்யஜிக்கமாட்டாதே புத்திபேதத்தாலே எல்லாம் பொருந்துமெ
ன்று நிஷித்தப்ரவ்ருத்திகளில் கண்வைத்துத் திரியாதே ஏதேனுமொரு
வழியிலே நடக்கவேணுமென்ன-திரியவுந் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து அடி
யேன் அஜ்ஞானகையாலும் தேவரீர் மாத்ருவத்வத் ஸலராகையாலும் தி
ருவுள்ளத்தில் சிறியருளாதே நெஞ்சில் தோற்றினவையெல்லாம் விண்
ணப்பஞ்செய்கிறேன் க்ருபையாலே அவற்றுக்கெல்லாம் ஸமாதாநம்ப
ண்ணவேணுமென்று திருவடிகளைப் பிடிக்க அவரும் சிரித்து கேளுங்
கோளென்ன[ஈக்ஷயநுந் ஸ்ரீநாமோ: ஸிஷ்யாந் ஸிஷ்யை: ஸ்ரீநாமோ: ஸிஷ்யை:
ஈக்ஷயந் ஸ்ரீநாமோ: ஸிஷ்யாந் ஸிஷ்யை: ஸ்ரீநாமோ: ஸிஷ்யை:] (தோஷபுத்யாபயாத் தேதோ: நிஷித்தாரந் நிவர்த்த
ததே - குணபுத்யாதுவிவரிதம் நகரோதியதார்பக) என்று ஜ்ஞாநாதி
கன் விதிநிஷேதவஸ்யனன்றிக்கே அர்ஹனைப்போலே திரிகிருனெ
ன்று சொல்லப்பட்டதிறையென்ன ஜ்ஞாநம்பிறந்து புண்யபாப சத்ரு
மித்ர மாநாவமாந ஸுகதுகீக்க ஸ்துதிநின்றைகள் விவேகிக்கமாட்டா
தே உபயவ்யாபாரங்களு மதிக்கமித்து அத்விதீய ப்ரஹ்மாதுவவாநந்த
மகரந்தாதுபவத்தாலே ப்ரமத்தசித்தராய் தம்முடம்பை மறந்து மனோ
புத்திகளிரண்டும் பகவதஜீனமாய் புத்திபூர்வகப்ரவ்ருத்திக ளொன்றுமி
ன்றிக்கே பாலேநம்மத்த பிஸாசாவிஷ்டரைப்போலே திரிகிருனென்று
சொல்லுகிறதித்தனையொழிய தாரபுத்தராத லக்தனய் தத்ரக்ஷணர்த்த
மாக ராஜத்வாரங்களிலே கிடந்து அர்த்ததாரஜந தப்பராய் அஹங்காரா
ர்த்த காம பாரவஸ்யத்தாலே விதிநிஷேத வஸ்யனன்றிக்கே திரிகிருனெ
ன்று சொல்லிற்றில்லையே. அர்ப்பக த்ருஷ்டாநந்தத்தாலே அபுத்திபூர்
வக ப்ரவ்ருத்தியென்று தோற்றுகின்றதிதே. மனோபுத்திகளிரண்டும்
[கூணேபிதேயத்விசஹோதிதுஸ்ஸஹ ஸ்ரீநாமோ: ஸிஷ்யை: ஸ்ரீநாமோ: ஸிஷ்யை:] (மய்யேவ மந ஆதாய ம
யிபுத்திமிவேஸ்ய) என்று தன்பக்கவிலே சேர்த்து பக்திபரவஸூனா

ஸ்ரீமங்கலத்தவத்ருஷ்ட்யா நிரவதிகதயம்ப்ரப்யவஸம்ரகக்ஷகம்த்வாம் - ந்யஸ்யத்வத்பாதபத்மே வராதநிஜஹரம் நிர்ஹரோநிர்ஹயோஸ்மி) என்று தாமும் ஸம்ஸாரிகளாய்இவனையும்ஸம்ஸாரியாம்படிபண்ணி ஹயங்கெடுத்து ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுக லோடமாய் முழுகிப்போமவர் போலன்றிக்கே நிஸ்ஸங்கராய் தான் கரையேறவும் இவனை நிஸ்ஸங்க னாக்கிக் கரையேற்றவும் வல்ல வுதாசார்யனாலே விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணப்பெற்று [கௌடியாப்யாஸ்யஸூத்ரம்] (உபாயாபாய நிர்முகத்தோ மத்யமாம்ஸ்திதிமாஸ்தித) என்கிறபடியே தர்மாதர்மங்க ளிரண்டும் பரித்யஜித்து ஸர்வேஸ்வரனையே உபாயமாகப்பற்றி ந்யஸ்த பரானு பின்பிறே நிர்பயத்வமுள்ளது, ஆகையாலே தான் பத்தஸம் ஸாரியாய் ப்ரயோஜநாத்ரபரனாய் நிஷித்தாதுஷ்டாநாதனயிருந்து ஆசார்யகடாக்ஷமுண்டென்று நிர்ஹயனயிருக்கவிரகில்லை. ஆனால் வேர்த்தபோது குளித்து பசித்தபோது ப்ரஸாதப்பட்டு பட்டர்திருவடிக லோசரணமென்றிருக்குமேத போருமென்றதுக்குக் கருத்தென்னென்ன? ஸ்வரகக்ஷண ப்ரவ்ருத்திகளில் அந்வயிக்கவேண்டாமென்று சொல்லுகிற தொழிய பகவத் பாகவத கைங்கர்யங்களும் வேண்டா, ப்ராதிகூல்யநி வ்ருத்தியும் வேண்டா, ஸிஸ்கோதரபராயணராய் திரியுங்கோளென்று ஹிதமுருளிச்செய்தாரென்னக்கூடாதிறே. இப்படி சொன்னால் இருவர் ஸ்வரூபமும் உருமாய்த்துபோயிதே. “எம்பெருமானார் ஒருநாள் அஹய ப்ரதாந மருளிச்செய்தவளவில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாவார் ஸம்ஸார த்தை நினைத்து ஹயப்பட்டபோது நீரஞ்சுவேண்டா நான்பெற்றேனாகி ல்நீரும் பெறக்குறையில்லை யென்றருளிச்செய்தாரென்ன” பிள்ளையுறங் காவில்லிதாவார் அஞ்சுகிறதும் சுத்தாத்ம யாமுந் குருத்தமகூரநாதாதி கள் [அய்யாஸூத்ரம் - ஸுஷ்ருஷ் ஸுஷ்ருஷ்] (அமர்யாதிக்ஷாத்ரஃ - ந்ருபஸம்ஸாரஹஸ்யாஸ்பதமபி) என்றும் [தீர்ஷ்யஸூத்ரம்] (தீர்ஷ்யஸூத்ரம் - காந்நிஷ்க்ருதம் ரங்கபதேகரோஷி) என்றும் [பாபாநாம்ப்ரதமோஸ்மயஹம்] என்றும் [புஷ்யஸு ரூபஸு ஸ்ரீம] (புஷ்யஸு ரூபஸு ஸ்ரீம) (நித்யம்த்வஹம் பரிஹவாமி குரு ஞ்சமந்தரம்) என்றும் அதுவஸந்திக்கிற தமக்குக் காணப்படுகிற ஸம் ஸாரிகள் தோஷமெல்லாம் தம்மேலேறிட்டுக்கொண்டு சொல்லுகிற தொழிய குருமந்தர தேவதுபாபிபவங்களும் பண்ணிக்கொண்டு திரிந்தா ர்களென்றில்லையே? அப்படி நைச்யாதுவந்தாரும் பண்ணுகிறாரித்தனை. பொன்னாச்சியாரும்தாமும் ஆழ்வானுமானாளும்போலே விரகத்தராய்

லம்லாராகத்ததாராய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாருக்கும் ஹிதமருளிச் செய்யும்படி யிருக்கிறவதிகாரிகளாகையாலே நிரஹங்காரதைதோற்றும் படி அருளிச்செய்தார். காராஞ்சிஸோமயாஜியார் பத்மலம்லாரியாய் தம்மை ஆர்ச்சாரூடேண வாராதிக்கவேணுமென்று நினைக்கில் ஸிஷுதித் துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டாரிதே எம்பெருமானார். எம்பார் பரமவிரக்தராய் லம்லாரத்தில் அருசிபிறந்திருக்க தம்மேலா ணையிட்டு நியமித்தாலும் விரக்தரானபின்பு [ஸுருஷாந் ௨௩.௧] (நிரா ஸ்ரமீஸ்வர்திஷ்டேத்) என்கிறபடியே ஒன்றைப்பற்றி யிருக்கவேணுமென் னு அத்தைவிரிவித்து தூர்யாஸ்ரமத்திலே நிறுத்தி ஹ்ருஷ்டராணரிதே. முதலியாண்டான் ஆஸ்ரமத்தை யங்கீகரித்தபின்பு நமக்கிப்போது த்ரித ண்டங்கைபுகுந்தென்று வந்துஷ்டராணரிதே. சிலர் லம்லாரிகள் போலே க்ருஹஸ்தராயிருந்தாலும் பரமவிரக்தராய் யுஜ்ஜீவித்துப்போ னார்கள். இப்போதானாலும் அஹங்கார மமகார ஸூத்ரயராய் ராகத் வேஷ. ஸோக மோஹ விரிர்முக்கராய் ஆர்த்த காம நிஸ்ப்ருஹராய் ஸ த்ருமித்ர ப்ரியாப்ரிய நிர்தாஸ்துதிகளில் ஸமசித்தராய் வர்த்தித்தாலொ ருகுறையுமில்லையென் றருளிச்செய்ய, இதுவுமுண்டாயிடுக [ஃஷாநாஃ ஸ்ஷாநாஃ] (பாபாநாம்வா ஸூஹாநாம்வா) என்கிற பிராட்டிபுருஷகார முண்டேயென்ன? அவன் புருஷகாரம் ஸமஸ்யயேணுந்முக சேதநகத ங்களான அபராதங்களைக்கண்டு [ஃஷா] (கூழிபாமி) என்கிற தன் ஸ்வா தந்தர்யத்தாலே ஸர்வேஸ்வரன் சிறுமளவில் ஸாஸ்த்ரம் ஜீவிக்கவே ணுமென்று ஆஸ்ரயேணுந்முகனானவனை தண்டிக்கப்போமோ இவனை தண்டிக்கில் க்ருபாதிகள் ஜீவிக்கும்படி யென்னென்று அதுவர்த்தநத் தாலும் உபதேசத்தாலும் அழகாலும் க்ருபாதிருணங்களைத் தலையெடுக் கப்பண்ணி ரகூழிப்பிக்குமதொழிய அவன் புருஷகாரமடியாக இவனு டைய அநாதிகாலார்ஜித பாபங்களெல்லாம் பொறுத்து இவனிடத்தி லத்யாதரம்பண்ணி [ஃசூர்யஸ்திஷ்யாஸு] (கிம்கார்யம்வீத்யாமம) எ ன்கிறபடியே பிராட்டியிலும் அபிமததமனாக புத்திபண்ணியிருக்க இவன் திரியவும் பூர்வவாஸனையாலே ராஜபார்யையானவன் நிக்ருஷ்ட புருஷன்பக்கல் அநுரக்தையாமாப்போலே ததிதர விஷயப்ரவணாய் ததலாஹ்யங்களான அஹங்கார மமகார பாகவதாபசாராதிகளிலே ஆ ர்வயித்தால் அவனுக்கும் அலாஹ்யமாப்பிட நிக்ரஹத்துக்கே பாத்ர மாய் போமாகையாலே தல்லப்த லத்தாதிகளாய் தச்சேஷபூதனாய் ததாஜ்ஞாபரதந்த்ரனாய் அஸ்வதந்த்ரனான வாசார்யனலும் தச்சேஷபூ தையாய் ததேகபரதந்த்ரையாய் தச்சந்தாதுவர்த்தியான பிராட்டியாலு ம் உத்தரகாலத்திலே ப்ரஷ்டனாய் அஹங்கார மமகாரஸ்யனாய் பத்த

[illegible]

தரிடத்திலானாலும் ஸம்ஸாரிகளிடத்திலானாலும் தோஷம்காணுமளவி ஸ்ஸ்வதோஷமென்று நினைத்து வாய்விட்டு ஒருவர்க்கும் வெளியிடாதே மிகவும் பாகவதாபசாரவீருவாய் ஸ்வாவஸநமாக அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தனாகும்படி நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷம் பலித்ததாகில் இத் தேஹாவஸநத்திலே முக்தனும். அக்காலத்துக்கும் தேஹத்திலும் தாரபுத்ராதிகளிலு மாவஸ்த்தித்தனாய் ஸுப்தாதிவிஷயங்களில் வாஸ னைநிவர்த்திக்கப்பெறாதே அஹங்கார மமகாரங்களோடே ப்ரவர்த்தி த்துப் போந்தானாகில் ஜடபரதனைப்போலே ஜம்மார்த்தத்தை ப்ராபிக்கு ம். ஆசார்யஸம்பந்தமுண்டென்று ஈடேறவிரகில்லை. ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களில்லாமையாலே வருங்குறை தீர்க்குமதே ஆசார்யக்ருத்யம். ஆஸ்ரய னைப்பூர்வம் அநாதிகாலாஜித பாபங்களைப் பொறுப்பிக்குமதே புருஷ காரக்ருத்யம். பூர்வக்ருத ஸர்வாகங்களும் ப்ராமாதிகோத்தராகங்களு ம் பொறுத்து ரக்ஷிக்குமது உபாயக்ருத்யம். இது பரமார்த்தம்-மிகையாம் படி சொல்லுமவைவெல்லாம் ப்ரஸம்ஸா பரவாக்யங்களாகையாலே அதிவாதங்களாயிருக்கும். ஆசார்யஸம்பந்தமானாலும் வலித்தோபாயமா னாலும் சேதநனுடைய அந்தஃகரணம் பாஹ்யவிஷயங்களில் நின்று மிளும்படி பண்ணி (என்றெஞ்சினுருமக்கேயொழிந்தார்) என்னும்படி பகவத்விஷயத்தில் அப்யந்தாவக்த்தித்தனாய் பரமார்த்தனும்படி பண் ணியல்லது கார்யகரமாகாது. ஆகையாலேயிறே ஆழ்வார் (தொழுதெ ழென்மநனே) என்று உபக்ரமித்து (ஊனில்வாழியிரேநல்லேபோ) என் றும் (நெஞ்சமேநல்லேநல்லே) என்னும் ஸ்லாகித்து (நீயும் நானு மின் னேர்நிற்கில்-மேலும்ற்றோர் நோயும்சார்கொடான்) என்றும் (கனமேசொ லினே னிதசோரேல்கண்டாய்) என்றும் ப்ரார்த்தித்து (அருள்பெறு வாரடியார்) என்கிறபாடடிலே அவன் க்ருபைபண்ணுநின்றான், நானும் இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நிஸ்ப்ருஹினானேன், அவன்கொடுக்க நினைத்தா லும் நான் லபிக்கவேணுமென்றிருந்தாலும், நீ ப்ரதிகூலமானால் கார்ய மில்லையிறே. ஸௌஹார்த்தம் நித்யமாகச்செல்லாநிற்கச் செய்தேயு ம் உன்னுடைய ப்ராதிகூல்யத்தாலேயிறே அனாதிகாலமிகக்கவேண்டிகி றது. இனியானாலும் நீ அஜ்ஞாநத்தைவிட்டு அவன் திருவடிகளைப்பற் றப்பார் என்று தலைக்கட்டுகையாலே மநோநைர்மல்யமில்லாதபோது பகவத்ப்ரபுத்தி யோக்யதையில்லையாய்விடுமென் றருளிச்செய்தது. ஸர்வேஸ்வரன் தான் தன்னைச்சேர்த்துக்கொள்ள நினைத்த வாத் மாமினுடைய மநஸ்ஸைத் திருத்தி விரியோகங்கொள்ளும்ப்காரம் பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையிலே சொல்லப்பட்டதினே. “பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் பெருஞ்செ

ய்கலியாரேவ ஆனும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள்
 கருத்துள்ளேயாக்கி ப்படிந்துண்ணும் போகத்தைத்தாராதே பொ
 றுக்கொணப்போகத்துக்குக் காவல்செய்து குமைத்துத்திரித்து வீழ்
 த்து வலித்தெற்றி யருவியறுத்துக் கடனையினனிறுப்பிக்கப் பா
 ழ்த்தவிதியானவாதே தன்பால் மனம்பைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தற
 மன்னி ஒன்வாளுருவி வினைத்துற்றை வேரறுவித்து தீக்கொளிக்
 கவ்வையெருவிட்டி அமுதவாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க்கசிந்ததிலே ஈர
 நெல்வித்தி பெழுநாற்றுக்களையையும் வேர்முதல்மாய்த்துப்பட்டிச்சே
 வதக்கி மீதுகொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரையவினைந்து
 தலைவணக்கினவாதே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரறியாமல் குந்
 தம் கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்
 துத் தண்டாலடித்துப் பதாறுத்துப் போர்த்ததோல்விடுத்து ஸுருஷு
 மவொட்டிம் நீரிலேகழுவி வேறோர்கலத்திட்டிப் பைத்தொழிமடந்தைய
 ரைக்கொண்டு ஷட்குணரலாந்நமாக்கி வாறோர்காராவமுதானவா
 தே முற்றுமுண்ண முன்னம்பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு
 பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலம்மே) என்று பக்திகர்ஷகனை
 ஸர்வேஸ்வர னிவ்வாத்மோஜ்ஜ்வலத்துக்கு க்ருஷிபண்ணுகிற ப்ரகாரத்
 தை ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தார். இத்தால் ஸம்பந்த
 மாத்தம் போராதே தான் கூட்டிக்கொள்ளுரைக்கு நினைத்தவரை பரி
 ஸுத்தார்த்தகரணராமபடி (இருந்தான் கண்டுகொண்டெனதேழைநெ
 ஞ்சாளுந்-திருந்தாத வேரை வரை தேய்த்தறமன்னி) என்கிறபடியே வி
 ஷயங்களிலே சபலமாய்ப்போருகிற வென்னுடைய வேழைநெஞ்சை
 யாளுகிற இத்திரியபுருஷரைவரும் நசிக்கும்படி ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக
 யுள்ளே நிவலித்து நிர்த்தகிகள் நிதிகண்டால் விட்டிப்போகமாட்டாதே
 கண்டுகொண்டிருக்குமாப்போலே தான் என்னைக் கண்டுகொண்டிருந்து
 துர்விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கி ந்ருபைபண்ணினென்று ஆழ்
 வாரருளிச்செய்கையாலே தான் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணி நிர்மலனான
 பின்பு ஹோகத்திலே கூட்டிக்கொள்ளுமென்கிற வர்த்தம் சொல்லப்ப
 ட்டது. அவன்படி யிதுவாயிருக்க (வெறிகேயருள்செய்வர்) என்று
 சொல்லுகிறதென்னென்னில்? வெறிகே அருள்செய்வது தான் ப்ர
 தம கடாக்ஷம் பண்ணும்போது [நஸ்புருஷகூலே நஸ்பூநீதநஸ்பு
 நீலாநீதநஸ்புநஸ்பு [நீதநீதநீதநஸ்பு] (நாஸௌபுருஷகாரேண
 நசாப்யந்யேஹேதுநா-கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷைஞ்சி
 த்கதாசந) என்று நிர்ஹேதுகமாக கடாக்ஷம்பண்ணிப் போருமென்று
 சொன்ன தித்தனையொழிய ப்ராப்திதசையிலும் பத்தஸம்ஸாரியாய் து

ஸ்வச்சு] (லுஹிஷ்டமபரமதுஜ்ஜேருய: வுதாம் தர்ம: ப்ஸ்வங்கம) என்று வு
த்துக்களாசரிக்குமது பரமதுஜ்ஜேருயம1ன தர்மலுஹிஷ்டமமாயிருக்கும்
அஹங்கார ராஹித்யத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே இந்த நிஷித்தாது
ஷ்டாநம் தர்மலுஹிஷ்டமமென்றுப் வேதஸாஸ்த்ரங்களில் [ஐக்ஷஸ்கே
ஸ்சுஜீவதா:] (ப்ராஹ்மணோவைவஸிவாதேவதா) என்று சொல்லாநிற்க
மஹர்ஷிகள் தர்மலுஹிஷ்டமத்தைப் பார்த்து அஹங்கார ராஹித்ய ஜ
ந்மங்களென்று [ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா:] (ஸ்திரியஸ்ஸாது: ஸ்ருத்
ரஸ்ஸாது) என்றும் [ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா:] (ஸ்வப
சோபிமஹி: பால விஷ்ணுபத்னோத்விஜாதிகு) என்றும் சொன்னாப்போ
லே இதுவும் அஹங்கார நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாகையாலே அவஸ்யமி
துவேனுமென்று இன்னமும் அநேகமாக கேழ்ப்பார் செவிகுடும்படி
யான விபரீதார்த்தங்கள் சொல்லிக்கொண்டு தாபுத்ராதிகளையும் வி
ஷயப்ராவண்யத்தையும் அஹங்காரமமகாரங்களையும் விடமாட்டாதே
விட்டால் ஸ்வரகூணேஸ்யாந்வயம் வருமென்று (வீடுமின்முற்றவும் -
நீர்துமதென்றிவைவேர்முதல்மாய்த்து-பற்றிலையாயவன்முற்றிலடக்கே)
என்றும் (கழி மின்தோண்டிர்கள் கழித்துதொழும்) [ஐக்ஷஸ்கே
ஸ்சுஜீவதா:] - ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா: ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா: ஐக்ஷஸ்கே
ஸ்சுஜீவதா: ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா: ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா: ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா:
[ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா:] (சேஷத்ராணிமித்தராணி - பிதரம்மாதரம்தா
ராம் - ஸர்வதர்மாம்ஸ்சவஸ்த்யஜ்யஸர்வகாமாம்ஸ்சவஸ்க்ஷாரம்-லோகவி
க்ஷாரந்தசரணௌ ஸரணம்தேவ்ரஜம்விஹோ) என்று வுசலேதரபரித்யா
சபூர்வக ஸ்விகாரம் வித்யதுஷ்டாநங்களாலே காட்டிக்கொடுக்கிற வா
ழ்வாராசாரியர்களுடைய ப்ராக்தநஸிஷ்டாசாரங்களெல்லாம் பஸ்ம
மாக்கி திரியாநின்றார்கள். அது பகவந்மாயாகார்யமென்றே கொள்ளவே
ணும். அதுண்டானால் ஸர்வேஸ்வரனும் மயர்வற மதிரல மாநாப்பெற்
ற வாழ்வார்களு மாசாரியர்களும் சேதநோஜ்ஜீவரத்துக்காகக் கூட்பிட
டுக்கொண்டு க்ருஷிபண்ணுகைக்கு ஹேதுவிலையிதே. இதுக்கு ப்ர
மாணம்வேணுமோ, ஒருவனுக்கு ப்ரியதமையானவன் மற்றொருவனைய
பேசுவித்தால் அவனுக்கிவளிடத்தில் ருசிபிறக்குமோ. அவன் ப்ரபதந
த்துக்கும் அந்யமந்யமந்யமென்று சொல்லாநிற்க அந்யவாங்க மிவனு
க்கிஷ்டமென்னில் அது விபரீதஜ்ஞாநகார்யமென்று தோற்றாதோ.
ஆகையாலே [ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா:] - ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா: ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா:
[ஐக்ஷஸ்கேஸ்சுஜீவதா:] (விஷயேஷ்வநிஸம்ராகோ மாந்ஸோமலஉச்ய
தே - தேஷ்வேஷ்வதராகோ ஸ்வநிர்மலஉதாஹ்ருதா) என்று இ
தரவிஷயாதாராகம் நஸித்தாலொழிய நிர்மலனாகமாட்டான், நிர்மல
னாலொழிய போகார்ஹனாகமாட்டான் இந்த மனோநைர்மல்யம்வலித்

திக்கைக்கு மந்தரந்தரயார்த்தாதுவந்தாந்தாலும் ஆழ்வார்களுடைய வருளிச்செய லர்த்தாதுவந்தாந்தாலும் போதுபோக்கிக்கொண்டு தானிருந்தவிடம் லம்வாரிகளறியாதபடி ஏகாந்தசீலனாய் அர்த்தாதுவந்தாந் யோக்யதையில்லையானால் தன்னெஞ்சிலே தோற்றுக்கிறவர்த்தங்களை பரமார்த்தங்களைன்று சொல்லுகிற அப்ராமாணிகரோடே கூடாதே அஹங்காரார்த்தகாமோபஹத ரல்லாத பரமவஸ்துவநிஷ்டரான ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந லம்பந்தரோடே லஹவலித்துக்கொண்டு இருக்கவேணும். இனி அவனுடைய கூடமாகுணமும் ஒருக்கால் பூர்வாபராதங்களை பொறுக்கைக்கு சரணாவரணம்பண்ணி பின்பு புத்தியூர்வக நிஷித்தப்ரவ்ருத்திவாராம லிருந்தாலொழிய [தீக்ஷமாமித்ருமேஜநே] (திக்கூமாமீத்ருமேஜநே) என்று விட்டிட்டுப் போம். அவன் க்ருபாபரணுகையாலே 'மெரிநாளர்யபரையான பார்னய லஜ்ஜாபயங்களின்றிகடிகே பந்த்ருஸகாஸத்திலே நின்று என்னே அங்கீகரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாப்போலே இவன்பண்ணுகிற ஸரணவரணம் அபராதகேரடிகடிதமானாலும் அநாதிகாலாரிதிபுத்தியூர்வக ப்ராதிகூல்யங்களெல்லாம் கூடமையாலே பொறுத்தால் இனி செய்யவொண்ணதென்று பயப்பட்டிராதே (பயமற்றிருந்து) செய்வர்கள்தாம்பாவத்திறம்) என்கிறபடியே அறித்தடுத்து அபராதங்களிலே யங்வயித்து [தீக்ஷமாமித்ருமேஜநே] (தீக்ஷமாமித்ருமேஜநே) என்று துடங்கி [தந்நிஷ்டே தந்நிஷ்டே] (தந்நிஷ்டே தந்நிஷ்டே) என்று தாரபுத்ராதிகள் ப்ராதிகூலக்கொண்டு அறிந்துவைத்தும் [தீக்ஷமாமித்ருமேஜநே] (தீக்ஷமாமித்ருமேஜநே) (பிதரம்மா தரம்தாராந்) என்று துடங்கி ப்ராதிகூலங்களெல்லாம் விட்டு உன் திருவடிகளைப்பற்றுக்கேறெனென்று பொய் சொல்லி தூர்வாலஸம்பாலே பின்னையும் விடமாட்டாதே ப்ரத்யஹமும் அப்படி தொழுவந்தபோதெல்லாம் ஸுஷ்கப்ரியவசங்கள் சொல்லிக்கொண்டு [தந்நிஷ்டே தந்நிஷ்டே] (தந்நிஷ்டே தந்நிஷ்டே) (தந்நிஷ்டே தந்நிஷ்டே) என்று அக்ருத்யகரணஸீலனுமாய் தூர்விஷயப்ரவணனுமாய் ஸரணுகதனுமாய் பற்றவும் விடவும் யோக்யதையில்லாதபடி துக்கப்ரதனனால் கூடமைஜீவிக்கமாட்டாதே. இனி வாத்ஸல்யமாவது, வத்ஸத்தின்பக்கல் தேதுவிறுக்குமிருப்பாகையாலே அந்த தேதுவானது தன் வயிற்றிலே பிறக்குமாவிலுள்ள மாலிய்யமெல்லாம் போக்யமாக ஸ்வீகரித்து ததேகதாசகமாக வர்த்திக்குங்காலத்திலே அத்யாதரம்பண்ணிக்கொண்டு திரியுமொழிய தன் ஸ்தந்தயத்தைவிட்டு புல்லும் நீருங்கொண்டு திரிகிறவளவில் சாணகச்சாந்தை யுடம்பிலே பூசிவந்தால் அத்தைக்கொள்ளமாட்டாதே. அப்படியே இந்த சேதநன் தன்னையாப்ரயிக்க வருகிறதையில் இவனிடத்திலுண்டான தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு

ததேகாதுபவபரனும் ப்ரவர்த்திக்குங்காலத்தில் [ஐக்ஷேமம் சக்ஷு
ஊம்] (யோகக்ஷேமம்வஹாம்யஹம்) என்று இவன் ஊரமெல்லாம் தா
னே யேறிட்டுக்கொண்டு திரியுமதொழிப உத்தரகாலத்தில் புத்திபூர்வ
கப்ரவ்ருத்திகளை போக்யமாகக்கொள்ளுதல் இவன் நிரந்தரவிஷயப்ர
வணானால் இவன் ஊரத்தைத் தானேறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்யானெ
ன்னுமர்த்தம் தோன்றுகின்றதிதே. ஆகையாலே எல்லாம்பிட்டு பரமா
ர்த்தனாலொழிய இவன்பக்க லவனுக்கு ருசிபிழவாது. அவன் ரக்ஷி
க்கைக்கு பரிசுரம் ஆர்த்தியல்லதில்லை. “இது குறைவு இரூவர்ஸ்வரூப
மும்குறைவு”மென்று ஆச்சாம்பிள்ளை யருளிச்செய்தாரிதே. “ஆகவித்
தால் ப்ராதிசூல்யநிவ்ருத்தியும் ஆர்த்தியுமில்லாதவனுக்கு வாதாசார்யா
லிமாநமும் புருஷகாரமும் ஸம்பந்தமும் கார்யகரமாகாது. கூடமாவாத்
ஸல்யங்களும் ஜீவிக்கமாட்டாதே விடுமென்றதாயிற்று. ஆகையாலே
ப்ரபந்நனுக்கு அக்ருத்பகரணத்தி சதுர்விதநிஷித்தானுஷ்டாநமும் உபா
யாந்தரப்ரதிபத்தியும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களான தாரபுத்ராத்யைவ்ஹிக
போகங்களும் ஸ்வர்காதி பரலோகஸூகங்களும் ஸ்வாத்மாதுபவஸூ
கமான விவையெல்லாம் பரித்யஜித்து (சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்
செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையும் அவரேயினியாவாரே)
என்றிருக்கவேணும். ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாபாயப்ரவ்ருத்திகளிரண்டு
ம் த்யாஜ்யமென்கிறவர்த்தம் தீர்ப்பாரையாமினியில் ஸ்வாபதேஸாந்யா
பதேசங்களாலே ஆழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தாரிதே. ஸ்வாபதே
ஸத்தில் லித்தோபாயம் சடக்கெனப்பலியாமையாலே உபாயாந்தரப்ர
வ்ருத்திகளாலே தேவதாந்தரங்களை யாராதித்து [ஸ்வஹ்-ஹ்-ஹ்-ஹ்-ஹ்]
(வேலாமபாஹ்-ஹ்-ஹ்-ஹ்-ஹ்) என்கிறபடியே வேலாமபாநாதிகளாலே நிஷ்
பாபராகவேணுமென்று ததனுஷ்டாநப்ரவர்த்தகரான லாதநாந்தரநிஷ்
டரைக் கூட்டிக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு உபக்ரமிக்கிறவன்
வில் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் மேலிட்டுவந்து அத்தயவலாயத்தினுடைய கல
க்கம் போம்படி நீ இப்படி ஸ்வரகூடணை ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலவ்வி
கப்போமோ அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகாரஷ்டகத்தாலே பிராட்டி
யோடொத்த பரிசுத்தாத்ம் ஸ்வரூபத்துக்கு தேவதாந்தரலாதநாந்தரங்
களும் தந்நிஷ்டரூபையவஹவாஸமும் ஸ்வரூபநாஸகமாமித்தனையொ
ழிய ப்ராப்திலாதநாமோவென்று ஸ்வரகூடணப்ரவ்ருத்திகளை தவிர்க்
குமதாயிருக்கையாலே ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியாகாதெ
ன்று சொல்லிற்றாயிற்று. அந்யாபதேசத்தில் நாயகனை ப்ராபிக்கப்
பெறாதே நாயகமோஹங்கதையாய்க்கிடக்க தாயார்கலங்கி பெண்பிள்
ளோமோகம் நிக்ருஷ்டதேவதாராதந்தாலும் கூடாத்ரதேவதைகளுக்கு

[illegible]

விஷயப் பரவணனும் ஸம்ஸாரிகளும் த்யாஜ்யமாக நினைக்கிற நிஷித்த வ்யாபாரத்தைப் பண்ணினிதே [ஃக்ஷத்ஸுத்ஸுநஸாஃ ஸாஹஸ்யஸு] வி ருத்தே ஸகநிஷயஸுநி ருத்தே (அக்ருத்யம்வைஷ்ணவோபாப புத்யாஸாஸ்த்ரவிரோததது - ஏகாந்தீ பரமைகாந்தீ ருத்யபாவாச்சல ந்த்யஜேத்) என்று அக்ருத்யகரணதி நிஷித்தாதுஷ்டாநம் ப்ராப்யப்ர திபந்தகமென்கிற ஹயத்தாலே வைஷ்ணவனும் ஸாஸ்த்ரவிரோதமா கையாலே ஹகவதாஜ்ஞாதிக்காமணம் வருமென்கிற ஹயத்தாலே ஏ காந்தியும் ஹேயமாய்தோற்றி ருத்யஹாவத்தாலே பரமேகாந்தியும் த்யஜிப்படுவன்று சொல்லாநின்றதிதே. இருவரும் ருசிசெல்லாநிற்கச் செப்தே விரோதஹயத்தாலே த்யஜிப்பர்கள். சரமாதிகாரிக்கு ப்ராப்ய ருசிகண்ணழிவற உண்டாயிருக்கையாலே ஸீத்யாவிடுகையன்றிக்கே ரு த்யஹாவத்தாலேவிடும். இப்படியான வதிகாரியினுடைய க்ருத்யங்களி தே அவன் தன்னதாக வலிமாறித்திருக்கிறது. இது பொருளல்லவா கில் ஸகலசேதநாசேதநங்களு மவனுக்கு ஸரீரமேயாய் இவர்களெல்லா ருடைய க்ருத்யங்களுமவனதேயய்விடும். அவைபோலன்றிக்கே ஜ்ஞா நமுண்டிதே இவர்களுக்கென்னில்? அந்தபகூத்திலே வேதாந்தஜ்ஞாந முடைய ராவணதிகளுடைய வாலுரக்ருத்யங்களு மவனதேயய்வி டும். ஆகையாலே ஸம்பந்தமாத்ரம் போராது, ஜ்ஞாநமும்போராது, தததுருபாதுஷ்டாநமுண்டாகவேணும். சரமஸ்லோகத்தில் ஸர்வதர் மபரித்யாகபூர்வக ததேகோபாயதாத்யவலாயமே அதிகாரிக்ருத்யம். விரோதநிவர்த்தகத்வம் உபாயஹிதனுடைய க்ருத்யமென்றுசொல்லா நிற்க அத்யவலாயமுண்டானாலும் ஆர்த்தியில்லாதபோது ப்ராபிக்கை க்ருத்யோக்யனென்றென்று சொல்லுவானென்னென்னில்? உபாயாதிகாரத் துக்கு அத்யவலாயமேபோடும். உபேயாதிகாரத்துக்கு ஐஹிகாமுஷ்டி காதிஸகலலோகவிரக்தியும் வேணும். “உபாயாந்த்ரங்களைவிட்டிசரமோ பாயத்தைப்பற்றினாப்போலே உபேயாந்த்ரங்களான ஐஸ்வர்யகைவல்ய ங்களைவிட்டி எல்லையான ப்ராப்யத்தை ஆர்த்திக்கிறது” என்று உபேயப் ரதிபாதகமான உத்தரவாக்யத்துக்கு ஆர்த்தம் சொல்லப்பட்டதிதே. த் வயபூர்வோத்தரவாக்யங்களில் சொல்லுகிற வுபர்யாதிகாரங்களுண்டா னானிதே உத்தேஸ்யனாவது. இவ்வுபாயம் ப்ராப்யாந்த்ரங்களுக்குமொக்கு மாகையாலே அத்யவலாயம் ப்ரயோஜநாந்த்ரபரநுக்குமுண்டே அத்ய வலாயமாத்ரத்தாலே ஹகவத்தோகத்துக்கு ஆர்ஹனாகமாட்டான். (க டையறப்பாசங்கள்விட்டபின்னை யன்றி யவனைவகாண்கொடானே) எ ன்று ஸகலேதர பாஹ்யவிஷய பரித்யாகாந்த்ரத்திலொழிய முக்தி ஹமிமைய காணவுங் கொடானென்று ஆழ்வரர் தாமே யருளிச்செய்தா

[illegible]

ரூபம் சொல்லுகிறவிடங்களில் [கூஷ்யாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா] என்றும் [கூஷ்யாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா] (உபாயபாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா) என்றும் [கூஷ்யாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா] (உபாயபாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா) என்றும் புண்யபாபநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா கர்மங்களுக்கும் ப்ராப்யமாகச் சொல்லாநின்றதிதே. இவற்றை ப்ராப்யமாகச் சொல்லித் து அவினை ஸ்விக்கரித்த வநந்தரத்திலே ப்ராப்யதையாளவும் உபாயாதிகார ப்ராப்யதிகார வாராதபடி ப்ராப்யத்தித்தானாகில் சரமகாலத்தி லதிகாராதகுணமாக ப்ராப்யத்தகங்களை நிவர்த்திப்பித்து முத்தனும்படிபண்ணும் (தெளிவுற்று விவின்றி நின்றவம் கின்பக் கதிசெய்யும்) என்றருளிச்செய்தாரிதே ஆழ்வார். அதிகாராதகுணமாக நிவர்த்திப்பிக்கையாவது அப்யபக த்ப்ராப்யத்தாம்ஸ்திதா க்ருபையாலே ப்ராப்யத்திப்ராப்யத்தகங்களில் விசுத்தியை ஜிபிப்பிக்கைக்காக அதுவிப்பித்து தத்வயதிரித்த ஸமஸ்த பூர்வாகங்களும் ஸ்வித்தபோம்படிபண்ணி ப்ராப்யாதிகோத்தரகங்களை க்ருபையாலே பொறுத்து இவன்பாபி சாராதபடிபண்ணி புத்தியூர்வக ப்ராப்யத்திகளில் ஸாதாதபங்களை ராஜபுத்தராதவத் லகுவாக வதுபவிப்பித்து நிரதுதாபனானல் யதோசித தண்டங்களையும் பண்ணிப்போக்குகை. இவனுஜ்ஜிவிக்கவேணுமென்று தானும் கடாக்கித்து இவன் உபாயவரணம்பண்ணி ப்ராப்யத்திவாஸ்தியாலே சிலஸ்காலித்தயங்களுண்டானல் ஸ்வித்தகு விஷயமாக்குமேவென்னில்? முடியநடத்தமாட்டானேயாகிலும் இவன்பக்கல் அபதேப்ராப்யத்தி ரூபாபராதாவகாசம் பெற்றால் சிலகாலம் ஸ்வித்திலே விரியோகங்கொள்ளக் குறையிலை. அபராதம ப்ராப்யத்திக்கு மதிகாரிகள்விஷயத்திலும் விரியோகங்கொள்ளும் ஸ்வதந்தரனிடம் பெற்றால் விடமாட்டானே. இவ்வர்த்தக தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் விஷயத்தில் காணப்பட்டதிதே. (பாசங்க ளீக்கி யென்னை யுனக்கே யறக்கொண்டிட்டு மாயங்கள்செய்துவைத்தி இவைவென்னமயக்குக்களே) என்றாழ்வார் ராருளிச்செய்தாரிதே. அது வென்னென்னில்? ராஜாவானவன் ந்ருத்தகீதாதி நிபுணயானவேஸ்யையை அலிமதமாகக்கொண்டாலும் லோககாலம்வநவளவும் ந்ருத்தகீதா திகளாலே விரியோகங்கொள்ளுமளவில் அத்தயந்த ஸாகுமாரியானால் ஸ்வித்தமாகக் கூட்டிக்கொண்டு த்ருடஸாரியானால் அவருடைய இஷ்டம்போருமளவும் ஸ்வித்திலே விரியோகங்கொண்டு பின்பு அதுக்ரஹிக்கு மாப்போலேவார் வேஸ்வரனும் லோகயாத்ரைக்கு அஸுத்தராயார்த்தரானால் ககி வதுக்ரஹித்தும் இத்தை பொருந்திருந்து த்ருப்தரானால் சிலகாலம் ஸ்வித்திலே விரியோகங்கொண்டு எப்போதார்த்தராவரோ அப்போதேயங்கீகரிக்கும், ஆனால் [பூஷ்யாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா]

(த்ருப்தாநாமபிஜந்தாநாம் தேஹாந்தரநிவாரிணி) என்று சொல்லாநின் றதேயென்னில்? இப்போது சிரபரிசயத்தாலே த்ருப்தராய் ப்ராரப்தஸ ரீரத்தைப் பொறுத்திருந்தாலும் சரமகாலத்தி லார்த்தனுக்கி லார்வே ஸ்வரன் கைக்கொள்ளுமென்னு மத்தாலே சொல்லப்பட்டது. த்ரு ப்த்தனுவனும் ஆநிரைமேய்த்து வந்தானல்லனே-தேஹாவலாநத்தள வும் இதேதேஹத்தோடே பொருந்தியிருக்குமதொன்றேயிதே இவ்வதி காரிக்குதோஷம். மற்றுமுண்டான த்யாகஸ்வீகாரங்களெல்லாம் இருவ ருக்குமொக்குமிறே (இருந்திருந்தெத்தனைகாலம் புலம்புலனே - கூவிக் கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ-என்னெயென் செய்கின்றாய் என்தா மரைக்கண்ணு - நெநிகாட்டிநீக்குதியோ- பலநீகாட்டிப்பிப்பாயோ-நீ யோபிடன்சேர் மெழுகாயுலகில்திரிவேனோ)என்றிப்படி கூப்பிட்டுக்கொ ண்டி (கங்குலும்பகலுங்கண்டியிலறியாள்- இட்டகாலிட்டகையளாயிருக் கும் - சிந்திக்கும்திசைக்கும் தேறுங்கைகூப்பும்- அழுவன்தொழுவ னாடி க்காண்பன் பாடியலந்துவன்)என்று ஆஹாரநித்ரைகளில் நசையற்று க ண்ணீர்நிறைத்துக்கொண்டி காலுங்கையும் சலிப்பிச்சுமாட்டாதே முர்ச் சித்து திரியவுந்தெளிந்து அழுவதுந்தொழுவதும் ஆடுவதும்பாடுவதுமா ய் (எங்கும்நாடிநாடி நரசிங்கா) என்று ப்ரலாபிக்குமதொன்றுமே ஆர்த் தனுக்கேற்றம் அஹங்கார மமகார காம க்ரோத லோப மோஹாதி நி வ்ருத்தியும் புத்ர தார த்ருஹ சேஷத்ர தந் தாந்யாதி விரக்தியும் தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாங் கண்ணனென் றத்யவலித்திருக்கையும் இருவர்க்கும் ஸமாநமாகையாலே நாலுநாள் சிரபரிசயத்தாலே பொ ருந்தியிருந்தாலும் சரமகாலத்திலேயெல்லாற்றிலும் அருசியைப்பிறப்பி த்து ஆர்த்தனம்படிபண்ணி அங்கீகரிக்கும். அந்த ஆர்த்தியைக்கண்டு இது சரமஸரீரமென்று தானும் விஸ்வலிக்கும்படியாய் பிறரும் ஸம் மதிக்கும்படியா யுஜ்ஜீவிக்கும். அக்காலத்துக்கும் புத்ரதாராதி ஸங்க மே யாத்ரையானால் இவ்வாத்மாவைக் கடுக வங்கீகரிக்க நினைத்தானல் லனென்று தத்வஜ்ஞான தனக்கும் பிறர்க்குந் தேதாற்றும்படியாய் தே ஹாந்தரப்ராப்தி தப்பாதென்று அஸ்மதாசாரீயோக்தம். இதுவே பர மார்த்தமென் றருளிச்செய்ய, லேஹபதியாழ்வாரும் விஷண்ணராய் இவ்வார்த்திக்கதிகாரிகளார் பரிஹரணீயங்களானவற்றை பரித்யஜிப்பா ரார் (எங்கினித்தலைப்பெய்வன்) என்கிறபடியே இனிபிறுந்தே போமி த்தனையென்று வேரற்றமரம்போலே திருவடிகளிலேவிழுந்து அழப் புக்கவாறே அப்பாவு மெடுத்தனைத்து கண்ணீரைத்துடைத்து ஸோ கிக்கவேண்டா அப்ராப்தவிஷயங்களி லிப்படி ஹயாதுதாப முண்டா னால் ஸர்வஸூத்தியானவன் தானே வேண்டிமவைபெல்லா முண்டாக்கி

தானே கைக்கொள்ளும், நீயும் வேண்டா பரிஹரணியங்களான த்யாஜ்யங்களை விடமாட்டா. தொழிந்தாலும் ஹேயங்களென்று நினைத்து விடத்தக்க அஹங்காரமமகார காமக்ரோதங்களும் பகவத்பாகவதாசார்யாபசாரங்களுமான நிஷித்தங்களை பரித்யஜித்து யாதோரளவாலே லோகவலங்க்ரஹமும் ஸிஷ்யபுத்ரோஜ்ஜீவரமும் வலித்திக்கும் தாவர்மாத்ரம் ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை அதுஷ்டித்துக் கொண்டு அஹங்காரார்த்தகாம பரவஸரல்லாத ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்ய ஸம்பந்நமான பரமவிலகடினரோடே ஸஹவலித்து இடைவிடாதே குணதுபவ கைங்காயங்களாலே போதுபோக்கிக்கொண்டு பத்தவம் ஸாரிகளோடே கூட்டற்று ஸதாசார்யாபிமாநமே உத்தாரகமாக அத்யவலித்து இவ்வாத்மகுணங்களெல்லாம் (என்னைத்தீமநங்கெகித்தாய்-மருவித்தொழும்மநமேதந்தாய்) என்று அவரருளாலே வந்தவையென்று நிரஹங்காரனயிரூந்தால் ஸர்வஸக்தியானவன் சரமதசையில் பரமார்த்தியையுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கும். இது துர்லபமென்று நினைக்கவேண்டா ஒருகுணலேசமும் ப்ரக்ருதிவஸ்யனான இவனாலே பிறப்பித்துக்கொள்ளவொண்ணாதமே. அவனிவ்வாத்மாவை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று நினைக்கிலிறே இவன் முக்தனாவது. முக்தனும்படி பண்ணும்போது தததுருபமான வாத்த்மகுணங்களை யுண்டாக்கிக்கொள்வ தவனுக்கே ஹரமாகையாலே அயோத்யா வாஸிகளான சராசரங்களெல்லாம் தத்வம்ப்ரஸேஷ விப்ரஸேஷைக ஸுக்ருதூக்கராம்படியான வாத்த்மகுணங்களுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கிற ஸர்வஸக்தி ந்யஸ்தஹரனான விச்சேதனனுக்கு உண்டாக்குகையில் அருமையில்லையிறே. இவன் ப்ரக்ருதிவஸ்யனய்தே ஹாத்மாவிமானியாய் ததிஹ்ராஜ்யாதிகளாலே உடம்பைப்பெருக்கி (ஊன்மல்கிமோகி பருப்பாருத்தமர்கட்டுகென்செய்வார்) என்கிறபடியே ஸாத்விக கோஷ்டிக்காளாகாதே பத்தவம்ஸாரிகளாய் ஸப்தாதி விஷய ப்ரவணராய் அஹங்காராதி வஸ்யராய்க்கனித்து வர்த்தித்தால் இவர்கள் பட்டதுபுகிரூர்க்கொன்று கர்மாதகுணமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருமதொழிய யதாஸாஸ்த்ரவஸ்யராய் த்யாஜ்யோபாதேயங்களறித்து இவற்றினுடைய த்யாகஸ்வீகாரம் தனக்கவஸ்யமென்று (விண்ணுளார்பெருமாற் கடிமைசெய்வாரையும் செறுமைம் புலனிலை மண்ணுள்ளென்னைப்பெற்று லென்செய்யா மற்றீயும்விட்டால்) என்றும் (இடகிலேனென்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்கடவனகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்) என்று பரிதாபம்பிறந்து நீயோரக்ஷிக்கவேணுமென்று ஸரணம்புக்கால் [ஈஸிஸாஸாஸஸஸஸஸஸ] (யதிவாசாவணஸ்வயம்) என்கிறபடியே ரிபூணுமபி வத்ஸலனவன் இவனை விட்டுக்கொடானிறே. (அடியரைவல்வினைத் துப்பாம்புல

50

உதவசஹ்ருஷணே-தத்வஜ்ஞாநம்சதங்கிஷ்டாம் தேவநிநாத யதிந்ந்ர
மோ என்று ப்ராப்தித்துக்கொண்டு க்ரமமாக வதில்சொன்ன வுதது
ஷ்டாநங்களை அஹஸந்தித்துக்கொண்டு அவை கைபுகுநம்படி வுதது
ஷ்டாந ஸம்பந்நரான பரமார்த்தரோடே ஸுஹவாவம் பண்ணிக்கொ
ண்டு“அஹங்கார மக் கிஸ்பர்ஸம்போலே”தக்தமாக்குமென்றும் விஷய
ஸ்பர்ஸம் விஷஹக்ஷணம்போலேமுடித்துவிடுமென்றும் ஹாகவதாபசா
ரம் த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாளனுக்கி அநந்தரம் தக்தபடம்
போலே உருமாய்ந்து போம்படிபண்ணு மென்றும் உயப்பட்டு பரதே
ஷநிரீக்ஷணம் பண்ணப்போகாதே ஸர்வஹ்ருத தயாபரராய்ஆந்ருஸம்
ஸ்யத்தாலே விஹிதகர்மம் லோகஸங்க்ரஹார்த்தம் யதோசிதமாக வது
ஷ்டித்துக்கொண்டு ஆஹாராதுவர்த்தந ஸஹவாஸநியதிகளை யுடைய
ஹய் தேஹத்திலும் தாரபுத்ராதிகளிலும் அதுராகத்தைவிட்டு ப்ரக்ரு
தி விகாரம்பிறத்தால் தர்மஹாகபுத்திகளிரண்டும்விட்டு ஸாஸ்த்ரவி
ஹிதமான ஸ்வதாரவிஷயத்தில் காதாசிதமாக மூத்தரோத்ஸர்ஜனவத்
ரிவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு குலாலகீடவத் வர்த்திக்குமவன் ஹகவத் ப்ரி
யதமஹய் தததுக்ரஹத்தாலே சரமகாலத்தில் அத்த்யந்தார்த்தியை யு
டையவஹய்க்கொண்டு நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே ஆநந்தநிர்ப்பர
ஹயிருக்கும்- [ஓஸீஸுப்ரஹ்மஸீஸு நமீந் ஓஸீஸு] (கௌந்தேயப்ரதிக்ஷா
நீஹி நமேஹக்திப்ரணஸ்யதி) என்கிறபடியே இவ்வர்த்தம் ஸத்யம் நா
னிப்போது சொன்னபடியே த்ருப்தாதிகாரத்திலே நித்யம் நின்று நிர்ப்
பரஹய் ஸுஹமேயிருமென்ன ஸத்துஷ்டராய் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து
நின்றவளவிலே நானுமக்கின்னமும் சொல்லவேண்டிவதொரு பரமார்த்
தமுண்டு இவ்வாத்மகுணங்கொல்லா முண்டானாலும் நமக்கு இவையு
ண்டென்கிற அஹங்காரலேசம் தன்னெஞ்சுக்குத் தோற்றினாலும் நஹு
ஷ் ந்ருக யயாதிகளுடைய யஜ்ஞதாந தபஸ்ஸுஹ்கள்போலே வ்யர்த்த
மாய் பகவந்க்ரஹபாத்ரமாய்ப்போமாகையாலே தன்னை நித்யஸம்ஸார
ிகளிலும் நிக்ருஷ்டதமனாக வதுஸந்தித்துக்கொண்டு நிரஹங்காரியாய்
வர்த்திக்கவேணும். இவ்வர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றியிறே (நீசனேன் நி
றைவொன்றுமில்லை) என்றும் [ஓஸுஸுஸுஸுஸு] (அமர்யாதகிஷ்டுத்ரத்)
என்றும் [ஓஸீஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (ததோநிக்ருஷ்டே மயிலாநிக்ரு
ஷ்டே) என்றும் [ஓஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (பாபாநாம் ப்ரதமோஸ்த்யஹ
ம்) என்றும் [ஓஸுஸுஸுஸு] (வ்ருத்யாபஸுஸு) என்றும் நம்முதலிகொல்லாரு
ம் அதுஸந்தித்துக்கொண்டு போருவது. இப்படி ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்
னை நிக்ருஷ்டதமனாக வதுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்
க ஹகவதரிடத்தில் அஹங்கரித்து தான்அவர்களோடேஸமனென்றும்

பாய்விஷ்டை - அதிகதபரமார்த்தை ரர்த்தகாமாநபேஷஃ - நிசிலஜந
ஸுஹ்ருதஹிர் நிர்ஜிதக்ரோதலோஸைஹ வரவரமுநிஹ்ருத்ய ரஸ்துமே
நித்யயோக்ய) என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதேய விவேகஜ்ஞாந பரிபூர்
ணராய் த்யாஜ்யங்களை பரித்யஜித்து உபாதேயத்தைப்பற்றி சரமோபா
யவிஷ்டரான த்ருப்தாதிகாரிகள் ஸஹவாவஸம்பண்ணுகைக்கும் [ஹீந
ய ஸ்ரஃஸ்யஸூர] போதயந்தபுரஸ்பரம்) என்கிறபடியே ஒருவருக்கொருவ
ர் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான சித்தகாலுஷ்யம் வாராதபடிபோதக
ராகுகைக்கும் யோக்யர் - ஸுதாதுஹவ்யோக்யராவார். அதுஷ்டாந ப்ரதா
நர் அவர்களாரென்னில்? த்யாஜ்யஹ்ருமியான இவ்விஹ்ருதியில் ஜிஹா
ஸையும்கொண்டு ஹவதததுஹவாலாஹத்தாலே பரமார்த்தராய் பாலோந்ம
த்த பிஸாசாவிஷ்டரைப்போலே தம்முடம்பை மறந்து இருந்தவிடத்தி
லிராதே ஸம்ஸாரிகளைக் காணவும்மாட்டாதே (இவையென்னவுலகிய
ற்கை - கொடுவுலகங்காட்டேலே) என்றிவர்களோ டிங்கிருக்குமிருப்பு
[ஹ்ருதஸ்யஸூர ஹ்ருதஸ்யஸூர ஹ்ருதஸ்யஸூர] (வரம்ஹுதவஹஜ்வாலா ப்ரு
ஜராத்நர்ஹவஸ்திதி) என்கிறபடியே அத்தயந்த மஸுஹ்யமாய்(கங்குல
ம்பகலுங்கண்டியிலறியான் - கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும் - வட்கில
ளிறையும்மணியென்னவென்னும்-அமுலெந்தொழுவதுடிக்காண்பன்-அ
யர்க்குஞ்சுற்றுமற்றிநோக்கி - வெவ்வுயிர்க்கொள்ளும் மெய்சோரும் -
உலோகர்சிரிக்கின்றாடி) என்கிறபடியே திவாராத்ரி நித்தரையற்று
பாஷ்பாகுல லோசநராய் லஜ்ஜையெய்விட்டு திருநாமங்களை ஜல்பித்துக்
கொண்டு அமுலது தொழுவது அயர்ப்பது பாடுவது மோஹிப்பது தீ
ர்க்கநிர்வாவஸம்பண்ணுவது ஹ்ருதரென்று லெனகிகர் நகைக்கும்படி
ஸுஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸுஹ்ருதஃக மாநாவமாந நிந்தாஸ்துதி ஸத்ரு
மித்ர லோஷ்டகாஞ்சுர ஸமராய் ஜகத்தெல்லாம் ஹவதாத்மகமாக ஹ
வித்துக்கொண்டு ஸமஸ்த வஸ்துக்களிலும் ப்ராதிகூல்யமற்று [ஸ்க்
ஸூரஹ்ருதஸ்யஸூர ஹ்ருதஸ்யஸூர ஹ்ருதஸ்யஸூர] (ஹ்ருதவதாதாரவினோகநாஸ
யா த்ருணீக்ருதாதுத்தமஹ்ருதமுத்திவி - மஹாத்மஹிர்மாமவிலோக்ய
தாந்நய ஸூனோபிதேயத்விர்ஹோதிதுஹ்ருத) என்கிறபடியே அவ
னைக் காணவென்னுமென்கிற வபேகைஸூயாலே அதுத்தமஹ்ருத முத்திக
ளை த்ருணீகரித்து அத்தாலே அவனுக்கு ஸூணமும் தம்மைப்பிரிந்து
நிற்கவொண்ணாதபடி அத்தயந்த ப்ரியதமரான மஹாத்மாக்கள். இப்படி
ப்பட்ட வதிகாரிகளையாபிற்று ஆசார்யர்களாக வரணம்பண்ணவும் தீர்
த்தப்ரஸாத ஸ்வீகாரம்பண்ணவும் யோக்யராய் இச்சேதநரைக்கரை
யேற்றவல்லரென்று விஸ்வவிக்கதத்தக்கது. இதில் ப்ரதமாதிகாரிகள்

ஜம்மாந்தரத்திலொழிய இஜ்ஜந்மத்தில் கரையேறப்பெற்றார்கள். தம்மிடத்
தில் அபசாரப்பட்டாரை நஸிப்பிக்கவல்லராவதே யவர்களுக் கதிகார
ம். இரண்டாமதிகாரி ஸஹவாஸபோக்யனாய் ஜ்ஞாநப்ரதாந்தாலே
ஒருவனுக்கு ஸஹகரித்து தன்னுடைய ஆசார்யப்ரஸாதத்தாலே தான்
கரையேறவல்லனாய் உஜ்ஜீவிப்பதே யவனுக்கேற்றம். மூன்றாமதிகாரி
யாயிற்று ஸர்வேஸ்வரனுக்கு பிராட்டியைப்போலே அத்தயந்த ப்ரியத
மனாய் ஸர்வேஸ்வரனை ப்ருகுஹதனாக வஸீகரித்துக்கொண்டு(கீழ்மே
லெமரேழெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்
றவா) என்றும் (எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியாவெந்நகத்தென்று
ம் சேர்தல் மாறினரே) என்றுஞ்சொல்லும்படி தம்முடைய ஸம்பந்த
ஸம்பந்திகளையும் உத்தரிப்பிக்கவல்ல ஸமர்த்தனாவது- ஆசார்யவரண
ம் பண்ணுவதும் தீர்த்தப்ரஸாதங்கள் ஸ்வீகரிப்பதும் தத்ஸம்பந்தத்
தாலே தன்னுடைய வலித்யாகர்ம வாலாநாஸுகள் நஸித்து தானுஜ்ஜீ
விக்கவேனுமென்றிறே-அந்த உஜ்ஜீவரம் அஹங்காரத்தையும் விஷய
ங்களையும் விரும்பி தாம் நஸித்துப்போவாரும் பனைநிழல்போலே தா
ம் தாங்கள்பராதிநராய் உஜ்ஜீவிப்பித்துப் போவாரும் இவனைக் கரை
யேறும்படிப் பண்ணி இவனுக்கு லலிக்கப்பண்ணமாட்டாரிறே. ஆகை
யாலேயிறே[ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ (விந்நாவாஸ்யஸ்
தப்தோ யதாபாரம் நகச்சதி)என்று அநதிகாரிலம்பந்தம் ஓட்டையோ
டத்தோடு ஒழுகலோடமாய் விநாஸஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டது.அ
லிமாநதாவிதருடைய தீர்த்தப்ரஸாதாத்யங்கீகாரம் ஜ்ஞாநமாந்த்யஹே
து, உபாயாந்தர நிஷ்டருடைய தீர்த்தப்ரஸாதாத்யங்கீகாரம் ஜ்ஞாநமா
ந்த்யஹேது, ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய தீர்த்தப்ரஸாதாத்யங்கீகாரமு
ம் ஜ்ஞாநமாந்த்யஹேது வென்று சொல்லப்பட்டதாகையாலே ப்ரண
வோக்த ஹகவத்சேஷத்வ பர்யந்த ஹகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநஸூத்ரயரா
ன அஹங்காரக்ரஸ்தருடையவும் மத்யபதோக்த வரித்தோபாயாத்யவ
ஸாயமில்லாத உபாயாந்தர நிஷ்டருடையவும் சரமபதோக்த அநந்ய
மோகத்வ ஸ்வரூபஜ்ஞாநஸூத்ரயராய் ஸப்தாதிவிஷய ப்ரவணராய்புத்
ரதாராதிலக்தராய் ஸம்ஸாரபத்தரான ப்ரயோஜநாந்தரபரருடையவும்
தீர்த்தப்ரஸாத ஸ்வீகாரங்களும் ஆதி ஸப்தத்தாலே தத்ஸஹவாஸமு
ம் ஜ்ஞாநமாந்த்யஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமென்று ப்ரமேயநத்தி
லே சொல்லப்பட்டதாகையாலே மந்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந ஹீந
ராய் அஹங்காரார்த்தகாமபரஸுரானலரோடே ஸஹவாஸ ஸதாது
ஹவங்கள் தூரத பரிஹரணியங்களாயிருக்கும். ஆனால் ஸத்காரயோக்
யரிடத்தில் தீர்த்தாத்யங்கீகாரம் பரிஹரித்தால் தானதிகாரியென்கிற

அஹங்காரமும் அவர் திருவுள்ளங்கலங்கி அத்தாலே தோஷமும் வா
ராநோவென்னில்? அவர்பக்கல் தோஷமும் தன்பக்கல் குணதீக்பமும்
உண்டென்று நினைத்தாலிதே தோஷம்வருவது. அப்படி நினைப்பதே
அவரென்செய்வர் அவித்யாப்ரஹ்மவிதவென்று தனக்கு வந்தித்தமா
தாம் ஸத்த்கரித்து அத்தோஷம் அவர்மேலே ஆரோபித்து நிதிக்கப்
போகாதே ப்ரணிபதாதிசுளாலே ஸகிநபமாக வர்த்தித்தா லொரு
தோஷமும் வராது. தன்னே ஸம்ஸாரிகளிலும் நிர்நூஷ்டமனாக
வதுஸந்தித்துக்கொண்டு தனக்குண்டான குணங்களுக்கடி (அதுவுமவ
னதின்னருளே) என்று அவனுடைய நிர்வேதுக கடாசுஷ்மென்றிருந்
தால் அஹங்காரமும் வராது. கலக்கம் வருமென்று அவர் திருவுள்ள
மதுலரிக்கப்படுக்கால் அவரொரு நிஷித்தாதுஷ்டாநம் பண்ணுமென்று
நியமிக்குமாகில் அதுவும் செய்யவேண்டிவரும். ஆகையாலே அவருக்கு
த் திருவுள்ளம் கலங்குமென்று அத்தைச் செய்யப்போகாதே, ஆகையா
லே தன்னாலே அவர்களுக்கொரு விரோதம் வராநபடி வர்த்திக்கும
தே அவர்களிடத்தில் வேண்டிவது. ஸஹவாவஸ்யோக்யரிடத்தில் தீர்த்
தப்ரஸாதாங்கீகாரத்துக்கு குணதோஷங்க ளிரண்டிமில்லே. சரமாதிகா
ரிடக்கல் அங்கீகாரமே இவனுக்கு ஸமுத்தாரகமேறுது. இதுக்கு வர்
ஸுஸ்ரமநியமமும் தததுகுணவ்ருத்திரியமமுமில்லே அதிகாரிரியமமே
யுள்ளது. இவ்வந்தம் (பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்) என்றும் (வா
னுளா ரறியலாகா வானவா வென்பநாகில்-போனகுஞ்செய்தசேடர் தரு
வரேல்புனிதமன்றே) என்றும் எப்படிப்பட்ட நிவீரஜம்வ்ருத்தரான
லும் ஹகவததுஹவலம்பத்தி யுடையராய் உபாயோபேயாதிகாரிகளான
ல் நமக்குஸ்வாமிகளென்றும் தீர்த்தாத்யங்கீகாரத்துக்கு யோக்யரென்று
ம் ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிதே. ஆனால் ஸ்வாமின் நாமரூபதாரிகளிடத்தி
லும் அவமதிடண்ணுதே அதுவர்த்திக்கவேணுமென்று தேவரருளிச்செ
ய்தது(தமர்களில் தலைவராய் சாதியந்தணர்களேலும்)என்றும்ஹகவதா
க்ரகண்யயராய் ப்ராஹ்மணோத்தமமானாலும் ஹகவதாபசாரபரர் சண்
டாளராவரென்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும்நாமரூபங்களையுடை
யநாய்ஹகவதாபசாரம் பண்ணினாலும் த்ரிசங்குலைப்போலே கர்மச
ண்டாளராவரென்று பிள்ளை லோகாசார்யரும் அருளிச்செய் தவர்த்தங்
களுக்கு பூர்வோத்தரவிரோதம் வராநபடி விசாரித்து ஹிதோபதேச
ம் பண்ணமாட்டாதே தன்னெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லுமவர் மூர்
க்கராவாரென்று விபரீதார்த்த போதகரான வாசார்யனையும்(ஓர்த்து நெ
ஞ்சே முன்னவரும்பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு)என்றும் நாமரூபங்க
ளைக்கண்டு அவர்சொல்லிற்றெல்லாம் மெய்யென்று பூர்வர்களாசரித்த

வாசரத்தையறியாதவர்கள் பேசுகின்றவார்த்தைகளைக் கேட்டுமிருளாதே அவர்களுடையஸ்வரூபஸ்வவாவங்களை நன்றாக பரிசீலம்பண்ணி அஜ்ஞான கேவல நாஸ்திகரையும் ஜ்ஞாநத்தையுடையராய் அதுஷ்டாந மில்லாத ஆஸ்திக நாஸ்திகரையும் மூர்க்கரென்று பரித்யஜித்து ஆஸ்திகரையே அதுவார்த்திக்கவேணுமென்று பெரியஜீயரும் ஹாகவத நாமரூபங்களை யுடையரானாரையும் அவமானம்பண்ணச்சொல்லுகிறதென்னென்ன? விபரீதபோதகரான வாசார்யரையும் நிஷித்தாதுஷ்டாந பரராய்த்திரிகிரி ஹாகவதரையும் அவமதிப்பண்ணச்சொல்லாதே பஹுமந்தவ்யராகச்சொன்னால் அவருடைய வுத்தியதுஷ்டாநங்கள் உத்தேச்யமென்று அஜ்ஞாநாசரித்துப்போனால் விநாசம்வருமென்று சேதரூபுடைய ஹரி தத்தைப்பார்த்து ஸஹவாலாதிசுருக்கு அயோக்யரென்று செர்ல்ஸிற்றுகக்கொள்ளவேணும். இப்படி நினையாதே நிஷித்தாதுஷ்டாநபரர் அவமதிக்கு யோக்யரென்றால் [அநாசாராந் துராசாராந்] என்றும் [சுஷ்யக்ஞாநாந்] (மத்தவக்தம்ஸ்வபசம் வாபி) என்றுதுடங்கி [நக்ஷத்ரவக்தாந்] (நக்ஷத்ரவக்தாந்) என்று ஸர்வேஸ்வரனருளிச்செய்த வசநங்களோடுநிரோதிக்கும். ராஜகுமாரரை ராஜாலே ஸிக்ஷிக்கவேணுமித்தனையொழிய பிறர் அவமதிப்பண்ணப்போகாதிதே. அர்த்தஸ்திதி இதுவானுவம் ஆசார்யர்கள் ஹரிதோபதேசம்பண்ணுகிற தந்தாமுடைய க்ரத்யங்களிலே லோகஹிதார்த்தமாக அபதேசவர்த்தகரைக்கண்டு எல்லாரும்பபடியே ப்ரவர்த்தித்துப் போகாதபடி யருளிச்செய்தாராகையாலே அது சேதநேர்ஜ்ஜீவந ஹேதுவாய் அவன் திருவுள்ளத்துக்கு காலுஷ்யம்வாராதென்றும் ப்ரஸந்நமாம்-அவரருளிச்செய்தாரென்று நாமும்பபடியே சொன்னால் அநேகர் மாயாபலத்தாலே பத்தவம்ஸாரிகளாய் அர்த்தகாமபரவசராய் துர்விஷயப்ரவணராய் விபரீதவ்ருத்தராயிருக்கையாலே அபசாரம்வரும்கேவல ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டாலும் அவர்களை நிந்திக்கப்போகாது அது தன்னதென்று நினைக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க ஸதாசார்யஸம்பந்தமும் நாமரூபங்களும் அருளிச்செயலு முள்ளவிடங்களில் தோஷமுண்டானாலும் மூர்க்கரென்று அவமதிப்பண்ணப்போகாது. ஆகையாலே (விண்ணுளார்பெருமாத் கடிமைசெய்வாரையும் செதுமைம்புலனிலை - மண்ணுள்ளைப்பெற்றா லென்செய்யா) என்றும் (இன்னமுதெனத்தோன்றி யோரைவர்யாவரையும் மயக்கலைவத்த முன்னமாயம்) என்றும் (துயக்கருமதியில் நன்றானத்துளமரரைத் துயக்குமமயக்குடை மாயைகள்) என்றும் அஸ்கலித ஜ்ஞாநிகளான வுடிரிகளையும் மோஹிக்கப்பண்ணுகிற மாயாப்ரஹாவமென்று நினைத்து கேட்

ளான விஹிதநிஷித்தங்களை ஸமமாக விகல்பிக்கலாம்படி தெளிந்திருந்
 க்குமவர்கள், அதாவது அதுஷ்டாநம் சாதநமர்காதே நிஷித்தாசரணம்
 நமக்கு ரக்ஷகமன்றென் நிருக்குமோபாதி விஹிதாசரணமும் நமக்கு ர
 க்ஷகமன்றென் நிருக்குமவர்களென்கை. ஆனாலிது அதுஷ்டிக்கிறதென்
 னென்னில்? அதுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற வபேகைக்கியில்லாத வதிகாரிக
 னுக்கும் லோகவலங்கர்ஹார்த்தமாக வதுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற ஸர்வ
 ராஜ்ஞாநவர்த்தம் பண்ணினானாகிறான். இனித்தான் நிஷித்தாசரண
 ம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை வர்த்திப்பிக்குமாப்போலே இந்த விஹிதாசர
 ணம் வத்வவிவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவதாயிருக்கும்.
 இனித்தான் சேதநகையாலே ஒருவ்ருத்திபண்ணியல்லது நில்லானே
 [நஸ்துஷ்டாயஸ்துஷ்டாய] (வத்வாத்ஸுஷ்டாயதேஜ்ஞாநம்) என்று ஜ்ஞாநத்
 துக்குமடியாயிருக்குமிதே. ஆகையாலே அதுஷ்டேயமாயிருக்குமென்று
 நம்பினால் யருளிச்செய்ததாக வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை ஸட்டில் அரு
 னிச்செய்தாரிதே. [உத்திஷ்டாயஸ்துஷ்டாய] (சிகிரிஷ்டாய்லோகவலங்கர்ஹம்)
 என்று ஸர்வராஜ்ஞாநவலங்கநிஷ்காமனாய் அந்நம்ப்யோஜநனை உ
 பாயாந்த்ரநிஷ்டனுக்கு சொல்லப்பட்டதொழிய அந்நம்ப்யோஜநனை வரி
 த்தோபாயநிஷ்டனதுஷ்டத்தால் அவனுக்கிஷ்டமாயிருக்குமோவென்
 னில்? இவ்வர்த்தம் இத்திருவாய்மொழியிலே (செந்தொழிலவர்வேத
 வேள்வி) என்கிறவிடத்திலே செந்தொழிலவர் [தேவீஸ்வரீஸ்வரீ] (தே
 விரிமே ததாமிதே) என்றாதவர்கள் தாம்பண்ணுகிற க்ரியைக்கு வே
 ருருபஸ்ததை யபேகையாதே அவனுக்கப்பே பலமாக கைங்கர்யபு
 த்யாப் பண்ணுமவர்களென்கை. அவனுக்கு ரக்ஷணம்போலே இவர்க
 னுக்கு கைங்கர்யம், அகாவது அவனுக்கு ரக்ஷணம் ஸ்வார்த்தநிரபே
 க்ஷமாய் ரக்ஷகத்வஸ்வரூபத்துக்கு அதுருபமானாப்போலே இச்சேத
 நனுக்கு இந்த ஆஜ்ஞாகைங்கர்யரூபமான வைதிக்ரியைகள், சேஷத்வ
 ஸ்வரூபத்துக் கதுருபமாய் ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷமாயிருக்கும், இங்ஙன
 ன்றாகில் வ்யர்த்தமாமே. ஆகையாலே செந்தொழிலவரென்றது அந்நம்ப
 ப்யோஜநரையாகில் ஆர்ஜவத்தைபுடைய வ்ருத்திவிஸேஷங்களுடைய
 வர்களென்கை. இப்படியானவருடைய வேதவேள்வியுற வேதகோ
 ஷங்களும் வைதிக்ரியா கோலாஹலமும் மாறாதேசெல்லுனகை. ப்ராப்
 யவிரோத்யாதல் ப்ரபகவிரோத்யாத வில்லாமைப்போலே நாய்ச்சிமாரு
 டைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதிவ்யர்ச் செல்லாநிற்கும். ப்ராப்யவிரோதி
 யாவது ஐஹிக பார்வென்கிகைஸ்வரீயங்களை ஸாத்யமார்க்கநினைத்து அ
 வற்றுக்கு ஸாதநமாகப்பண்ணுகை. ப்ரபகவிரோத்யாவது பகவ
 த்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமார்க்ப்பண்ணுகை. இவ்விரண்டு நினைவுகளும்

ன்றிச்சே அவனுக்கே ரஸமாகப்பண்ணுகையாலே (அக்லகில்லேனி னையும்) என்கிற நாய்ச்சிமாநுடைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதி அவனுக்கு போக்மாசுச் செல்லாநிற்குமென்கை. இவை த்ருப்தனுக்கு உபாய புத்த்யாத்யஜிக்கையும் ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே ஸ்வீகரிக்கையும் ஸிலாசா வுநமாம்படி க்ரந்தஸ்தங்களாகச் சொல்லிவைத்தார்களிறே. மிகவு ம் ஸவாலுநமாக த்யாஜ்யமாக (வேர்முதல்மாயத்து) என்றநுனிச் செய்த அஹங்கார மமகார காம க்ரோத லோப மோஹாதிகளை வி டமாட்டாதே திரிகிறனுக்கு நிர்ப்பயராய் அதிகாரிபேதத்தாலே அ பிலஸ்திபேதமாக யுக்தமான வ்ருத்திவிசேஷங்களுக்கு பயப்படவே ணுமோ, (காலாமூம்நெஞ்சறியும்) என்று பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ஸித்தி லகரணநாய் ஒன்றும் அடைஷ்பட வதுஷ்டிக்க கூதமான்றிக்கே (என்னு ன்செய்கேன் என்று பரமார்த்தரான வதிகாரிகளுக்கு ஸவாவஸ்ய்யாக மேவலித்தாந்தம், த்ருப்தன் மந்தாதிகாரியாகையாலே ஆர்த்தனைப்போ லே எல்லாம்விட்டா ஸந்தத்தம்வருமென்று ஸர்வபூர்வ குரு அவிப்ராய வலித்தமாக ஸர்வரஹஸ்யகோசம். இருவருக்கும் அதிகாராதுகுண மாக ப்ராரப்தாதூபவபேதத்தோபாதி அதுஷ்டாநபேதமுண்டு. [புர ஸ்நஸீஸு ஸ்நஸீஸு ஸ்நஸீஸு ஸ்நஸீஸு] (ஆர்த்தஸ்ய ஸத்யோமுக்தஸ யாத் ஏதத்தேஹவிமோசநாத்) என்று ஆர்த்தனுக்கு லகலகர்மஸத் யோமுக்தியும் [சுஷு ஸுஷுஷுஷுஷு ஸுஷு ஸுஷுஷுஷு] (த்ருப்தாநா மபிஜந்தூநாம் தேஹாந்தூநிவாரிணி) என்று த்ருப்தனுக்கு அப்யுபகத ப்ராரப்தாம்ஸ மதுபவித்தபின்பு தேஹாந்தத்தில் பலமாகவும் சொல்லா நிற்கிறதிறே. அதுபோலே அதிகாராதுகுணமாக அதுஷ்டாநபேதமு மங்கீகரிக்கவேணும். தீர்த்தாத்யங்கீகாரக்ராமமிருக்கும்படி, கீழ்ச்சொல் லப்பட்ட வதிகாரிகளை அதுவர்த்தித்து அவர் ஸ்வநைச்யத்தாலே சூ மவாறுமாவம் பரிஹரித்துக்கொண்டு (நீசனேன்நிறைவொன்றுமிலேன்) என்று கடக்கவர்த்திக்கச்செய்தேயும் அவரை பஹுஸு ப்ரார்த்தித்து ஸுதாசார்யவிக்ரஹத்தோபாதி புத்திபண்ணி திருவடிவிளக்கி அவர் திருக்கையாலே [சுஸீஸு சுஸீஸு ஸுஸீஸு] (தந்யோஸ்மிக்ருதக்ருத்யோஸ்மி) என்று ஸ்வீகரிக்கவேணும். ப்ரஸாதிக்கிறக்ராமமிருக்கும்படியென்னென் னிலி? விலகடிணண தான் பரமவிலகடிணரிடத்தில் ஸ்வீகரிக்குமதே க்ருத்யமாகவும் ப்ரஸாதிக்கை ஸ்வநைச்யத்துக் கதுசிதமாகவும் நினைத் து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அபேக்ஷித்தாலும் ஸ்வஸம்பந்திகளபேக்ஷித்தா லும் நாமதாரிகளபேக்ஷித்தாலும் தம்முடைய வாசார்ய ஸ்ரீபாததீர்த்த ததை யவர்களுக்குக் கொடுத்தவிடவேணும். அபேக்ஷித்ததே போரு மென்று தானதிகாரியென்கிற அஹங்காரத்தாலே கேட்டவப்போதே

சடக்கென அடிகளை நீட்டிக்கொடுக்கையும் தன்னடிகளை தானே விளக்கிக்கொடுக்கையும் ஸ்வரூபஹாரி அந்த தீர்த்தம் ஸவீகரிக்கையும் ஜ்ஞாநமார்த்தயமேது. தன்னை யொருவனபேகூறித்தால் ஸ்வநைச்யத்தாலே தான் பரிஹரித்துக்கொண்டிருக்கையில் பலகால மபேகூறித்து நிரஹங்காரனாயதுவர்த்தித்தானாகில் ஸ்வாசார்யவிக்ரஹத்தை த்யாரித்துக்கொண்டு குருபரம்பராபூர்வகமாக த்வயாநுஸந்தாநம் பண்ணிக்கொண்டு ஸவிநயராய் ப்ரஸாதிக்குமது ஸ்வரூபப்ராப்தம். மற்றுமுள்ளார்க்கு ஸ்வாசார்ய தீர்த்தங்கொடுக்கையே யுசிதம். இந்த தீர்த்தம் ஜாத்யபிமாநஸூத்ரியரான விலகூணஜம்மஜாத ப்ரீவைஷ்ணவரிடத்தில் அங்கிகாரமே முக்யம். [ॐ॒ நமோ॑ ॥ ॐ॒ நமோ॑ ॥ ॐ॒ நமோ॑ ॥] (தன்மைதேயம் ததோக்ராஹயம்) என்றும் (தருவரேஸ்புனிதமன்றே) எஃனுமதுவேக்ராஹ்யமுமாய் பவித்ரதமமுமாய் இவனுடைய ஜாத்யாத்யபகர்ஷ நிவர்த்தகமுமாய் உஜ்ஜீவிப்பிக்கும். மற்றையது ஜாத்யுசிதகர்மங்கள் போலே ஸாமான்யமாயிருக்கும். ஆன லுத்த்க்ருஷ்டஜம்மஜாதர் ஜ்ஞாநாதிகரானலும் ஹ்ரமமேதுவும் ஹ்ரம்ஸலம்பாவனையு முண்டாகையாலே அபக்ருஷ்ட வைஷ்ணவரென்றும் [ॐ॒ நமோ॑ ॥ ॐ॒ நமோ॑ ॥ ॐ॒ நமோ॑ ॥] (ஸ்வபசோபிமஹீபால விஷ்ணுபக்தேதத்விஜாதிகு) என்றும் [ॐ॒ நமோ॑ ॥ ॐ॒ நமோ॑ ॥ ॐ॒ நமோ॑ ॥] (பக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந்மலேச்சேபிவர்த்ததே - ஸவிப்ரேந்த்ரோமுநிப்ரீமாந் வயதஸ்ஸசபண்டித) என்றும் ஸ்வபசரானலும் பகவத்பக்தராகில் த்விஜாதிகராகவும் ப்ரீமாநாகவும் யதிகளாகவும் பண்டிதராகவும் சொல்லி வர்ணஸ்ரம தததருபாதுஷ்டாநங்க ளாசரிக்கிற அஹங்காரரஹித்ய ஜம்மவ்ருத்தங்களுடைய ராய் பகவத்பக்தரான விலகூணரே பூஜ்யரென்றும் ஜ்ஞாநாதிகளும் தீர்த்தாதிகளு மபேகூறித்தால் அவருக்கே கொடுக்கவேணுமென்றும் க்ருபைபண்ணி ப்ரஸாதித்தாராகில் ஸவீகரிக்கவேணுமென்றும் பகவத்பிப்ராய வலித்தமாக வ்யாவாதிதகளும் (பயிலுந்திருவுடையார்யவரே லு மவர்கன்டர்) என்றும் (தருவரேஸ்புனிதம்) என்றும் ஆழ்வார்களு ம் அவரே பாவநீர்த்த ப்ராஸாதராகச் சொன்னார்களிறே. அபக்ருஷ்டஜம்ம ருத்தேஸ்யரானல் தத்வ்ருத்தங்களு முத்தேஸ்யமாய்வாராதோ, அப்போ ஸாஸ்த்ரவிறோதமும் ஸ்வரூபவிறோதமும் உபாயோபேயாதிகாரப்ரச்யதியும் ப்ரஸக்தமாமே இதுக்கு சாத்பர்ய மருளிச்செய்யவேணுமென்ன? அதுவர்த்தநீயராகச்சொன்ன வதிகாரிகள்[ॐ॒ நமோ॑ ॥ ॐ॒ நமோ॑ ॥ ॐ॒ நமோ॑ ॥] (ஹக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷாயஸ்மிந்மலேச்சேபிவர்த்ததே) என்றும் (பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்) என்றும்

நிக்ரஹமுடையராய் நிக்ரதோஷராய் அந்ந்யப்ரயோஜகராய் த்ருடதரஜ்ஞாநிகளானாரை அதுவர்த்திக்கவேணுமென்கிற வர்த்தமே [லக்ஷ்மீநாதவாமரம்பாம்] என்றுதுடங்கி குருபரம்பரைபிலுள்ளவதிகாரிகள் எல்லாருமருளிச்செய்தாரிதே. ஆனால் (டயிலுந்திருவுடையார்யவரேலும்) என்றும் (இராமாதுசனை மேவுமல்லோ ரெக்குற்றவாள ரெதுபிறப்பே தியல்வாகுகின்றோர்) என்றும் சொல்லுகையாலே உத்தரகாலத்திலு மெப்படிப்பட்ட நிஹீந்ஸ்ருத்தரானாலும் உத்தேச்ய ரென்னு மர்த்தம் தோன்றாதோவென்னில்? நிஹீந்ஜம்ஸ்ருத்தங்கள் பூர்வதசையில் கொள்ளாதே உத்தரதசையிலு மங்கிகரித்தால் ப்ரதமசரம விஷயஜ்ஞாநஹத்திக ரில்லையாய்விடுகையாலே அதுசொல்லவொண்ணுது. ஆனால் ஜம்மத்தாக்கு பூர்வஜம்மமென்று கொள்ளவேணுமென்று வாராதோவென்னில்? அதுவே ஸத்யம் [ஸந்நி] (அஸந்நே) என்றும் (அன்றுரான்பிறந்திலேன்) என்றும் (பண்டைக்குலம்) என்றும் ஆஸ்ரயணநந்தரத்தி லிது வேறே ஒருஜம்மமாக வருளிச்செய்தாரிதே. இவ்வர்த்தம் நெஞ்சில்கொள்ளாதே (ஏதியல்வாகுகின்றோர்) என்று உத்தரகால துவ்ருத்த ருத்தேச்யரென்றால் லகலப்ரமாண விரோதமுமாய் ஸர்வாநிஷ்டசரமுமாய் ஸர்வஸிஷ்டகர்ஹ்யமுமாய் ப்ரஹ்ம ஸர்வஸிஷ்டாசார விருத்தமுமாய் ஸ்வரூபநாஸுகமுமாயிருக்கும். அர்த்தகாமாதிகளுக்காக ததீய நாமரூபங்களை யுடையராய் எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணமென்று வாங்மாந்ரம்சொல்லிக்கொண்டு அஹங்காராதிகளாலே ஹாகவதாபசாரபரராய் உருமாய்ந்து போருகிற கர்மசண்டாளரை யுத்தேச்யராகக் கொள்ளவேண்டிவரும், ஏதியில்லு என்றபோது ஒருநிஷித்தவ்ருத்தமுங் கூடாதென்னவொண்ணுதிறே பென்ன, ஜிதேந்த்ரியாக்ரேஸரராய் சுத்தஸத்வஸம்பந்ரராய் ஸாம்ஸாரிகதுஷ்கர்ம கந்தரஹிதராய் பரமவிலகாட்டைரான எம்பெருமானாரையாஸ்ரயித்து அவர் கருத்தையறிந்து அவர் அபிமாநத்திலே யொதுங்கின சரமபர்வநிஷ்டர் விஷயாலகத்தித்தராவரோ, ரஜஸ்தமப்ரகராவரோ, அஹங்காரிகளாவரோ, தாரபுத்ராதிகளைவிடமாட்டாதே பத்தஸம்ஸாரிகளாவரோ, அர்த்தார்ஜநாதி தத்பரராய் அலேஸ்யலேவாநிரதராவரோ, அவிஸகாணக்ருத்யங்களானநிஷித்தாதுஷ்டாநம் பண்ணுவரோ, இந்த நிஷித்தக்ருத்யங்களில் சரமபர்வநிஷ்டர்க்கு உத்தரகாலத்தில் ஏதியல்வாக நின்றோரென்கைக்குயோக்யமான நிஷித்தாதுஷ்டாநமேதே. நானறியேன் சொல்லுமென்ன? நிருத்தரராய் ஸ்வாமிந்தேவர் எப்படிசொன்னாலும் இன்னமுமிதுவேயதுவர்த்திக்கிறது. சிலர் ஜ்ஞாநாதிகராய் வீதராகராயிருந்து வைத்தும் ஜாத்யுகிதாபிமாந நிவ்ருத்தக்குஸஹக்ருதமென்றும்

சரமஸ்லோகத்தில் சொன்ன ஸர்வதர்மநிவ்ருத்திக்கு [அஹம்ஸந்நாஸு
 ஸுபாஸீந்] (அஹரஹஸ்ஸுத்த்யாமுபாவீத) இத்த்யாத் யங்கஸுஹிதமான
 விஹிதரூபதர்மம்னோபாதி [சக்ஷஸ்பக்ஷயீத்] (நகனஞ்ஜம்பக்ஷயீத்) இ
 த்யாதி நிவ்ருத்திரூபதர்மங்களும் த்யாஜ்யங்களாகையாலே தத்யாகத்து
 க்காக நிஷித்தஸ்வீகார மபேக்ஷிதமென்றுசொல்லிக்கொண்டு [சக்ஷஸ்ப
 ஸ்-சர:] (சரேதவிதுகோசர:) என்றபடியே பகவத் ப்ரபந்நர் ஸாஸ்த்ர
 வர்யரன்றிக்கே வர்த்திக்கவேணுமென்று நிஷித்தஸ்வீகாரம் விதியாகச்
 சொல்லாநின்றார்களே அதுக்கடியென்னென்ன? இதுக்கடி, நிரங்குஸஸ்
 வதந்த்ரண ஸர்வோஸ்வரஹுடைய லீலார்த்தமான அவித்த்யாகார்யமெ
 ன்று கொள்ளவேணும். எங்ஙனேயென்ன ஜந்மத்துக்கு கொற்றையும் அ
 துக்கு பரிஹாரமும் ப்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் (புறநிலாவொ
 முகலாற்று) என்கிறபாட்டாலே ஜந்மக்கொற்றை வம்ஸப்ரவாஹகத்தி
 ல் நாம் நிரவத்யமாய் நின்றோம் வேதஸாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்தோம்
 அவற்றுக்கு பொருள்சொல்லவல்லோமென்கிற அபிஜநவித்த்யாவ்ருத்
 த மதங்களாகவும் அதுக்குப் பரிஹாரம்(இழிகுலத்தவர்களேஹு மெம்ம
 டியார்களாகில் தொழுமினீர்கொடுமின்கொள்மின்) என்று ஜாத்யபிமா
 ந ஸாஸ்த்ரமான விலகடினஜந்ம வைஷ்ணவாதுவர்த்தநம் என்று ஸுஸ்
 பஷ்டமாக வருளிச்செய்யாநிற்கச் செய்தேயும் லோஹஸகலத்துக்காகம
 ணிமாடத்தை தவிர்ப்பிக்குமாட்டோலே அஹங்கார நிவ்ருத்திக்காக ஸ்
 வரூபவிரோதி க்ருத்யங்களி லவ்யிக்கை. பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிற
 க்கவேண்மிகிற ஜாத்யஹங்கார நிவ்ருத்தி பரதாரபரிக்ரஹ அபக்ஷ்யப
 க்ஷணாதி நிஷித்தாதுஷ்டாந் தாலே வலித்திக்குமென்று ப்ரமித்து கைங்
 கர்யவ்யதிரித்த ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளொன்றும் ஸுஹியாத பகவத்யந்த
 பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கும் சேராதவையுமாய் உபாயோபேய வி
 ரோதிகளுமான பரஹிம்ஸா பரதார பரிக்ரஹ அபேயபாந அபக்ஷ்யப
 க்ஷணாதிகள் பண்ணுகை ஆஸூரக்ருத்யங்களாகையாலே பகவல்லீலா
 ர்த்தமான அவித்த்யாகார்யங்களாயிருக்கும். இனி நிவ்ருத்திரூப தர்ம
 த்யாகத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்றதுக்கு பரிஹாரம் முன்பு சொன்னோ
 மேபாகிலும் சொல்லுகிறேன், எங்கேனு மோரிடத்திலே யானாலும் ஓ
 ருவரானாலும் தர்மத்யாகத்துக்கு நிஷித்தப்ரவ்ருத்திகள் அபேக்ஷிதமெ
 ன்றுசொல்லிற்றில்லையே. ப்ரபத்யதுஷ்டாந விஸூதிகரணஸ்தலங்களிலே
 [ஐஹ்யாஹஸ்யஸூத்ர மஹ்யம் ஸ்ரீஸூத்ர] (உபாயாபாயநிர்முத்தா ம
 த்யமாம்ஸ்திதிமாஸ்திதா) என்று உபாயாபாயநிர்முத்தையாய் மத்யஸ்
 தையாய் நின்றதென்றும் [ஐஹ்யாஹஸ்யஸூத்ரம் ஸ்ரீ ஸூத்ரம் ஸ்ரீஸூத்ரம்]
 (உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டபாஹியதேநயா) என்றுதுடங்கி உபா

52

ணச்சொன்னால் [ஆர்ஞசும்ஸ்யம்பரோதர்மம்] (ஆர்ஞசும்ஸ்யம்பரோதர்மம்) என்று சொன்ன ஆர்ஞசும்ஸ்யமும் விட்டு ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி நிஷித்தங்க ளான பித்தா மாத்தா குருத்ரோஹங்களும் லாதுபாதையும் ப்ரஹ் மஹத்யா ஸுராபாந ஸ்வர்ணஸ்தேய குர்வங்கநா கமநாதிகளும் பண்ணிக்கொண்டு ந்ருஸம்ஸராய் ஹிரண்ய ராவண கம்ஸாதிகளை ப்போலே ப்ரபந்தநம் நிஷித்தாதுஷ்டாநபராய் திரியவேண்டிவரு ம். இப்படி ஸ்வரூபாதுருபமான குணதுலவகைங்கர்யங்களும் ஆத்மகு ணங்களான ஸமாத்மாதினும் ஆர்ஞசும்ஸ்யா திகளும்விட்டு நிஷித்தங்க ளெல்லாமாசரித்துத் திரிந்தாலாயிற்று ஸர்வதர்மஸுப்தங்களுக்கு ஸங் கோசம்திருவது ஆகையாலே ஸங்கோசம்தீர்க்கவேணுமென்று ப்ரவ்ரு த்திக்கட்போகாதிதே. இனி [சரீ சாநிஸ்ஸர] (சரீ தவிதிகோசரூ) என்றது [ஐஸ்வரோஸ்யஸ்சநீ ஸிஷ்டஸ்சீவீக்த] (ஸிஷ்டஸ்சீவீக்த) [சரீ சாநிஸ்ஸர] (ஜ்ஞாநவைராக்யஸம்பந்தோ விஷ்ணுஹக்தோவிஸேஷ து - நலிங்காந்யாஸ்ரயேதஸ்த்லா த்சரே தவிதிகோசரூ) என்று ஜ்ஞா நவைராக்ய ஸம்பந்தராய் விஸேஷித்து பரமஹக்தி பர்யந்தமான பரிபூ ர்ணஹக்தியை யுடைய வதுகாரி ஹக்திபாரவஸ்யத்தாலே ப்ராப்தாப்ரா ப்த விவேகஸுப்தந்யைம் வர்ணஸ்ரமங்களை கோசரித்து அடைவுபட வ துஷ்டாநம்பண்ண ஸூமனனந்திகே கண்ணாஞ்சுழியிட்டு (என்னுன் செய்கேன்) என்று ததேகபரதந்தராய் ததேகநிர்வாஹ்யையத் ததிதர நிஸ்ப்ருஹனாய் (பேர்பலசொல்லிப்பிதற்றி) என்கிறபடியே ஹவந்தாம ங்களை ஜல்பித்துக்கொண்டு ஹ்ரந்தரென்று பிற்சொல்லும்படி நகரார ண்ய விஹாகமற ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரிகள் பரிஹவிக்கும் படி விஸிஷ்டவேஷா துகுணமாக விதித்த வர்ணஸ்ரமதர்மங்களை கோ சரிக்கமாட்டாதே திரியுமென்று சொல்லிற்றித்தனை யொழிய ஸாமாந்ய விசேஷ ஸாஸ்த்ரங்களுரண்டுக்கும் தப்பின உபஹ்ரஷ்டரை பத்துப் பேரை கூட்டிக்கொண்டு தீர்ப்பாரையாமினியில் கட்டுவிச்செய்யப்போ லே அத்தைத்தா வித்தைத்தாவென்று எதுவானுஞ்செய்து மருந்தாகு மென்று சொல்லிக்கொண்டு (நீரணங்காடும்பொய்காண்கிலேன்) என்று ஸிஷ்டாந்கர்ஹிக்கும்படி நிஷித்தாதுஷ்டாநம் பண்ணிக்கொண்டு அவி திகோசராய் திரிகுருனென்று ப்ரமாணஞ்சொல்லிற்றில்லையே. முந்தற முன்னம் [ஐஸ்வரோஸ்யஸ்சநீ ஸிஷ்டஸ்சீவீக்த] (ஜ்ஞாநவைராக்யஸம்பந்தம்) என்று ம் [ஐஸ்வரோஸ்யஸ்சநீ ஸிஷ்டஸ்சீவீக்த] (விஷ்ணுஹக்தோவிஸேஷது) என்றும் அதி காரியை நிர்தேசித்து [சாநிஸ்ஸர] (அவிதிகோசரூ) என்கையா லே வர்ணஸ்ரமாதுகுண ப்ரவ்ருத்ததர்ம நிவ்ருத்திமாத்தரம் சொல்ல வேணுமித்தனையொழிய ஸாமாந்யருட்பட அநவருத்து பரித்யஜிக்கிற

[illegible]

ஸாஸ்த்ரவம்மதமுமாய் ஸரணயாலிமதமுமாய் ஸகலஸிஷ்டாக்ரகண்ய பரிக்ரஹமுமாயிருக்கையாலே ப்ரவ்ருத்த்யம்ஸ பரித்யாகம் நிர்பாதகமாக ஸுஸங்கதமாம். ஸாஸ்த்ரங்களில் கூடாதென்று நிஷேதிக்கிற பரஹிம்ஸா பாதாரபரிக்ரஹ அபேயபாந அஹக்ஷயஹக்ஷணுகளருவருத்து பரித்யஜித்து ஸாஸ்த்ரங்களங்கீகரித்த ஸ்வரூபாதகுண ஸாதுகர்மங்களும் ஸாத்விசாஹாரங்களும் பரிக்ரஹித்து ஸாஸ்த்ரவஸ்யசாய் திரிகைவாலே ஹகவதாஜ்ஞாபரிபாலநமும் வரித்தித்து[*अज्ञाच्छ्रद्धिःसुखं*] (ஆஜ்ஞாச்சேதீமமத்ரோஹீ) என்கிற பகவத்ரோஹமும் தப்பி நிஷ்கண்டகமார்க்கமாய் விடும். [३४३]०३८८[३४३] (ஸாஸ்த்ரம்நைவசக்ரமது) என்கிற ஸாஸ்த்ராதிக்ரமணத்துக்கு இரண்டிமொவ்வாதோவென்று விதிபரித்யாகத்தோபாதி நிஷேதபரிக்ரஹம்பண்ணுவோமென்னில் அதுக்கு விசேஷஸாஸ்த்ர பரிக்ரஹமும் ஸரணயாலிமதமும் ஸிஷ்டவம்மதமு முண்டாகையாலே விரோதமில்லை. இதுக்கு ஸாமான்ய ஸாஸ்த்ரமானாலும் விசேஷஸாஸ்த்ரமானாலும் தர்ஸநக்ரந்தங்களானாலும் அங்கீகரிக்கலாமென்று ஒன்றும் சொல்லாமையாலும் மயர்வறம திநலமருளப்பெற்ற வாழ்வார் (புரிவதுவுமபுகைபூவே) என்றும் (எண்ணிலும்வரும்) என்றும் (தொழுதுமாமலர்நீர் சுடர்தூபங்கொண்டெழுது மென்னுமிதுமிகை) என்றும் (சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே யமையும்) என்றும் ஆஸ்ரயணம் ஸுலஹமென்று ஸ்வாராததைச் சொல்லுகிற தொழிய ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தி சொல்லுகிறவிடங்களில் ஸகலோபநிஷத் ஸாரஹுதமான ப்ரபந்தராஜத்தில் (வீடுமின்முற்றவும்) என்றும் (நீர்துமதென்றிவை வேர்முதல்மாய்த்து) என்றும் (பற்றிலையாயவன் முற்றிலடக்கே) என்றும் (உள்ளிக்கெடுத்திறை யுள்ளி லொடுங்கு) என்றும் (கழிமின்தொண்டிர்கள் கழித்துதொழமின்) என்றும் (சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியமதியாது- ஏத்தியெழுவதுபயன்) என்றும் (பயனில்லை செய்துபயனில்லை) என்றும் (திருமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது) என்றும் (கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாது) என்றும் (நலமெனநினைமின் நரகமுந்தாது) என்றும் (வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமூழ்காது) என்றும் (சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யாது) என்றும் (மன்னாமனிசரைப் பாடிப்படடைக்கும் பெரும்பெரூரன் யென்னைது) என்றும் (ஒருநாயகமாயோட வுலகுடனாண்டவர்-இம்மையிலேபிச்சைதாங்கொள்வர்) என்றும் (ஆதிப்பிரான்நிற்க மற்றெத்தெய்வம் நாடுதிதே) என்றும் (கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார்-துணையும் சார்வு மாகுவார்போல் = இரணங்கொண்டதெப்பராவர் = மதுரபோகந்தற்ற வரே வைகிமற்றொன்றுறுவர் = இல்லைகண்டரின்பமந்தோ -சிற்றவேண்

டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்களுந்தோ - வாழ்தல்கண்டீர்குணமிதர்
தோ) என்றும் (கண்ணனில்லாலில்லை கண்டீர்சரண்) என்றும் (சார்ந்
தவிருவல்வினைகளும்சரித்து மாயப்பற்றறுத்து - தீர்த்துதன்பால்மநம்
வைக்கத் திருத்திவிதிருத்துவான்) என்றும் ஆதிமத்யாவலாநங்கனி
லே ஓருக்கால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதின்காலுஞ் சொல்லிக்கொண்
டி தவறிக்கிற க்ருஹத்திலே யகப்பட்டுக் கிடந்தாரைக் கூப்பிடுமாப்போ
லே பராதந்தாலுஹிஷ்ணுக்களாய் தேவதாந்தர லாதநாதர விஷ
யாத்ரங்களுந் அஹங்கார மமகார காமக்ரோதாதிகளும் தாசபுத்ரா
தி பந்துலங்கமழும் பரதந பரதார பரிக்ரஹாத் யக்ருத்யகரணமும்
மற்று மைஸ்வரியாதிகளும் முதலான விரோதிகளென்று பேர்பெற்ற
வையெல்லாம் ஸவாஸநமாகவிட்டு அவனே பரதெய்வமென்றும் உபா
யோபேயங்களென்றும் பற்றினால் திலதைலவத் தூர்விவேசமாய்ப் பொ
ருந்திக்கிடக்கிற புண்யபாபங்களை நஸிக்கப்பண்ணி அவித்யாவும்பந்
தத்தை யறுத்து அநந்யப்ரயோஜ்ஞமாய் தன்பக்கவிலே நெஞ்சைவைக்கு
ம்படிபண்ணி இனி இவன் நமக்கு கைபுகுந்தானென்று வந்தோஷித்
து தன்வீட்டை யலங்கரிக்கப்பண்ணுமென்று ஜகத்திதிதமாகக் கூப்பி
டாநிற்கச்செய்தேயும் இவையெல்லாம் மார்க்கடஹஸ்தமாலிகாப்ராயமா
க்கி இவற்றுக்கும்விபரீதார்த்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அக்ருத்ய
கரணமுபாயாதிகாரிக் கவஸ்யாபேக்ஷிதமென்றும் ஹகவதலிமதமென்
றும் இது தர்மஸூக்ச்மமென்றும் ஸாஸ்த்ரம்சொல்லாதொழிந்தாலு
ம் நிரஹங்காரஹேதுவாகையாலே இது ஸாத்ரதாத்பர்யமென்றும் இது
ஆர்யஸித்தாந்தமென்றும் ப்ரவ்ருத்தித்துக்கொண்டு ஆரேனும் நீரிப்ப
டிசெய்யக்கூடுமோவென்னில் நானிப்படிசெய்வேனோவென்று தாடநப
ருஷோக்தி தர்ஜந ஹர்தஸநங்களாலே தண்டித்துக்கொண்டு ப்ரமாண
பரதந்த்ரணவன் திரியவொண்ணாதே. இப்படி நிஷித்தாதுஷ்டாநப
ரராய்த் திரியாநின்றாலும் ஒருவன் சொன்னவளவில் நிரஹங்காரராய்
[ॐ॥ॐ॥ ॐ॥ॐ॥ ॐ॥ॐ॥] (பாபாநாம் ப்ரதமோஸ்மயஹம்) என்று நா
ன் பொய்சொல்லுவேனென்று பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றாதபடி இது
மெய்யென்று ஸாக்ஷி சொன்னாய் நீயன்றோ எனக்கு மஹோபகாரக
னென்று அவனிடத்திலே பொறையுமுகப்பும் உபகாஸம்நுதியும் நட
ந்ததாகில் காலாந்தரே ஜந்மாந்தரேயானாலும் பஸ்சாத்தாபம்பிறந்து ஹ
கவததுக்ரஹபாத்ரராவர். இத்தர்ஸந துஷுகர்க்கு அதுவுமில்லையே. ஆ
கையாலே அதிந்தரியார்த்த விஷயத்தில் நம்பூர்வர்களுள்ளாரும் ஐதி
ஹ்யஸம்ஹவார்த்தா பத்ய ஹாவோபமா நானுமாந ப்ரத்யக்ஷங்களை விட்
டு லகல வேதாந்தஸங்க்ரஹமான மூலமந்தரப்ரமாணைக நிஷ்டராய்

அதில் சொன்னபடியே ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாந்தஸேஷத்வ தேஹா த்மாஹிமாநங்கணை பரித்யஜித்து ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயஸ்வ ப் ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராய் ஸ்வபாரதந்தர்யத்தை யதூலந்தித்து அவித் யாகர்ம வாஸநாநுசி ப்ரக்ருதிலம்பந்த நிபந்தநமான அக்ருத்யகரணதி நிஷித்தாநுஷ்டாநநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்து அவனை யுபாயமாக அத்ய வவதித்து ஹாகவதஸேஷத்வத்திலே பூன்றி நாரபதவாச்டரான சேதநா சேதநங்கனோடே ஸத்ருமித்ரவிஹாகமந ராகத்வேஷஞ்ஞ்யராய் தாரபு த்ராத்ரி பந்து ஸங்கத்தைவிட்டு அவனையே யெல்லாமாகப்பற்றி ஸ்வக ர்த்ருத்வ ஹோக்த்ருத்வ நிவ்ருத்தியூர்வக ஸர்வவிதகைங்கர்யைக நிரதராய் வர்த்திக்கிரூப்போலே வர்த்திக்குமதொழிய வதிகாரியா மவன் அப்ராமாண்யக்ருத்யங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கமாட்டானிறே. நீரிப்படி ஸதஸ்தாவித்தீர் “அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோ ஷம்”என்றும் ஹகவத்ஹாகவத விஷயங்களிலே தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்குமென்றும் இம்முன்றுவிஷயங்க ளில் தோஷமுண்டானாலும் கர்ஹிக்கப்போகாது அதுவு முபாதேய மாயேயிருக்கும் [ஸ்வரூபே ஸ்ரஸந்ஸமீகீகீதே ஸ்ரீயஸு ஜாந்யஸு ஜாந்ய ஸிவநஸி ஸ்ரீயஸு ஸ்ரீயஸு] (ப்ராதூர்ஹாவை ஸ்வ-பாரதஸமீர தேவ தேவஸ்ததீயா - ஜாத்யாவ்ருத்யாத்வபிசுருணத ஸ்தாத்ருஸோநாத்ர கர்ஹா) என்று ப்ரமாணஞ்சொல்லாநின்றதிதே என்னில்? ஸட்ஸாரி கள் தோஷமும் நாரத்வப்ரயுக்த பந்தத்தாலே தன் தோஷமென்று நி னைக்கச்சொன்ன நான் தூஷிக்கவருகிறேனே மூடனான நீ அபதேப்ரவ் ருத்தி ஸத்ஸம்ப்ரதாயமென்று சிலர் சொன்னாரென்று ஹ்ரமிக்க ஹ்ரம நிவ்ருத்யர்த்தமாக (என்பர்மூர்க்கராவார்) என்கிறபடியே சொன்னேனி த்தனையொழிய இது நமக்குப் பணியோ, இதுகிடக்கிடும் “அஜ்ஞாந ததுக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம்”என்றது ஸதாசார்யனுனவன் தன்னை யாஸ்ரயித்த சேதநன் பூர்வவாஸனையாலே பந்தஸம்ஸாரியாய் தூர்வி ஷய ப்ரவணனாய் அரங்கமாஸிபைப்போலே திரியாநின்றால் அவனுடை யவிநாஸம் தன்னதாக ஹவித்து ஹிதபுத்தியாலே நிக்ரஹித்து பரு ஷோக்தியாலே ஸிக்ஷித்தால் இவன் தூர்புத்தியாகையாலே ஆசார்யனு னவன் எல்லாம் பொறுத்து [ஸ்வரூபே ஸ்ரஸந்ஸமீகீதே ஸ்ரீயஸு ஜாந்யஸு ஜாந்ய ஸிவநஸி ஸ்ரீயஸு] (யஸ்ஸாபராதாந் ஸ்வபதப்ரபந்நாந் - ஸ்வகீயகா ருண்ய குணேந்பாதி) என்று காருண்யத்தாலே ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ இப்படி அஹங்காரத்தாலே ஆசார்யத்வபூர்த்தி யுண்டோவென்று நினை க்குமென்று அதுவாராமைக்காக அந்த நிக்ரஹருடதோஷமும் ஹிதபு த்யாச் செய்கிறதாகையாலே உபாதேயமென்று சொன்னதித்தனையொ

பண்ண நினைத்துச் செய்கிற செயலரகையாலும் [ஈடிசுபுருசுரு
சூர்] (யதிமேம்பாற்றம் சார்யம்ஸ்யாத்) என்னும் தான் அஸ்கலித
ப்ரஹ்மசாரியாய் அந்தலோகத்தோடொட்டிற்று நிற்கிறவனாகையாலு
ம் அவனுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் ஆஸ்ரிதரகூணூர்த்தமாகையா
லே தோஷமுமன்று. கர்ணையுமில்லை. உபாதேயமாயிருக்கும். இப்படி
ஹகவத் விஷயத்தில் தோஷமில்லாதாப்போலே ததீயரும் ஸ்வரூபாது
ரூப ஜ்ஞாநாஷ்டாந பரிபூர்ணராய் ஸ்வரூபவிருத்த ப்ராகிசுல்ய
மொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வதோஷத்தாலே தோற்
றினால் கர்ணிக்கப்போகாது. அவற்றிலும் தேஹபாரவஸ்யத்தாலும்
சர்மகண்ணீதியாலும் செய்யுமவையன்றிக்கே ஸ்வார்த்தநிரபேகூமக
ஆஸ்ரிதரகூணூர்த்தமான வ்யாபாரங்களையானால் உபாதேயங்களா
யிருக்கும். இவ்வர்த்தம் [சுருக்ரு] (நாத்ரகர்ஹா) என்று சொல்லி
[கிந்துஸூயஸந்நதஸ்தூ] (கிந்துஸூயஸந்நதஸ்தூ) என்
து ஆஸ்ரிதர்த்தமானவையாகையாலே கர்ணையிலேயென்று சொல்லி
ற்றிறே. இப்படி கொள்ளாதே நாமரூபங்களையுடைய ஹகவதராய் எப்ப
டிதிருந்தாலும் உபாதேயமென்றால் (ஓர்ந்துநெஞ்சே முன்னவரும்பின்
னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு நதிச்சொன்னவரை நானூந்தொடர்) என்றந
னிச்செய்யப் பணியில்லைபிறே. (மேலேச்சனும் ஹக்தனனால் பாவநீர்த்த
ப்ரஹ்மதனமென்று) பரமவிலகூண ஸம்பந்தஸ்வீகாரத்தை ஜகத்விதி
தமாகஹகவதாஜ்ஞாவித்தமென்று நிர்ஹபராய் க்ரந்தங்களுடம்படி
விதிக்கிற பூர்வாசார்யர்கள் ஒருவரானாலும் ஒருஹ்மஸ்யத்திலானாலும்ஹ
கவத்ப்ரபந்நன் அஹங்காரநிவ்ருத்திக்காகவும் ஸர்வதர்மபரித்யாகத்து
க்காகவும் களஞ்சஹகூணுதிகள் பண்ணவேணுமென்று சொல்லிற்றில்
லையே. சொல்லாதொழிந்தாலும் தூஷணமில்லையாகில் க்ரந்தங்களிலுக்
தமானஅஹங்காரநிவ்ருத்திக்கும் விலகூணுதவர்த்தத்துக்கும் உபயுக்
தங்களென்று செய்யலாமிதே யென்னில்? ப்ரபந்தராஜ வசநஹ்ருஷணுதி
திவ்யஸாஸ்த்ரங்களில் ஸதஸூ தூஷித்த அக்ருத்யகரணுதிகள் பண்ணு
கை ஹகவந்மாயாப்ரஹ்மவமென்று நினைக்கவேணுமித்தனையொழிய சிஷ்
டாசாரமென்ன வொண்ணுதிறே. க்ரந்தஸ்த்மமாகச்சொன்னால் அஹகா
ரிகள்கர்ணித்து ஸபித்தாப்போவாரென்று ஐதிஹ்யவலித்தமாய் ஸம்ப்ர
தாய்கமாக ப்ரவர்த்தித்துப்பேருகிறதென்னில் வசநாதுஷ்டாந விரோ
தமில்லைபானால் ஆகிலு மாமென்று கொள்ளவமையும். லொகிகணவதிக
ப்ரம்வைதிக விரோதங்க ளனேகமுண்டாகையாலே அப்படிசொல்ல
வொண்ணது. ஸாஸ்த்ரத்திலொரு பரமார்த்தஞ்சொன்னால் அதுக்கபே
கூதிதமான அங்கோபாங்கங்கள் ஐதிஹ்யங்களாலும் ஸம்ப்ரதாயத்தா

ஹம் ஸங்க்ரஹிக்கவேணுமென்கிற தித்தனையொழிய ஸகஸ்பாஸ்த்ர தூஷிதங்களுமாய் ஸிஷ்டகர்ஹிதங்களுமான ததர்த்தங்க ஞாபதேசபரம்பராப் பராப்தங்களென்று கர்ஹிக்கப்போகாதிறே. இப்படி ஸாஸ்த்ரங்கொன் டறியவேணுமோ ரஜஸ்தமோத்ரேகங்களுமாய் அதவவ ஆஹாரதோஷம் ஜ்ஞாநவிரோதியென்கிறபடியே அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநவிரோதிகளுமாய் ஜாதிதுஷ்டங்களுமாய் ப்ராக்ருதஸ்ப்ருஷ்ட துஷ்டங்களுமாய் அத்யந்த ஹேயங்களுமாய் லோகஸாதாரணருமுட்பட வருவருத்து பரித்யஜிக்கிற நிந்த்யங்களான நிஷித்தரவ்யங்க ளாகாராந்தரத்தாலே கூடுமென்று ஆஸூரப்ரக்ருதிகளுக்கு தோற்றமுதொழிய விஸேஷஸாஸ்த்ர வஸ்யரான ஸிஷ்டநங்களுக்கு தோற்றுகிறே. அநதிகாரிகள் கர்ஹிப்பென்கிற ஹயமின்றிக்கே விலகடினஜம் வைஷ்ணவாதுவர்த்தந தீர்த்தப்ரலாத ஸங்காரங்கள் விதிக்கிற அதிகாரிகளிதுவுஞ் சொன்னல் அதிகாரிஹதத்தாலே கூடுமென்று தோற்றுகிறே. அவைதிகத்தையார்த்தா லதிலும் விருத்தமன்றோவிது. இன்னமு மிதுக்கு பாஹ்யமதஸ்தர்க்கு ஆமங்களானு ஹ முண்ம.ஹவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விதித்ததே ஹேதுவாக்கி தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோவென்ன? அப்போது ஸாஸ்த்ரபரிக்கரஹமானுஹம் ஹவதுக்தியானுஹம் ப்ராத்தநஸிஷ்டாசாரங்களானுஹம் ஹ்நுமின்றிக்கேயிருக்க பெளத்தரைப்போலே ஆஹாலொக்திளாலே விபீதீதார்த்தங்களை சொல்லிக்கொண்டு ஹவந்மாயாகல்பிதங்களான சில ப்ரத்யக்ஷங்களைக் காட்டி ஹ்ரபிப்பித்து திரியாநிற்கிற சில வப்ரமானிகருடைய உக்த்யதுஷ்டாநங்க ஞஜ்ஜீவநேச்சையுடையவர்களுக்கு ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்போகாது. அதுவென் அவர்கள்தான் ஸ்வதந்த்ரமாக ஓரதுஷ்டாநம் கல்பிக்கிறதில்லையே [஧ர்மஜ்ஞாநம்யஃ ப்ரமாணம்] [ஸத்யநாசரமநீஷ் ஸத் தீவ்ரேசநா] (யத்யதாசரதிஸ்ரேஷ்ட ஸதத்ததேவேதரேஜநா) என்கிறபடியே ஸிஷ்டாசாரமே ப்ரமாணமாக வங்கிகிறது [புராய்ஸ்யுபநாசீந் ஸுஸர்ஸ்யுபிஸிஸம்] [ஸாஸ்த்ரயாஸ்யுபநாசீந் ஸுஸர்ஸ்யுபிஸிஸம்] (ஆசார்யஸ்யப்ரஸாதேந மமவாஸ்யவஹிபவ்யதம் - ப்ராப்தயாஹிதிவிஸ்வாலோயஸ்யாஸ்திலஸூகிஹவேத்) என்று ஸ்வாசார்ய விஸ்வாவஸ்தாலே ததாஜ்ஞாநவர்த்தநம்பண்ணினு ஸந்தத்தகரமாமோவெண்ணில்? ஸ்வாசார்யாஜ்ஞானென்று அங்கீகரிக்கலாவது அவர் தல்லகடினலகிதராய் ஸாஸ்த்ரபாணியாய் ப்ரபலப்ரமாணபரதந்த்ரநாய்புரிவசநஹிஷெணதி திவ்யஸாஸ்த்ரோக்தரீத்யா ஸிக்ஷித்தாலிறே அப்படி சொல்லாதே (தன்னெஞ்சில் தோற்றினதேசொல்லி இது சுத்தவுபதேசவரவாற்றது) என்று சிலவி

பரிதாபத்தங்களைக் கலப்பித்து (அணங்குக்கருமநாட்டுதன்மங்கோ ராடுங்க ள்ளாம்பராய்) என்கிறபடியே இந்த நிஷித்தாதுஷ்டாநமே வலித்தோபா யமென்று பரிஷ்டஜநங்களறியாதபடி ஒருவருக்கொருவர் வாங்கேத்ய ஹாஷணங்களாலே சொல்லிக்கொண்டு ஸுதாந்த்நயயத்தாலே கூபத்தி லேவிழுகிற அப்ரமாணிகரைப்பற்றி ததாஜ்ஞாபரிபாலநம்பண்ணினால் ஓட்டையோடத்தோடொழுக்கலோடமாய் இருவரும் முழுகிப்போவா ராகையாலே அவர்களுடைய ஸஹவாவம் தூரதம் பரிவர்ஜநீயமிதே. ஆசார்யனாவான் அஹங்காரார்த்தகாமோபஹதன்னற்கே லோகப ரிக்ரஹமுடையவனாய் [ஸக்ஷாந்நாராயணேதேவஃ க்ருத்வாமர்த்யமயிம்மதம் - மக்நாதுத்தரதேலோகாந் காருண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிநா) என்கிறபடியே ஸாஸ்த்ரபாணியாய் ஈக்ஷிக்குமவனானே. அந்த ஸாஸ்த்ரமும் குணகுணமாக பஹு விதமாயிருக்கையாலே [ஸர்வஸ்ய ஸர்வம் ஸர்வம் ஸர்வம் ஸ்ரீதேவீ! ஸ்ரீதேவீர த்ருஷ்ணா ஸ்ரீரத்னாஸ்யுதம்] (அலாரமல்லலாரத்ருச லாரமல்லாரத ரம்த்யஜேத் - ஹேஜத்லாரதமம்ஸாஸ்த்ரம் ரத்நாகரஇவாம்ருதம்) என்கிறபடியே அலாரமான பாஹ்யஸாஸ்த்ரமும் அல்லலாரமான பூர்வ ஹாகமும் லாரமான உத்தரஹாகமுமாக பரக்கச் சொல்லுகிறவையெ ல்லாம் விட்டு லாரதரமான விஷ்ணுகாயத்திரியில் லாரதமமாக முத லிலே சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்து தததருபாதுஷ்டாநங்களை விதித்து ஆழ்வார்களு மாகா ர்யர்களும் க்ரந்தஸ்தங்களுக வருளிச்செய்தும் தாமாசரித்தும் போரு கிறபடிக்கொன்றும் தப்பாதபடி தானுமாசரித்து இவனையுமாசரிப்பிக் குமவனாகிவிதே இருவர்க்கு முஜ்ஜீவநம் ஹித்திப்பது. “நீசஸ்பர்ஸமு டைய குருமந்தரதேவதைகள் பரித்யாஜ்யங்களென்று ஆச்சாம்பின்னே யருளிச்செய்தாரிதே.” அர்த்தஸ்திதி யிதுவாயிருக்க ஸம்ஸாரநிவர்த் தக மூலமந்த்ரோபதேஷ்டாலே யாசார்யனென்று வாங்மாத்ரத்ரு சொ ல்லிக்கொண்டு [த்யுஷ்டாநம் ஸர்வஸ்ய ஸ்ரீதேவீ! ஸ்ரீதேவீர த்ருஷ்ணா ஸ்ரீரத்னாஸ்யுதம்] (அலாரமல்லலாரத்ருச லாரமல்லாரத ரம்த்யஜேத் - ஹேஜத்லாரதமம்ஸாஸ்த்ரம் ரத்நாகரஇவாம்ருதம்) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே அமுந்தி தானும் கறையேறமாட் டாதே தன்னைப்பற்றினவனையும் பத்தஸம்ஸாரியம்படிபண்ணி [ஸக்ஷாந்நாராயணேதேவஃ க்ருத்வாமர்த்யமயிம்மதம் - மக்நாதுத்தரதேலோகாந் காருண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிநா) என்கிறபடியே ஸாஸ்த்ரபாணியாய் ஹித்திப்பது. “நீசஸ்பர்ஸமு டைய குருமந்தரதேவதைகள் பரித்யாஜ்யங்களென்று ஆச்சாம்பின்னே யருளிச்செய்தாரிதே.” அர்த்தஸ்திதி யிதுவாயிருக்க ஸம்ஸாரநிவர்த் தக மூலமந்த்ரோபதேஷ்டாலே யாசார்யனென்று வாங்மாத்ரத்ரு சொ ல்லிக்கொண்டு [த்யுஷ்டாநம் ஸர்வஸ்ய ஸ்ரீதேவீ! ஸ்ரீதேவீர த்ருஷ்ணா ஸ்ரீரத்னாஸ்யுதம்] (அலாரமல்லலாரத்ருச லாரமல்லாரத ரம்த்யஜேத் - ஹேஜத்லாரதமம்ஸாஸ்த்ரம் ரத்நாகரஇவாம்ருதம்) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே அமுந்தி தானும் கறையேறமாட் டாதே தன்னைப்பற்றினவனையும் பத்தஸம்ஸாரியம்படிபண்ணி [ஸக்ஷாந்நாராயணேதேவஃ க்ருத்வாமர்த்யமயிம்மதம் - மக்நாதுத்தரதேலோகாந் காருண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிநா) என்கிறபடியே ஸாஸ்த்ரபாணியாய் ஹித்திப்பது.

மறுத்துள்ளின்று பாவியேன்பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்-மே
வியன்றா நிரைகாத்தவனுலகமெல்லாம் தாவியவம்மானே- பெய்கினித்த
லைப்பெய்வனே) என்று ஸர்வஸுத்தியான நீ க்ருஷ்ண வாமநாதி ரூபங்க
ளாலே திவ்யவிக்ரஹலேவையை ஹ்ருதிதாநம்பண்ணிகீதாதி ஸாஸ்த்ர
முகத்தாலே ஹிதோபதேஸம்பண்ணி கைநீட்டி பெடுக்கநினைத்தாலு
மெடுக்கவொண்ணாதபடி துஷ்கர்மங்களாகிற தூற்றுக்களிலே நின்று
பலகாலம் கூப்பிட்டுக்கொண்டு பாபிஷ்டனான நான் மார்க்கம்தப்பி அ
லமருகின்றேன், அந்த ஹ்ருதிதாநத்துக்கே தப்பின நான் இனி யுண்ணே
கிட்டிவெதென்னுண்டோ வென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே ஆசார்ய
னாலே ரக்ஷிக்க ஸக்யமன்றிறே. அந்த ஸர்வேஸ்வரன் ராமக்ருஷ்ணாதி
ரூபேண திருவவதரித்து பஹுஸு ஹிதோபதேஸம்பண்ணியிடத்தி
லும் அதிகாரிகளைக் காணமாட்டாதே விஜாதி்யான வெனக்கு இது கி
டையாதென்று ஸஜாதி்யரான விவரையிட்டி லோகயோக்யரம்படிபண்
ணி நன்றாகத் திருத்திக்கொள்ளவேணுமென்றிறே ஆழ்வார் முதலானா
ரை திருவவதரிப்பித்தது. அவருமப்படி செயல் நன்றாகத்திருத்திப் ப
ணிகொள்வாரானுநிறே. அவரைப்போலே திருத்தவல்லாரானுலாய்த்து
இவன் முக்தனாவது. தத்வஸ்திதி இதுவானபின்பு அவிரீதரை ரக்ஷி
க்க ஸக்தரென்று சொல்லவொண்ணது. எம்பெருமானார் அரங்கமாளி
முதலானார்க்காக படாதனபட்டி ஸிக்ஷிக்குமதுண்டிறே. ஆகையா
லே பாலமுகஜடாந்தாதிகளும் திர்யக்ஸ்தாவரங்களும்கூட முக்தரா
ம்படிபண்ணின வெம்பெருமானார் முதலானார்க்கும் ப்ராதிகூல்ய லே
ஸமுடைய சேதநரை ரக்ஷிக்குமதில் அருமையுண்டாகையாலே மற்று
முள்ள வாசார்யர்கள் ரக்ஷிப்பது ஐயன்பாழியிலானே போருக்குறுப்பா
மன்றாய்த்தது, அதுபோலே இதுவும் நாமமாத்திரோபஜீவ்யம். ஸர்வேஸ்
வரனாவான் ஸர்வஸ்வதந்த்ரைய ஸர்வஸுத்தியுத்தைய லீலாரவலேல
னுமாய் பரம தயானுவானவ னொருவனாகையாலே ஜகதுத்வவஸ்திதிப்ர
ணஸ வம்ஸாரவிமோசநாதிகளுக்கு தானேகடவனாய் ஸர்வவிர்வாஹ
களு யிருந்துவைத்தும் (புரமொருமுன்மெறித் தமரர்க்குமறிவிந்து அ
ரனயனென வுலகழித்தமைத்துளனே) என்கிறபடியே ரக்ஷணம் மற்
றொருவனுக்கு அஸக்யமாகையாலே அத்தை தானேறிட்டுக்கொண்டு
ஸ்ருஷ்டி வம்ஸாரங்களுக்காக (நன்மைப்புநல்பண்ணி நான்முகனைப்
பண்ணி) என்கிறபடியே ஒருகுழமணனைப்பண்ணினுப்போலே சதுர்
முகனை ஸ்ருஷ்டித்து [ஸ்ரீபெருமாலை நமஸ்கரணம்] (ஸ்ருஷ்டிம்
தத்கீகரிஷ்யாமி த்வாமாவிஸ்யப்ரஜாபதே) என்று அலனுக்கு மந்தராத்மா
வாய் ஸ்ருஷ்டித்து தேவர்களுக்கு கறிவுகொடுத்து அவனே பண்ணினு

தூர்வாலையையாலே ஒருவரும் ஸாஸ்த்ரமர்யானையிலே வாராதொழிந்தா
 ல்க்ருபை கரைபுரண்டு தானே யுத்தம் பண்ணி ரகழிக்கவேண்டுமென்று நி
 னைத்து இவ்விவாதிதியில் லீலார்த்தமாக தான் பண்ணுவிய்த்த கட்டளை
 யை யதிக்கமித்து ரகழிக்க தனக்கே சக்யமல்லாமையாலே உச்சிவிடுவி
 டுகிற ஒருவமயத்தை நிரிகழித்து விடுவது. கடாசுதம் பண்ணி அத்வே
 ஷாலிமுத்ய வுத்தவங்கங்களும் ஸாத்திகோதயங்களு முண்டாக்கி மோ
 கூடாபோகையையும்பிறப்பித்து ஆசார்யனென்றொருவனை யலங்கரித்து
 ததாஸ்ரயணையுத்த ஸமதமாதிகளை இவனுக்குண்டாக்கி அவனோடே
 சேரவேண்டுமென்கிற ருசியை பிறப்பித்து சேர்த்தப்பின்பிறே அவனிவனு
 க்கு ஹிதோபதேஸம் பண்ணுவது ஹிதோபதேஸம் பண்ணினபின்பு
 [கூசகீஸ் ஸுருக்] (உபதேஸோ நிர்த்தக) என்னும்படி தூர்வாலையே
 மேலிடாமல் [கூசகீஸ் ஸுருக்] (தம்ஹதேவம் ஆத்மபுத்திப்ர
 ஸாதம்) என்றும் [ஸ்வபிஷ்ணுக்ருக்] (ஏவஏவஸாதுகர்மகாரயதி)
 [ஸ்வபிஷ்ணுக்ருக்] (ஸ்வபிஷ்ணுக்ருக்) (ஸ்வபிஷ்ணுக்ருக்) (ஸ்வபிஷ்ணுக்ருக்)
 ஹருதிஸந்திவிஷ்டோ மத்தஸம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹருக்) என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே ஹருதிஸத்தனாய் நின்று ஆத்மகுணங்களை பிறப்பி
 த்து அபரமாத்மநி வைராக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸ்வகீயவிஷயங்களில்
 காதல் கடல்புரைய விளைவித்து பரமார்த்தனும்படிபண்ணி ப்ராப்தி
 ப்ராதிபந்தக லகலபாபரிவ்ருத்தியு மாம்படி யதுக்கிறிவித்து ப்ராபத
 விமோசனத்துடங்கி நித்தயகைங்கர்ய ப்ராப்தியளவுமுண்டான பலபரம்
 பரைகளை அடையும்படி பண்ணுவ தவனுடைய அநிதரஸாதாரண க்
 ருத்யங்களிறே. பரமார்த்த மிதுவாயிருந்தாலும் அநாதியாக லம்ஸ
 ரித்துப் போருகிற விவனுடைய ஸமுத்தரணத்துக்கு ப்ரதமம் உபகா
 ரந்தோன்றுவது [ஸ்வபிஷ்ணுக்ருக்] (ஆத்மநோஹ்யதிகீசன்ய. யோகித்யேயபதா
 ர்ஹதாம் - க்ருபயைவோபகர்தார மாசார்யம்ஸம்ஸமரேதஸதா) என்
 னுஅநாதியாய் ஸ்வரண முளனாய் பிராப்தியுமுளளாய் ஆழ்வார்களுந்
 மற்று மாசார்யர்களும் எல்லாரும் ஆத்மரகூணர்த்தமாக பிறந்திருக்க
 ச்செய்தேயும் இந்த ஜம்மத்திஸ் தனக்கிந்தலாபம் ஸ்வாசார்யவம்பந்த
 த்வாரா உண்டாக்கினாகையாலே ஸ்வாசார்யன் பக்கலிலே யாயிருக்
 கும். இவ்வுபகாரத்துக்கு முடிந்தநிலம் பார்த்தவாதே ஸ்வகாரணஹி
 தனுனவ னவனுக்கையாலே அவனிடத்திலே பர்யவலித்ததன் நி
 லாது. ஆகையாலே “உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல்
 க்ருதஜ்ஞதை முடிந்தநிலம் ஸ்வரணப்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை” யென்றந்
 னிச்செய்தது இந்த வாசார்யாவதாரமு மவனதேயாகையாலே [ஸ்வபிஷ்ணுக்ருக்]

கடக்கப்போகவேணும். இவ்வதிமாத்ர ப்ரவ்ருத்திக்கு ஐதிஹ்யம் எம் பெருமானார் தர்ஸநம் நிர்வஹித்துக்கொண்டுபோருகிற காலத்திலே யாதவப்ராசாச னிவருடைய வைஹவமெல்லாம் கண்டிருந்தும் மாத்ருவசனத்தாலும் பகவதாஜனொயாலு மவரை யாஸ்ரயித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திலே ப்ரவ்ருத்திக்கக்கண்டு தத்புத்ர ஸிஷ்யர்கள் ஸஹிக் கமாட்டாதே இத்தர்ஸநத்திலே அபதேப்ரவ்ருத்தி யுண்டாம்படி தூஷிக்கவேணுமென்று நினைத்து நம்பூர்வாசார்யர்கள் [நீரஹிதாஹ்யேஷா ஸ்ரீநீரஹிதாஹ்யேஷா] (அக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந்மேலேச்சேபிவர்த்ததே - ஸவிப்ரேந்த்ரோமுரிஸ்ரீமாந்) என்றருளிச்செய்த ஹகவதாஜனொயாலே விலகடிணவம்பந்த ஸ்வீகாரத்தை அங்கீகரிக்க அதுவே ஹேதுவாக்கி ஸர்வவர்ணஸாங்கர்யமுண்டாக்கி சரமஸ்ஸோகத்திலு ஸர்வதர்மத்யாகத்தை விதித்ததே ஹேதுவாக்கி [ஐயம்ஐயம்-ஐயம்ஐயம்ஐயம்] (இதம்குரு-இதம்மாகாரஷீ) என்கிற விரண்மும் த்யறிக்கவேணுமென்று நிஷித்தாதுஷ்டாந்தத்தையும் ப்ரவேஸிப்பித்து இது சரமதர்மமென்று சில க்ரந்தங்களை கல்பித்து தத்காலவர்த்திகளான சில வாஸுரப்ரக்ருதிகளை மோஹிப்பிக்க அர்த்தகாமபஹவசருக்கு ஸஹகாரமாகையாலே தாவாநலம்போலே வ்யாபித்து வாராநிதிக அக்காலத்திலே எம்பெருமானார் சிலரைப் பிடித்து ஸிக்ஷித்து க்ரந்தங்களைவாங்கி முறித்து தக்தமாக்கிப் புகட்டாலும் கலிதோஷத்தாலே மீளவும் அன்றைக்கன்று அபிவ்ருத்தமாய் ஸிஷ்டர்கர்ஹிப்பெரென்று வெளியிடாதே ஸ்வகோஷ்டிக்கதகூலமானார்க்கே இது ஸிஷ்டாசாரமென்று சொல்லிக்கொண்டு இத்தர்ஸநத்துக் கந்தத்தகரராய் திரியாநின்றுகொண்டு பிள்ளைலோகாசார்யர் காலத்திலும் நீர்பண்ணின விபரீதப்ரஸநங்களை சிலர் சங்கிக்க அதின்மேலேஸ்ரீவசநஹிஷண த்வ்யஸாஸ்த்ரம் ஹகவதாஜனொயாலே பிறந்ததென்று சிலர் ஜ்ஞாநாதிக ரநுளிச்செய்வர். பூர்வர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே ப்ராயஸம் அதிகாஸ்வரூபம் ஸிக்ஷித்தால் ஆள்பற்றுகென்று ஸரணயப்ரஹாவமே த்ருடதமமாகச் சொல்லிக்கொண்டு தத்குணவிஸ்வாவா பாஹுஸ்யமுண்டாக்கி அதிகாரிஸ்வரூபம் காதாசித்கமாக ஸுசிப்பித்துக்கொண்டு போருகையாலே யதாவஸ்திதவேஷம் நன்றாகத் தெளியமாட்டாதே ஸரணயப்ரஹாவத்தையே பார்த்து தன் ஸ்வரூபங்கெட்டுப்போம்படி ஸம்ஸாரபத்தராய் புத்ரதாராஸக்தசித்தராய் துர்விஷயாத்யந்தப்ரவணராய் நானுபங்கனொழிய ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தங்களுக்குத் வாசியின்றிக்கே இவ்விபரீதாதுஷ்டாநங்களெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு திரிகையாலே அதை நிராகரிக்கைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு வசநஹிஷண த்வ்யஸாஸ்த்ரமருளிச்செய்கையாலே (உய்யநினைவுடையீ நுங்களுக்குச்சொல்

லுகின்றேன்) என்று உஜ்ஜீவநத்திலே இச்சையுடையவர்களுக்கு ஸ்ரீவச
 உஹ்ருஷணுதி நிஷ்டையுண்டாகவேணுமென்றும் அஸ்மதாசாரியோக்த
 ம். பகவதாஸ்ரிதரானாலும் ஸஹவாலாதிசுருக்கு அயோக்யமென்று
 சொல்லாரின்மீர் [சுத்யுதௌந்ஸு] (மத்வக்தஜிவநாதவல்பம்) என்று
 என்னை யாஸ்ரயித்தவர்பக்கல் தோஷலோக்யரர் யிருக்கவேணுமென்று
 ஸர்வேஸ்வரன் தானே சொன்னானிறேயென்னில்? அதுக்கர்த்தம் அக்ரு
 த்யகரண க்ருத்யகரண ஹகவதபசார ஹகவதாபசாராதி நிஷித்தாநு
 ஷ்டாநம் போக்யமாகக்கொள்ளவேணுமென்று சொல்லுகிறதன்று. அ
 வ்விடத்தில் [நாந்ரகர்ஹா] (நாத்ரகர்ஹா) என்றும் [ஸுஹ்ருதௌந்ஸு] (நிந்தாம்குர்வந்தியேநாந்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்ஹிக்கக்
 டாதென்றும் நிந்தித்தானாகில் நிக்ரஹபாத்ரஹமென்றும் சொல்லுகிற
 தே விவக்ஷிதம், ஹோக்யமாகக் கொள்ளுகிறதென்னில் தன்பாலே தார
 கமாக வளருகிற வத்ஸைக் காலாலே மிதித்தாலும் தலையாலே தள்ளி
 னாலும் பல்லாலே கடித்தாலும் தேதுவானது வஹித்துக்கொண்டு
 ஸுஹ்ருதமாகக் கொள்ளுமாப்போலே ஹகவதர் தன்னை பரிஹித்தா
 லும் பருஷோக்திகளைச்சொன்னாலும் அத்தைப் பொறுத்திருக்கவேணு
 மென்றும் இதுவன்றிக்கே விஷயப்ரவணன் படுக்கைத்தலையிலே அவி
 மதவிஷயமான ஸ்த்ரீயானவன் ஹோகலமயத்திலே காலாலேதள்ளின
 லும் உகிராலே கிள்ளினாலும் வாயாலேகவர்ந்தாலும் பருஷோக்திக
 ளைச்சொன்னாலும் மற்றுமநேகமான திரஸ்காரக்ருத்யங்களைச்செய்தா
 லும் ஒருவர்க்கும் வெளியிடாதே அவையெல்லாம் பரமஹோக்யமாகக்
 கொள்ளுமாப்போலே ஹகவதரானால் தான் அபராதம்பண்ணுதொழி
 ந்தாலும் தன்மேலே பிறர் சிதகுரைக்கிலும் அத்தைக்கேட்டு தன்னை
 தாட்பருஷோக்தி தர்ஜநஹர்வ்ஸநாதிகளாலே ஸிஹித்தாலும் அது த
 னக்கு ஹிதம்செய்தாராக ஹோக்யமாகக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞரான ஹக
 வத் ஹகவத விஷயங்களிலே வெளியிடாதே அவரை யொழிய தன்
 செல்லாமையைச் சொல்லிக்கொண்டு [சுத்யுதௌந்ஸு] (ம
 த்பாபமேவாத்ரமிதித்தமாலீத்) என்றும் (சங்கிப்பன் வினையேன்) எ
 ன்றும் அவர் திருவுள்ளம் கலுஷமானத்துக்கு நொந்து அதுக்கு வே
 து தன்னுடைய புராதநகர்மமென்று தன்னையே நிந்தித்துக்கொண்டு
 அவரெப்படி ஸுப்ரஸந்ராவரோ அப்படி யதுவர்த்தித்துக்கொண்டு
 ஓலக்கத்தில் தம்மை நிரிபந்தநமாக பரிஹித்த கந்தாடைத்தோழப்ப
 ரை யதுவர்த்தித்த நம்பிள்ளையைப்போலே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமென்
 கை. நிரிபந்தநமாக நம்மை ஹிபவிக்கிற தென்னென்று ப்ரதுக்கிரியை
 ப் பண்ணப்போகாத மாத்ரமின்றிக்கே அது போக்யமாகக் கொள்ளும
 து ஸ்வபக்தலக்ஷணமென்று சொன்னதித்தனையொழிய அக்ருத்யகரண

சீலராய் தாவீக்ருஹங்களிலே ஸுஞ்சரித்துக்கொண்டு அர்த்தகாம நிமித்தமாகப் பரிவலம்பண்ணித் திரியாநின்றாலும் நீரேதியில்வாகநி ன்றாலும் அதுவே நம்மை யாட்க்கொள்ளுமென்று சஷ்கப்பரியவசநங்க ணைச் சொல்லிக்கொண்டு ஒருகாசம் கொடுக்கமாட்டாதே வுநந்தி ஒரு கைங்கர்யத்துக்கு மாளாகாதே ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ப்ரஸாதிக்கவேணுமெ ன்று அததை ஸ்லீகரித்து அவருக்குகப்பாக வர்த்திக்கவேணுமென்று அருளிச்செய்தானென்னப் போகாதிறே. ஸ்ரீகீதாஸாஸ்த்ராதிகள் முன் பெதுவாக நின்றாலும் பின்பு அந்யபாக்காய்த் திரிந்தால் ஆதரணியனெ ன்று சொல்லுகையாலே இதுவே பொருளாகக்கொள்ளவேணுமிதே. இ து பொருளல்லவாகில் லகவதலிப்ராயஜ்ஞரான வாசார்யர்கள் நாத்திக ரையும் ஆத்திகநாத்திகரையும் முர்க்கரெனவிட்டு நமச்சொன்ன வசநஹி ஷ்ணுதி ஸாஸ்த்ரவஸ்யரான ஆஸ்திகரையே ஆதரணியரென்று சொல் லமாட்டாரிதே. ஆகையாலே நாமநுபதாரணமுடையவரானலு மவரு டைய வ்யாபாரம் நிந்திக்கப்போகாதே தன்பக்கல் அவர் குற்றம்செய்தா ல் அதுவே லாக்யமாகக் கொள்ளவேணுமென்று அதுவே லகவதலிப்ரா யம். அவர்செய்கிற அக்ருத்யகரணதிகள் லோக்யமாகக்கொண்டு அது வேதனக்கு ரசஷ்கமாக வதுஸந்திக்கவேணுமென்றால் பரர்வரயாதாத்ம் யவித்தமரான நம்மாழ்வாராலே பலவிடங்களிலும் (கழிமின்தொண்டிர் கள் கழித்துத்தொழுமின்) என்றும் (சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சிசையமதியா து-எழுவதுபயனே) என்றும் (திருமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது) என்றும் (கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே) என்றும் (வழக்கெனநி னைமின் வல்வினைமுழ்காது) என்றும் (சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யா தே) என்றும் அக்ருத்யகரணதி சீலராய் நரகத்திலேயுமுந்தாதே இவை யெல்லாம் (வேர்முதல்மாய்த்து - பற்றிலையாயவன் முற்றிலடங்கு) என் னு வாய்வாயடித்துக்கொண்டு (இல்லைகண்ட ரின்பமந்தோ) என்று லம் லாரதத்தில் லுமகமில்லைகண்டிர் அய்யோ இவ்வர்த்தம் நானுபதேசிக்க வேண்டிவதே யென்று பரிதபிக்கவேண்டாவே (செய்தாரேஸ்நன்றுசெய் தார்) என்று இருந்து தாம் அததை லோக்யமாகக்கொள்ளலாமிதே. இப் படி கூப்பிட்டது கேவலஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ வைஷ்ணவர்க்கென்று கூப்பிட்டாரோவென்னிர் ? கழிமின்தொண்டிர் என்று லகவத்விஷயத் தைப்பெறவேணுமென்று சாபல்முடையார்க் கழிக்கப்பாருங்கோள் (க ழித்துத்தொழுமின்) அவனைத் தொழாநிற்கச்செய்தே அதுவுங் க்ரமத்தி லேகழிகிறதென்றிராதே அவஸ்யம் கழித்தே தொழுங்கோள், கழிமினெ ன்று வைத்து கழித்தென்று இதரவிஷயத்தில் லிரகத்தி தானே ப்ரயோஜ னமாகப் போருமென்கை. இப்படி கழித்து தொழுதால் நமவேரின்று பகவத்ப்ராப்திணை லிரோதிக்கிற ப்ரபலகர்மங்களைப் போக்கியிதே அபு

வெ லுமுத்தநாண்மே ப்ரயோஜனமாக சேதநருக்கு ஹிதாம்ஸத்திஸ் வேண்டு மர்த்ததங்கொல்லாம் (இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவி தான் தன்னைப் பாடுவியாதே - நன்குவந்தென்னுட னுக்கியென்னால் தன்னை வன்கவிபாடும்) என்கிறபடியே வ்யாஸபராசராதிகள் முதலாழ்வார் முதலானாரிருக்க அவர்களாலே பாடுவியாதே லகலோபநிஷத்-தலாரமான சாந்தோக்யலாமத்தோடொத்த திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தநாஜத்தாலே வெளியிடுகையாலும் இவ்வாழ்வாரும் மற்றுள்ளாரைப்போலே ப்ராக்ருதத்ரவ்ய தாரகபோஷக லோக்யரா யிருக்கையின்றிக்கே உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்முதலானவையெல்லாமவனையாக பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸ்தந்த்யாத்யாபேக்ஷிதராய் ததேகாதுவவபாரா யிருக்கையாலே ப்ராக்ருதி லம்பந்த நிபந்தநமாக வருகிறஹ்ரமவிப்ரஸம்ப ப்ரமாதாஸக்தி தேவஷங்களில்லாதவராகையாலும் மயர்ஹ்ரமதிந்லமருளப்பெற்ற வாழ்வார்க்கொல்லாம் இவர்க்கு அவயவங்களாயிருக்கையாலும் இவருடையஉக்த்யதுஷ்டாநங்களே ப்ரமாணமாக வங்கீகரிக்கையாலும் சொல்லினென்ன இதுக்கு தாத்பர்யமாயிற்று இனி ஆசார்யஸ்வரூபம் [அசார்யதேவோஹவ] (ஆசார்யதேவோஹவ) என்றும் [ஸ்வரூபஸ்சேஷம்] (ஸ்வரூபஸ்சேஷம்) என்றும் [அசார்யஸ்வஹரிஸ்ஸாஸ்தாத்] என்றும் [ஸ்வரூபஸ்சேஷம்] (சுருரேவபரம்பரஹ்ம) என்றும் ஸாஸ்தாந்நாராயணனாகவும் சொல்லாநின்றது. நம்முதலிக் கொல்லாரும் “ஸ்வரூபம்” பற்றுகைக் கையைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி ஆசார்யனைப்பற்றுகை காலேப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி”யென்று ஏகவ்யக்தியாகவும் ஆசார்ய நிருவார்க்கு முபகாரகனென்று ஹிந்ரவ்யக்தியாகவும் சொல்லாநின்றார்கள் இதற்குமுடவுக் கூடியருளிச்செய்யவேணுமென்ன, கேவல ஹ்வத்ஸ்வரூபமென்னடாது, கேவல பரிசுத்தாத்மஸ்வரூப மென்னவுக் கூடாது, நரங்கலந்த சிங்கமென்று நரத்வ வமிஹ்வத்வங்க ரிரண்மிக் கூடின நரவமிஹ்வாதாரம்போலே அக்யத்வஹ்ரமாய் யிருப்பதொன்று. எங்கனையென்னில் ? கேவலஹ்வத்ஸ்வரூபமென்றால் சூருபரம்பரையெல்லாமொன்றேயாய் ஸ்வரூபக்யதோஷம் வரும். ஆத்மஸ்வரூபமென்றால் அனேக ப்ரமாண விரோதம் வரும். ஆகையாலே [ஹ்வத்ஸ்வரூபம்] (ஹ்வத்ஸ்வரூபம்) என்று பலபத்ரராமன் சேஷாவதாரமாய் யிருக்கச்செய்தேயும் நிக்ருஷ்டஹ்வத்வம்ஸுமும் கலந்துஇதுவுமொரு ஹ்வத்வாதாரமாய் தஸாவதாராத்ரஹ்விதமானாப்போலே ஆதேயத்வ விதேயத்வபோஷத்வ லக்ஷணங்களை யுடைய முக்யததுஹ்விதராய் பரமைகார்திகளான விலக்ஷணத்வமாக் களை யதிஷ்டித்து தப்தாயப்பிண்டவத் பஹிஸ்புரணமாக அதுபுஜ்வலமாய் நின்றுள்ள விலக்ஷணத்வவிபரிஷ்ட ஹ்வத்ஸ்வரூபமென்று கொள்ள

வேணுமென்று ஜநந்யாசார்ய ருருளிச்செய்தாராகையாலே பரத்வாபுரப்
 ஞ்சப்ரகாசங்களில் காட்டிலு மிது பகவத்விலக்கணவதாரமாயிருக்கும்
 [வீரேஷநாஸ்தேஷாநிஷ்டை] (விசேஷணவேதாத்விஸிஷ்டவேதஜ) என்று நிஷ்
 த்ருஷ்ட ஹகவத்ஸ்வரூபத்துக்கும் ஆசார்யஸ்வரூபத்துக்கும் விசேஷண
 விசேஷ்ய வேதமுண்டாகப்பெறுகையாலே விஸிஷ்டவேதமுண்டாய்
 விசேஷணத்வாரா வேதமும் விசேஷ்யத்தாலே அபேதமாக விரண்டு
 ம் சொல்லலாயிருக்கும். இந்த ஆசார்யத்வம் அநிதரவாதாரணமாக ஆ
 ப்ரவாரிடத்திலிருக்கும்தொன்றாகையாலே அவர் சரணஸ்தாநீயரான எம்
 பெருமான்னாரே ஸர்வேவாத்நாசகாசார்ய ரென்னு மர்த்தம் ஸர்வகுர்வலி
 ப்ராய வலித்தமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தம் இந்த வ்யக்தி நமக்கடியுமாய் நங்
 கார்யத்துக்குக் கடவதுமாயிருக்குமென்று ஆப்வார் தாமே யருளிச்செ
 ய்தாராகையாலே அவரிடத்திலே தன்னுடைய வந்யார்ஹ சேஷத்வா
 த்யாகாரங்களை யதுலந்தித்துக்கொண்டு [ஊநாந்யரூபதீநிஷ்டைநஸ்தா
 ஷதீதே த்நிஷ்டைநஸ்தேஷாநிஷ்டை] (ஊகதாசார்யரஸிதே ஸ்ரீமத்
 வசநஹிஷ்டை-தத்வஜ்ஞாநஞ்சதந் நிஷ்டாமதேஹிநாதயதீந்த்ரமே)
 என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு ஆதிகூல்யவ்ருத்திகளுக்கு ஸக்தியில்
 லையானால் (இடகிலேனோன்றட்டகிலேன் என்கிறவதுதாபத்தோடே
 ப்ராதிகூல்யங்களைல்லாம் ஸவாலாநமாக விட்டு எம்பெருமானார் திருவ
 டிகளே ஸரணமென்றிருக்கிற வதிகாரிகளுமாய் பரமவிலக்கணருமான
 வீதராகரோடே கூடி வசநஹிஷ்டைநி ரஹஸ்யார்ந்தாத்நவத்தாலே
 காலகேஷபம் பண்ணிக்கொண்டு [ஊநிநாஸ்தாநிஷ்டை] (இதமதேநாதபஸ்
 காய) என்கிறபடியே அதபஸ்கர் முதலான வாதிகாரிகளுக்கு இப்ப்ரமா
 ர்த்தங்களை வெளியிடாதே அத்யந்த ஹந்தியுத்தர்க்கே சொல்லிக்கொ
 ண்டி [ரஹஸ்யம் ஸ்ரவணாயே ரஹஸ்யம் ஸ்ரவணாயே] (ரஹஸ்யம் ஸ்ரவணாயே
 ஸ்ரவணாயே) (ராமாதஜம் ப்ரபந்நாயே சக்ஷாதீக்ஷாக்ருபாநிதிம் - கம்
 ம்வக்ஷணவிரிக்ஷிபய நித்தராம்குர்வந்தினிர்ஹயா) என்கிறபடியே நிர்ஹ
 ராக ஸுகமே இருங்கேளென்று அருளிச்செய்தருளினார்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

எறும்பியப்பா தீருவடிகளே ஸரணம்.

பொரேற்றுராயனார் திருவடிகளே ஸரணம்.

விலக்கண மோகஷாதிகாரி நிர்ணயம்

ஸம் பூ ர்ணம்.

